

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Μαρτίνη

Θησέας 2030

τα Γλυπτά του Παρθενώνα

ΒΟΛΟΣ 2019

Θησέας 2030

τα Γλυπτά του Παρθενώνα

ΔΩΡΕΑΝ

Επιτρέπεται η οποιαδήποτε παιδευτική του χρήση,
δεν επιτρέπεται για κανέναν απολύτως λόγο, η
οποιαδήποτε οικονομική του εκμετάλλευση.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Μαρτίνη

Θησέας 2030

τα Γλυπτά του Παρθενώνα

ΒΟΛΟΣ 2019

Περιεχόμενα

ΑΦΙΕΡΩΣΗ	4
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	5
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	6
1 ^ο ΜΕΡΟΣ	8
Στρατιωτική επέμβαση.....	8
Τρέλα	11
Θεός	12
Λογική	13
Ειρωνεία	18
Αυτοκριτική.....	19
Ψυχιατρική.....	22
Αγάπη	28
Θύματα	29
Αιτιοκρατία.....	36
Ζωγραφική 1	40
Έκρηξη.....	40
Ζωγραφική 2	46
Αξία	52
Νοσταλγία.....	54
Φιλί.....	55
Ιδέα.....	57
Αποφόρτιση	62
2 ^ο ΜΕΡΟΣ.....	64
Επέμβαση	64
Συζήτηση	70
Τζων.....	72
Ανασκόπηση.....	77
Διοσίμα	78
Διπλωματία	83
Απόφαση.....	85
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ.....	90

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Αφιερωμένο σ' όλους τους

... Έλληνες ...

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Αγαπητέ αναγνώστη,

η ιδέα του παρόντος έργου, δημιουργήθηκε από μία φαινομενικά άσχετη αφορμή, αυτήν της οριστικής ως διαφάνηκε στις 29 Ιουλίου 2019, εικοσαετούς δικαστικής αποτυχίας μου να δικαιωθώ, για την παράνομη κι οριστική απόταξή μου από την Ελληνική Αστυνομία, το 2003!

Συλλογιζόμουν ήδη πάρα πολύ, από τις τελευταίες εθνικές εκλογές της 7^{ης} Ιουλίου 2019, τις οποίες κέρδισε το κόμμα της Νέας Χρυσ αυγής (Δημοκρατίας), με το αντιδημοκρατικότατο και ισχνότατο ποσοστό του 22,60% επί του συνόλου του εκλογικού σώματος, την ηθική και πολιτισμική ένδεια που είχε περιβάλλει πλέον το ελληνικό έθνος, κάτι που αντικατοπτρίζονταν με τον χειρότερο δυνατό τρόπο, σ' αυτό το φρικτό εκλογικό αποτέλεσμα! Το οποίο φυσικά, θα επέφερε και την σχετική πολιτική εμπλοκή του νέου πρωθυπουργού Κυριάκου Μητσοτάκη και του υπουργού Προστασίας του Πολίτη Μιχάλη Χρυσοχοΐδη στην υπόθεσή μου, με τα χειρότερα εννοείται και δυσμενέστερα αποτελέσματα για μένα!

Και κάποια στιγμή εκείνες τις μέρες, που έπεσε πάλι το μάτι μου σε μια ανάρτηση για την ιστορία της κλοπής του αγάλματος της Αφροδίτης της Μήλου, με τους δεκάδες νεκρούς έλληνες στην Μήλο και στον Πειραιά, όπου επιχειρήσαν να ματαιώσουν την φυγάδευσή του, σε αντιδιαστολή με την προηγούμενη πολιτική μας κατάντια, αναρωτήθηκα που τάχα να πήγε εκείνο το φιλοσοφικό και πολιτισμικό περιεχόμενο, που κρύβει η λέξη Έλληνας!!!;;;

Διότι Έλληνας, δεν είναι μια απλή λέξη, αλλά μία ευρύτερη φιλοσοφική έννοια, με συγκεκριμένο πνευματικό περιεχόμενο και μια ανάλογη, υποδειγματική στάση ζωής! Κι Έλληνας, δεν είναι φυσικά όποιος απλά γεννιέται στην Ελλάδα, ή πολιτογραφείται μ' οποιονδήποτε τρόπο σ' αυτήν, αλλά είναι εκείνος και μόνο εκείνος, που διαπνέεται από ύψιστα ηθικά ιδανικά, αρχές και πολιτισμική δράση! Αυτός είναι Έλληνας και κανένας άλλος! ... Οπουδήποτε κι αν γεννηθεί κι απ' οποιαδήποτε ανθρώπινη φυλή!

Κι έτσι το απόγευμα της Δευτέρας, 29 Ιουλίου 2019, αποφάσισα να διαλογισθώ Ελληνικά κι ως εκ τούτου, προέκυψε η παρούσα φανταστική ιστορία, που επιχειρεί να πιάσει το πολιτισμικό ζητούμενο των ελλήνων, μέσα από μία ακραία, ή απολύτως λογική ηρωική διάσταση, όπως την πάρει ο καθένας, με θέμα την επιθετική διεκδίκηση του επαναπατρισμού των «**Γλυπτών του Παρθενώνα**»!!!

Και ιδού το αποτέλεσμα!

Καλή ανάγνωση! ...

... οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα ή καταστάσεις,
είναι απλώς, ... συμπτωματική ...

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το ζήτημα του επαναπατρισμού των «Γλυπτών του Παρθενώνα», τα οποία κλάπηκαν από τον Τόμας Μπρους, 7^ο κόμη του Έλγιν, πρέσβη στην Οθωμανική Αυτοκρατορία από το 1799 μέχρι το 1803 και μεταφέρθηκαν στην Βρετανία το 1806, τέθηκε μαχητικά από την αείμνηστη υπουργό Πολιτισμού της Ελλάδας **Μελίνα Μερκούρη**, μian πραγματική Ελληνίδα και με όλη την σημασία της λέξεως! ..., ήδη από την σύνοδο των υπουργών Πολιτισμού της UNESCO στο Μεξικό, στις 30 Ιουλίου 1982.

Περίεργη σύμπτωση πραγματικά, η ημερομηνία αυτή, με την 29^η Ιουλίου 2019, που τυχαία άρχισε η συγγραφή, της παρούσας φανταστικής ιστορίας! ...

Φυσικά το αίτημα αυτό προς την κυβέρνηση της Μεγάλης Βρετανίας, ήταν σαφέστατο πως καταρχήν θ' απορρίπτονταν ως ακριβώς και συνέβη, αφού η Μεγάλη Βρετανία δεν είχε την παραμικρή διάθεση να το ικανοποιήσει, πόσο μάλιστα καθώς αυτό θα προκαλούσε αλυσιδωτές εξελίξεις παγκοσμίως, αλλά και μian ανεπανάληπτη κι ανεξέλεγκτη ηθική κατάσταση, καθόσον τα μουσεία της σημερινής πολιτισμένης Ευρώπης κι Αμερικής, είναι κατάμεστα από εκθέματα, που προέρχονται από πλήθος άλλων χωρών! Οπότε η ικανοποίηση αυτού του λογικότατου αιτήματος, θα προκαλούσε αυτόματα κι άλλες, ανάλογες πολιτισμικές διεκδικήσεις, απ' όλες τις ενδιαφερόμενες χώρες του πλανήτη, το αποτέλεσμα των οποίων φυσικά, ουδείς θα ήτανε ποτέ σε θέση να προβλέψει!

Εντούτοις με την ανεπανάληπτη δυναμική και γοητευτική προσωπικότητα που διέθετε η **Μελίνα**, νομίζω πως αν είχε λιγάκι περισσότερο χρόνο στην διάθεσή της, παραμένοντας και στο υπουργείο Πολιτισμού για μερικά ακόμη χρόνια, μάλλον κάτι πολύ θεαματικό θα επιτύγχανε, έστω κι αν όχι, τον επαναπατρισμό των Γλυπτών του Παρθενώνα!

Και μετά τον θάνατό της, χωρίς την μοναδική και μαχητική προσωπικότητά της, δυστυχώς το θέμα καταδικάστηκε κι αυτό σε κάθετη έκπτωση, πλην όμως συντηρήθηκε και συντηρείται ακόμη από τα πολιτικά όρνεα της χώρας μας, τα οποία το καπηλεύονται αισχρά κατά καιρούς, για την πολιτική και προσωπική τους κερδοσκοπία!

Παρά ταύτα όμως, το θέμα της κλοπής των πολιτισμικών θησαυρών από τον τόπο της δημιουργίας τους, άνοιξε με την **Μελίνα** διάπλατα και το παρόν έργο, επιχειρεί την δική του συμβολή πάνω στο ζήτημα, μέσα όμως από μian απολύτως σκόπιμη φανταστική ακρότητα, με διττό σκοπό. Πρώτον να συμβάλλει πραγματικά στον επαναπατρισμό των Γλυπτών του Παρθενώνα στην Ελλάδα και δεύτερον και πιο σημαντικότερον, να συμβάλλει στην πολιτισμική αφύπνιση των λαών, έτσι ώστε όσο το δυνατόν αυτό το φαινόμενο, να περιορισθεί δραστικά, μέχρι ακόμα κι εξαλείψεώς του!

Δύσκολος βεβαίως τούτος ο στόχος, μα όπως ακριβώς και κάθε ωραίο, ή θαυμαστό στην ανθρωπότητα!

Τόπος και σκηνικό του έργου είναι το Ηρώδειο, όπου μαζεύονται οι πολιτικοί παράγοντες της χώρας, μετά από μian ακόμη πολλοστή πορεία διαμαρτυρίας, με θέμα τον επαναπατρισμό των Γλυπτών του Παρθενώνα.

Χρόνος, η μελλοντική για μας σήμερα, μα όχι και τόσο πολύ μακρινή **Κυριακή, 9 Ιουνίου 2030!**

Έχει σκοτεινιάσει πια και μετά την διάλυσή της πορείας έξω από το Ηρώδειο, οι πολιτικοί αποτραβιούνται κάπως ασυναίσθητα μέσα στο θέατρο, συνεχίζοντας την έντονη συζήτησή τους εκεί, μακριά πια από το πολύβουο πλήθος και περί των αντικειμενικών παραμέτρων του ζητήματος, μα και των πραγματικών διαθέσιμων περιθωρίων, των περαιτέρω ελιγμών τους.

Υποτίθεται πως η Ελλάδα βέβαια, δεν βρίσκεται στα χάλια του 2019, αλλά ούτε και χαίρει μιας εξέχουσας, ανθηρής οικονομικής και κοινωνικής καταστάσεως! Φαντασθείτε απλά πως η πολιτική ηγεσία της χώρας, βρίσκεται πλέον στα χέρια της αριστερής μεσαιάς τάξεως, με την δεξιά ολιγαρχική αντιπολίτευση, να διεκδικεί στις επόμενες εθνικές εκλογές, ισότιμα την πολιτική ηγεσία της χώρας.

Αυτό το κοινωνικοοικονομικό περιβάλλον, σημαίνει ένα αντίστοιχο ευσεβές βιοτικό επίπεδο γενικώς για τον λαό, το οποίο με την σειρά του, επιτρέπει ακόμα και παράτολμους αγωνιστικούς σχεδιασμούς, με την έννοια ότι επιτρέπει και την ανάλογη, πραγματική δυνατότητα οικονομικής υποστηρίξεως τέτοιων σχεδιασμών, έτσι ώστε αυτή η παράμετρος τουλάχιστον, να είναι αδιάφορη στο προκείμενο περιβάλλον του έργου! Κι αυτό, για να επιτρέπεται η ανάλογη κι απαραίτητη εκτόνωση του συναισθηματισμού, παράλληλα στην επιβεβλημένη ούτως ή άλλως και πάντοτε, κυρίαρχη πολιτική λογική!

Το έργο ξεκινά με την αργή είσοδο των πρωταγωνιστών στο θέατρο, όπως αυτήν επιβάλλεται σε συνθήκες στοχαστικής συζήτησεως, που καθυστερεί αναλόγως και τον βηματισμό. Στα χέρια τους κρατάνε ενδεχομένως και κάποια λάβαρα ή πανό από την πορεία, τα οποία κάποια στιγμή ακουμπάνε κάπου εκεί στον χώρο, πίσω όμως από το ενεργητικό πεδίο, όπου θ' ακολουθήσουν οι διάλογοι και με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην τραβάνε ιδιαιτέρως την προσοχή του δυνητικού θεατρικού κοινού, ώστε να περιορισθεί το ενδιαφέρον του μονάχα στους διαλόγους.

Τριγύρω στην σκηνή του θεάτρου, είναι σκορπισμένες και μερικές ακόμα παρέες, που αποτραβήχτηκαν εκεί μετά την λήξη της πορείας. Ανάμεσά τους και μερικοί άσχετοι με την πορεία, αλλοδαποί τουρίστες. Οι περισσότεροι απ' αυτούς καθιστοί για να φαίνονται οι πρωταγωνιστές και κατά καιρούς, σηκώνονται και κάθονται εναλλακτικά, δημιουργώντας την ανάλογη φόρτιση στην ατμόσφαιρα, κατά την εξέλιξη των διαλόγων.

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν!

Τα πρόσωπα του έργου, με την σειρά που πρωτοαναφέρονται:

Διοτίμα. Η αρχηγός του δευτέρου, μεγαλύτερου αριστερού κόμματος της Βουλής.

Αντώνιος. Ο πρωθυπουργός της αριστερής κυβερνήσεως.

Θανάσης. Ο αστυνομικός της προσωπικής φρουράς του Αντωνίου.

Νικηφόρος. Ο αστυνομικός της προσωπικής φρουράς της Διοτίμας.

Τζων. Βρετανός τουρίστας.

1^ο ΜΕΡΟΣ

Στρατιωτική επέμβαση

Δευτέρα, 29 Ιουλίου 2019 / 5:00 μμ

ΔΙΟΤΙΜΑ: Πως σου φάνηκε η πορεία;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: ... Δεν ξέρω ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι θα πει δεν ξέρεις!; ... Ήταν η μεγαλύτερη πορεία που έχω δει ποτέ στην ζωή μου! Κατά πάσα πιθανότητα, ξεπερνούσε το ένα εκατομμύριο κόσμου και μου λες πως δεν ξέρεις!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι δεν ξέρω Διοτίμα. Απ' τις 30 Ιουλίου 1982, που στην σύνοδο των υπουργών Πολιτισμού της UNESCO στο Μεξικό, η Μελίνα έθεσε το ζήτημα του επαναπατρισμού των **Γλυπτών του Παρθενώνα**, έχουν περάσει 48 ολόκληρα χρόνια, μισός αιώνας και στην πραγματικότητα, δεν έχουμε καταφέρει ακόμα τίποτα!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τίποτα το θεωρείς εσύ, ένα εκατομμύριο κόσμο στον δρόμο; Με δημοσιογραφική κάλυψη απ' όλα τα κράτη του πλανήτη, μηδενός εξαιρουμένου και σύμπασα, την πολιτική δύναμη ολόκληρης της Ελλάδας!; ... Σήμερα ειδικά, δεν έλειπε κανείς, μα κανείς!!! ... Ούτε καν ο Κυριάκος, ο αρχηγός της αντιπολιτεύσεως! ... Κι εσύ αυτό, το θεωρείς τίποτα!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα, τίποτα.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αυτή η αυστηρότητά σου πια, δεν έχει όριο! Σαν τι θα ήθελες να γίνει παραπάνω δηλαδή, σαν τι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να τελειώνουμε Διοτίμα μ' αυτό το ζήτημα, να τελειώνουμε!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εντάξει, να τελειώνουμε! Ποιος είναι αυτός που δεν θα το 'θελε σ' ολόκληρο τον απανταχού ελληνισμό; Μα πως; Αυτό είναι το πρόβλημα, το πώς; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πως; ... Πάει καιρός τώρα που με διαολίζει μιαν πολλή παράτολμη ιδέα, τόσο παράτολμη μάλιστα, που κι εμένα ακόμη, μου προκαλεί ένα τρομερό δέος!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σαν τι ιδέα δηλαδή, είναι αυτήν που σε τρομάζει ακόμα κι εσένα, τον πιο ατρόμητο άνθρωπο που 'χω γνωρίσει μέχρι τώρα και μάλιστα, μπροστά στ' οτιδήποτε!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αντέχεις νομίζεις να την ακούσεις; ..

ΔΙΟΤΙΜΑ: Φυσικά, γιατί να μην αντέχω;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Είσαι σίγουρη; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Γιατί να μην είμαι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ξέρω κι εγώ; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Είμαι, πες την μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αφού λοιπόν πας γυρεύοντας, θα σου την πω. Περίμενε όμως μια στιγμή. Θανάση, Νικηφόρε, απ' ότι βλέπω αυτοί που βρίσκονται εδώ πέρα, μάλλον δεν μας απειλούν! Οπότε επειδή τώρα θέλω να μιλήσω για λίγο ιδιαίτερος με την Διοτίμα, τραβηχτείτε σας παρακαλώ πιο πίσω να μπορούμε να μιλήσουμε με την ησυχία μας κι έχετε το νου σας από κει. Εντάξει;

ΘΑΝΑΣΗΣ: Όπως διατάξετε πρωθυπουργέ! Όντως δεν φαίνεται κάτι ανησυχητικό εδώ πέρα κι όλοι τους, συζητούνε ήρεμα και φιλικά. Έλα Νικηφόρε, ας τραβηχτούμε.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Ναι, μπορούμε να τραβηχτούμε αρκετά πίσω νομίζω, πάμε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Καλά παιδιά κι οι δυο τους, αξιόλογα! ... Ο Θανάσης παίζει και στο θέατρο, ηθοποιός και πολύ καλός μάλιστα! Μ' απ' ότι ξέρω κι ο δικός σου ο Νικηφόρος, γράφει ποίηση έτσι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι, ναι και πολύ ενδιαφέρουσα! Να καμιά χιλιάδα σαν αυτούς αν είχαμε στην αστυνομία μας, η εγκληματικότητα θα 'βρισκε τον μπελά της! Μα που να βρεθούνε τόσοι; Από κανέναν τους ξεφυτρώνει που και που, μα εξαφανίζονται αμέσως! Το σώμα κυριολεκτικά τους καταβροχθίζει! Αν είναι δυνατόν!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μεγάλη πληγή αυτό στην αστυνομία πραγματικά! Τόσα χρόνια παλεύουμε ένα σωρό κυβερνήσεις να τους αλλάξουμε αυτήν τη νοοτροπία και κανέναν μας, δεν κατάφερε ακόμα κάτι το ουσιαστικό. Πάντα οι χειρότεροι με την πλειοψηφία τους, καταβροχθίζουν τους καλύτερους! Κάτι ελάχιστοι γλιτώνουν καμιά φορά, μα δεν φτάνουν! Χρειάζονται περισσότεροι, πολλοί περισσότεροι! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όντως, αλλά για πες μου τώρα και την ιδέα σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Α ναι, σωστά ... Άκουσέ με προσεχτικά Διοτίμα. Νομίζω πως ο μόνος τρόπος να τελειώνουμε μ' αυτό το ζήτημα, είναι ... να πάμε και να τα πάρουμε με στρατιωτική επέμβαση ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τιιιι!!!!!!;...;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Με στρατιωτική επέμβαση ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Είσαι τρελός!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι κι ίσως, ... δυστυχώς όχι! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κι αν δεν είσαι τρελός, τότε τι 'ναι αυτό που ξεστόμισες!!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Η μόνη λογική λύση! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μοναδική λογική λύση, το να πάμε να πάρουμε τα Γλυπτά του Παρθενώνα, με στρατιωτική επέμβαση!; ... Είσαι καλά!!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα, είμαι απολύτως καλά ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν το νομίζω!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κι όμως ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δηλαδή επιμένεις!!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα, επιμένω ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όπα, όπα, ... εδώ κάτι δεν πάει καλά! Κι απ' όσο σε ξέρω, εσύ όταν αμολάς κάτι τέτοια πυροτεχνήματα, σχεδόν πάντα από πίσω τους, κρύβεται κάτι που μόνο εσύ βεβαίως το θεωρείς λογικό και το οποίο για να το καταλάβει ο οποιοσδήποτε άλλος, θα πρέπει να φτύσει αίμα! Μπορείς λοιπόν να μου εξηγήσεις, αργά αργά για να μπορώ να σε παρακολουθώ, σε παρακαλώ δηλαδή, σαν τι ακριβώς εννοείς όταν λες με στρατιωτική επέμβαση; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Θα σου πω ... Εννοώ να επανδρώσουμε δύο πολεμικά πλοία με εθελοντές, τους οποίους θα ηγηθώ, για να πάμε να φέρουμε τα Γλυπτά μας ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... !!! ... Ξαναπέστο μου ακόμη μια φορά σε παρακαλώ, γιατί αποκλείεται ν' άκουσα, αυτά που θαρρώ πως άκουσα ... !!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: ... Ναι Διοτίμα, να επανδρώσουμε ένα πολεμικό πλοίο με πλήρη πολεμικό φορτίο, όπως ακριβώς σα να πρόκειται να πάει σε ναυμαχία και με τριακόσιους άνοπλους εθελοντές, να πολεμήσουν μέχρι θανάτου. Εγώ θα ηγηθώ των εθελοντών αυτών και μαζί μας, ένα επιπλέον συνοδευτικό, στρατιωτικό φορητό πλοίο, με πλήρη πολεμικό φορτίο κι αυτό, στο οποίο εάν τα καταφέρουμε να καταλάβουμε το Βρετανικό Μουσείο, θα φορτώσουμε τα Γλυπτά του Παρθενώνα και θα τα φέρουμε πίσω, για να τοποθετηθούν επιτέλους στις προβλεπόμενες θέσεις του Μουσείου της Ακροπόλεως! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Χα! Πραγματικά ευφάνταστο και συναρπαστικό το σενάριό σου, αλλά για καμιά κινηματογραφική ταινία! ... Έει, έει για στάσου! ... Τι αποφασιστικό ύφος είναι αυτό που έχεις; Με τρομάζεις! Δεν είναι δυνατόν εσύ, ένας πρωθυπουργός της χώρας να μιλάς έτσι στα σοβαρά; Αποκλείεται! Δεν είναι δυνατόν! ... Μη μου πεις ότι μιλάς σοβαρά!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και φυσικά μιλώ σοβαρά! Πιο σοβαρά Διοτίμα μου, ίσως και να μην έχω μιλήσει ποτέ ξανά, έως ετούτη την στιγμή! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αποκλείεται! Δεν μπορεί, δεν μπορεί! Σίγουρα μου κάνεις πλάκα και βρήκες το μέρος και την ώρα, να μου κάνεις μια τέτοια ανούσια πλάκα! Μετά από μίαν μοναδική και μεγαλειώδη πορεία! Αποκλείεται, μου κάνεις πλάκα!!!
... ..

11:07 μμ

Τρίτη, 30 Ιουλίου 2019 / 4:15 πμ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι Διοτίμα, δεν σου κάνω πλάκα, κατάλαβέ το επιτέλους ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα δεν είναι δυνατό να μιλάς σοβαρά!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κι όμως είναι. Δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος πλέον, να τελειώνουμε μ' αυτό το ζήτημα! 48 ολόκληρα χρόνια Διοτίμα, μισός αιώνας με πορείες, διαμαρτυρίες, διαβήματα κι ένα σωρό άλλα κουραφέξαλα, για να καταφέρουμε τι; Να μετατρέψουμε ένα τόσο πολύ σοβαρό ζήτημα, σε μίαν πολιτική οπερέτα για λαϊκή κατανάλωση! Μίαν ακόμη γραφικότητα για ολόκληρο το έθνος μας, σαν εκείνη που αφορά την χαμένη Κωνσταντινούπολη και το ανάλογο, «*πάλι με χρόνους με καιρούς, πάλι δικά μας θα 'ναι!*»! Ε όχι λοιπόν Διοτίμα! Προσωπικά δεν το εννοώ ν' αφήσω αυτό το τεράστιο πολιτισμικό ζήτημα, να καταντήσει μίαν ακόμα εθνική γραφικότητά μας! Μίαν ακόμη εθνική μας ρετσινιά, που θα μνημονεύεται σ' ολόκληρη την

ανθρωπότητα, για να καταδείξει την γενικότερη ελαφρότητα κι ... ηλιθιότητα του λαού μας ... Είσαι η αρχηγός του δευτέρου μεγαλύτερου αριστερού κόμματος της Βουλής Διοτίμα κι έχεις στηρίξει την κυβέρνησή μου προς όφελος του λαού, πάμπολλες φορές! Είσαι πανέμορφη, γοητευτικότερη και η πολιτική σου δράση μέχρι τώρα, σ' έχει καταστήσει επάξια την δημοφιλέστερη πολιτικό της χώρας μας και τον φυσικό μου διάδοχο, στο σύνολο του κεντροαριστερού χώρου που και οι δυο μας εκπροσωπούμε, με τις εύλογες και χρήσιμες για όλους μας πολιτικές αποχρώσεις. Δεν μπορεί να μην με καταλαβαίνεις αυτήν την φορά; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κι όμως Αντώνη, δεν σε καταλαβαίνω! Μου είναι αδιανόητο το ότι σκέφτηκες κάτι τόσο πολύ τρελό! Πως είναι δυνατόν, εσύ ένας τόσο πετυχημένος πρωθυπουργός, που κατάφερες να ορθοποδήσεις την χώρα και ν' αποκαταστήσεις την εθνική μας αξιοπρέπεια, τούτη την στιγμή, να μου μιλάς στα σοβαρά, για μια τέτοια άνευ προηγουμένου τρέλα!!!;; ... Πως είναι δυνατόν!!!;; ...

Τρέλα

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τρέλα!!!;; ... Όχι παιδί μου, δεν πρόκειται για τρέλα! Εκτός κι αν συμφωνήσουμε καταρχήν μεταξύ μας, πως τρέλα είναι η απόλυτη εξάντληση της λογικής!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι 'ναι πάλι τούτο!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πρόσεξέ με Διοτίμα επιτέλους! Σε παρακαλώ πρόσεξέ με. Δεν υπάρχει άλλος καιρός για χάσιμο κατάλαβέ το ... Τι είναι παιδί μου η τρέλα; Για εξήγησέ μου τι θεωρείς εσύ τρελό!; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αυτό που θεωρεί κι ολόκληρη η ανθρωπότητα Αντώνη, αυτό που δεν έχει την παραμικρή λογική βάση! Τι άλλο;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αχ βρε Διοτίμα μου! Τι κρίμα αυτήν την εξωτερική σου ομορφιά και γοητεία, να μην την έχει πάντοτε κι η σκέψη σου, τι κρίμα!;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Προσπαθείς να με προσβάλλεις αυτήν την στιγμή, ή απλώς έτσι μου φαίνεται;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ούτε κατά διάνοια δεν θ' αποτολμούσα ποτέ να σε προσβάλλω και το ξέρεις αυτό, από τότε που σε γνωρίζω και ... σ' αγαπάω Διοτίμα ... Από τότε που ήσουν ακόμα κοριτσάκι σχεδόν δέκα χρονών κι είχα προβλέψει αλάνθαστα την προσωπική σου εξέλιξη. Από τότε όπως θυμάσαι πάρα πολύ καλά, σε σέβομαι και σου φέρομαι ως τώρα, σα να είσαι η μοναδική και πραγματική σύζυγός μου! Κι αυτό, χωρίς καν να σ' έχω ακουμπήσει ποτέ μέχρι τώρα ως γυναίκα κι ας ξέρεις πόσο πολύ το ήθελα, όλ' αυτά τα χρόνια! Πόσο πολύ υπέφερα για να χαλιναγωγήσω το ερωτικό μου πάθος για χάρη σου, αφού η τεράστια ηλικιακή μας διαφορά, δεν μας επέτρεπε τ' οτιδήποτε παραπάνω ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι ... είν' αλήθεια όλ' αυτά, ... όμως αυτό που είπες προηγουμένως;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πρόσεξε Διοτίμα μου. Τρελό θεωρείται όντως αυτό που είπες, αυτό που φαίνεται να μην έχει την παραμικρή λογική βάση. Και σε ρωτάω λοιπόν

Διοτίμα. Πόσο είναι το εύρος της ανθρώπινης λογικής; Ως που θα μπορούσε να φτάσει η ανθρώπινη λογική;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σαν πως θα μπορούσα να σ' απαντήσω τώρα λογικά σ' αυτό το ερώτημα, όταν η ανθρώπινη λογική, εξαρτάται πάντοτε από την υπάρχουσα σύγχρονη ανθρώπινη γνώση, η οποία με την σειρά της, διευρύνεται ακατάπαυστα στο πέρασμα του χρόνου κι ουδείς θα μπορούσε οποτεδήποτε, να προβλέψει ως που θα μπορούσε να φτάσει αυτή η εξελικτική πορεία!

Θεός

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δεν θα μπορούσα φυσικά να διαφωνήσω μαζί σου. Εσύ πάλι, θα μπορούσες να διαφωνήσεις μαζί μου, αν ας πούμε χάριν της συζητήσεως, συμφωνούσαμε ότι υπάρχει θεός ...

(η Διοτίμα τον κόβει απότομα)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όπα, τι εννοείς χάριν της συζητήσεως; Δεν πιστεύεις ότι υπάρχει θεός;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Φυσικά και δεν πιστεύω ότι υπάρχει, ή ότι υπήρξε ποτέ οποιοσδήποτε θεός παιδί μου, τουλάχιστον με το ιδεολογικό περιεχόμενο που έως τώρα, προσαρμόζεται στην οποιαδήποτε θεϊκή οντότητα από τους ανθρώπους. Προσωπικά θα μπορούσα να θεωρήσω ως θεό, αποκλειστικώς και μόνο το ίδιο το Άπειρον, μόνο που μέσα σ' αυτό το Άπειρο, βρίσκομαι κι εγώ, εσύ, η Γη μας, ο Ήλιος, τα πουλιά και τα δέντρα, οι πέτρες και τα σύννεφα τ' ουρανού, οι σκέψεις μας Διοτίμα! Ναι ακόμα κι αυτές οι άυλες όπως νομίζει η μέγιστη πλειοψηφία των ανθρώπων, οι άυλες σκέψεις μας. Τα συναισθήματά μας, ο ... ανεκπλήρωτος έρωτάς μου για σένα Διοτίμα! ... Οπότε εάν το Άπειρον είναι ο πραγματικός και μοναδικός θεός, αφού είναι το μόνο που πληροί τις συνθήκες της αιωνιότητας, της αθανασίας και των λοιπών θεϊκών χαρακτηριστικών, τότε κι εγώ, εσύ και τα υπόλοιπα μέσα σ' αυτό το Άπειρον, είμαστε εξίσου μετοχές αυτού του θείου Διοτίμα μου! Άρα δεν θα 'πρεπε λογικά, να είχαμε και τις ίδιες ακριβώς ιδιότητές του, όπως της αθανασίας, της αιωνιότητας κλπ; Ιδιότητες φυσικά που δεν έχουμε, αλλά ουδόλως επηρεάζουν ούτε στο κατ' ελάχιστον τις αντίστοιχες του Απείρου, καίτοι αυτό συντίθεται κι από μας! Ως εκ τούτων λοιπόν, ναι μεν ο μοναδικός θεός που θα μπορούσε να υπάρχει είναι το Άπειρον, αλλά αυτό επιβάλλει στην ανθρωπότητα, να επαναπροσδιορίσει την θέση και τον ρόλο της εξ αρχής, μέσα σ' αυτό το άπειρο και μοναδικό, αδιανόητο θεϊκό ον! Κατάλαβες αλήθεια κάτι απ' όλ' αυτά που σου είπα; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ούτε μία λέξη! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Βλέπεις λοιπόν;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι να δω;

Λογική

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όλ' αυτά που σου είπα, αν δεν κάνω λάθος, είχαν μίαν απόλυτη γραμματική και συντακτική αλληλουχία, μίαν απόλυτη φιλολογική τάξη δηλαδή! Διαφωνείς μήπως επ' αυτού;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι εννοείς;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να, σ' όλ' αυτά που σου είπα, χρησιμοποίησα τυχόν κάποια λέξη που δεν ήξερες, ή μήπως η διάταξη των λέξεων στο σύνολο των προτάσεών μου, είχε κάποια συντακτική, φιλολογική αταξία;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε όχι, δε νομίζω όσο μπορούσα να σε παρακολουθώ τουλάχιστον! ... Εάν ήμουνα φιλόλογος μάλιστα, για την γραμματική και το συντακτικό σου, ίσως να μπορούσα να σε βαθμολογήσω με κακό βαθμό, όχι όμως και με τον χειρότερο! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Καλοσύνη σου, αλλά δεν την βλέπεις ούτε τώρα,;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ποια;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Την σχέση τρέλας και λογικής!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Συγγνώμη, εσύ που την βλέπεις;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Στο γεγονός Διοτίμα μου, πως ενώ συνεννοούμαστε λογικά, δηλαδή με όλους τους υφισταμένους κανόνες της γραμματικής και του συντακτικού, εντούτοις δεν κατάλαβες λέξη τελικά, απ' όσα σου είπα προηγουμένως για τον θεό!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μμμ ... κάτι μου σκαρώνεις εσύ, που θες να καταλήξεις;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Απλά προσπαθώ να σου εξηγήσω τα περί τρέλας και λογικής!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και τι σχέση έχουν όλ' αυτά με την τρέλα και την λογική;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τεράστια κι αναπόφευκτη!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δηλαδή; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: ... Που μ' έκοψες πριν απότομα και δεν μ' άφησες να ολοκληρώσω την φράση μου;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όταν άρχισες να με ρωτάς αν θα μπορούσα να διαφωνήσω μαζί σου, αν ας πούμε χάριν της συζητήσεως, συμφωνούσαμε ότι υπάρχει θεός ... Κι εκεί ακριβώς σε διέκοψα, γιατί μ' αιφνιδίασες μ' αυτό και δεν σ' άφησα να ολοκληρώσεις την φράση σου. Αλήθεια φέρθηκα κάπως ανάγωγα μάλλον! Τι προσπαθούσες να με ρωτήσεις ολοκληρωμένα λοιπόν;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δεν πειράζει για την διακοπή σου. Κατανοώ την αδυναμία σου κάποιες φορές να με παρακολουθήσεις στην σκέψη μου κι αντιλαμβάνομαι πως για το νεαρό της ηλικίας σου ...

(η Διοτίμα τον κοιτάζει έκπληκτη και αυστηρά, νομίζοντας πως την ειρωνεύεται, αφού δεν είναι και τόσο νέα πια, για ν' αντιμετωπίζεται ως ανώριμη νεανίδα)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: ... σχετικά με την δική μου ντε!, ... δεν είναι και το ευκολότερο πράγμα! Εν πάση περιπτώσει ωστόσο, η ερώτησή μου αν δεν με διέκοπτες, θα ολοκληρώνονταν ως εξής: Εσύ θα μπορούσες να διαφωνήσεις μαζί μου, αν ας πούμε χάριν της συζητήσεως, συμφωνούσαμε ότι υπάρχει θεός και σου

πρότεινα, να αποδώσουμε το ύψιστον της λογικής, σ' αυτόν ακριβώς τον όποιο θεό μας;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Α εκεί το πήγαινες λοιπόν!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι, αυτό ήθελα να σε ρωτήσω.

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Τελικά πολλή κακή συνήθεια αυτή, να διακόπτεις τον άλλο πριν να ολοκληρώσει την φράση του, πολλή κακή!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όντως κι εγώ το κάνω πάρα πολύ συχνά, παρότι το 'χω διαπιστώσει πόσο λάθος είναι! Μ' αδύνατον να κόψω αυτήν την κακιά συνήθεια! Τι να κάνουμε; Οι ανθρώπινες αδυναμίες μας! ... Απάντησέ μου όμως τώρα και στην ερώτησή μου.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι, σωστά. Πρέπει να σου απαντήσω τώρα ... Ε δε νομίζω πως θα μπορούσα να διαφωνήσω μαζί σου! Δεν είναι δυνατόν η απόλυτη λογική, να μην είναι προνόμιο του θεού ... ή κι ακόμη καλύτερα θαρρώ, να μην είναι ο ίδιος ο θεός! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Συμφωνούμε λοιπόν σ' αυτό και δε νομίζω να μην θεωρείς αυτήν την συμφωνία μας, ως απολύτως λογική!; Έτσι δεν είναι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Προφανώς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δεν μου λες Διοτίμα, θεωρείς ότι εσύ είσαι τρελή;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι ερώτηση είναι πάλι αυτή; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μιαν απλή και λογική ερώτηση!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Απλή και λογική!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Φυσικά, τι άλλο;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν είναι καθόλου πονηρή, έτσι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα πως σου 'ρθε πάλι αυτό;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ξέρω κι εγώ; Εσύ μιαν απλή διακοπή σου 'κανα προ λίγου και μ' έστειλες αδιάβαστη, με όσα βρήκες την ευκαιρία να μου αραδιάσεις για τον θεό σου! Που να ξέρω σαν που θέλεις να με παρασύρεις τώρα, ε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ε μα πια! Δεν έχεις παρά να το δοκιμάσεις κοριτσάκι μου! Έλα!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ας πάει στην ευχή ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Απάντησέ μου λοιπόν, θεωρείς τον εαυτό σου τρελή;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε όχι που να πάρει, δεν με θεωρώ τρελή! Γιατί μου το ρωτάς;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τώρα θα δεις και θα εκπλαγείς! Συμφωνήσαμε λοιπόν πως η απόλυτη και ύψιστη λογική, είναι απόλυτο θεϊκό προνόμιο. Έτσι δεν είναι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι, έτσι συμφωνήσαμε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Συμφωνώ κι εγώ μαζί σου επιβεβαιώνοντας επιπλέον, πως εσύ η γλυκιά μου Διοτίμα, δεν είσαι καθόλου τρελή! ... Βλέπεις πόση εκτίμηση σου 'χω;

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Μμμ, ας πούμε ότι το βλέπω ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι ας πούμε! Θυμάσαι να σ' έχω ρωτήσει ποτέ εγώ και για οποιονδήποτε λόγο διαφωνούσα μαζί σου, αν εξαιτίας αυτών που έλεγες είσαι τρελή;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Η αλήθεια είναι ότι αυτό δεν το 'χεις κάνει ποτέ! Αλλά κι εγώ που το ρώτησα, όταν μου αμόλησες αυτήν την απίστευτη ιδέα σου για στρατιωτική επέμβαση στο Βρετανικό Μουσείο, δεν εννοούσα ακριβώς ότι εσύ είσαι τρελός, αλλά ότι η ιδέα σου είναι τρελή!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ε και; Μόνη σου δεν παρατήρησες πως η λογική του θεού, είναι ο ίδιος ο θεός; ... Κατά συνέπεια η ιδέα μου τίνος ήταν, δεν ήταν δική μου; Άρα η ιδέα μου δεν ήταν κάτι δικό μου, δεν ήμουνα στην πραγματικότητα εγώ ο ίδιος; Επομένως από την ώρα που η ιδέα μου σου φάνηκε τρελή, ουσιαστικά δεν σου φάνηκα κι εγώ, ολόκληρος τρελός;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όχου ... πολύ με σκοτίζεις κάθε φορά που ανοίγω οποιαδήποτε συζήτηση μαζί σου, το ξέρεις; Πολύ με σκοτίζεις!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα γιατί;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Γιατί πιάνεσαι από κάτι απίστευτες λεπτομέρειες και καταλήγεις πάντοτε σε κάτι, εξίσου απίστευτα συμπεράσματα! Κι εκείνο που μ' ενοχλεί και μ' εκνευρίζει αφάνταστα τότε, ξέρεις ποιο είναι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι! Ποιο;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Γ' ότι σχεδόν πάντοτε, μ' υποχρεώνεις και να συμφωνήσω μαζί σου πως έχεις δίκιο! Και τότε μου 'ρχεται πραγματικά να σε σκοτώσω! Δεν το αντέχω αυτό το πράγμα μαζί σου, δεν το αντέχω το καταλαβαίνεις!!!; ... Σε μισώώ!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χα χα χα! Και φυσικά δεν φαντάζομαι να έχεις πρόβλημα πραγματικά μ' εμένα, αφού τότε πάρα πολύ απλά, δεν θα ξανάνοιγες ποτέ την οποιαδήποτε συζήτηση μαζί μου, έτσι δεν είναι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Που το πας πάλι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα εκεί που πάει από μόνο του!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δηλαδή;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να, θέλω να πω δηλαδή, πως αν οι συζητήσεις μας σου ήταν πραγματικά εκνευριστικές εξαιτίας μου, τότε πάρα πολύ απλά, θα με απέφευγες ακόμα κι όταν θα με συναντούσες στον δρόμο! Έτσι δεν είναι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ας πούμε ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι ας πούμε! Ή είναι λογικό το συμπέρασμα κι υποχρεούμαστε να το αποδεχτούμε, είτε δεν είναι και υποχρεούμαστε να το απορρίψουμε, ή τουλάχιστον να το επανεξετάσουμε βρε αδερφέ! Έτσι δεν είναι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Α πάει, δεν θα μου την γλιτώσεις τελικά! Κάποια στιγμή θα σε σκοτώσω, θα σε σκοτώσω!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα γιατί;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα γιατί και πάλι έχεις δίκιο! Έτσι είναι! Αν πραγματικά μ' εκνευρίζες εσύ ο ίδιος σαν Αντώνης, ε ναι, τότε πραγματικά θα σ' απέφευγα ακόμα και στον δρόμο! Δίκιο έχεις και πάλι! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Το βλέπεις λοιπόν; Εκείνο που σ' ενοχλεί δεν είμαι εγώ, αλλά το δίκιο που υπάρχει περιστασιακά στις απόψεις μου, κάτι που κάνει τις δικές σου εκείνη την στιγμή, να μοιάζουν άδικες!

(η Διοτίμα ορμά κυριολεκτικά επάνω στον Αντώνη και τον χτυπάει απανωτά στο στήθος του, με τα χέρια της σφιγμένα σε γροθιές και κοιτώντας τον κατάβαθα στα μάτια, με μιαν διερευνητική οργή)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Θα σε σκοτώσω, θα σε σκοτώσω, δεν σ' αντέχω άλλο! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έει συγκρατήσου επιτέλους! Χα χα χα, θα με σκοτώσεις στ' αλήθεια γέρο άνθρωπο έτσι που με χτυπάς! Συγκρατήσου! ... Χα χα χα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε μα δεν τρώγεσαι πια! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εγώ ή το δίκιο μου;

(κι η Διοτίμα, κάνει εκείνη την απότομη κίνηση, που δείχνει ότι θα ξαναρχίσει και πάλι να τον χτυπά)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μη! Μην αρχίσεις πάλι τα παιδικά σου καμώματα μπροστά στον κόσμο! Θα σε παρεξηγήσουν!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Θα με παρεξηγήσουν; Δηλαδή; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να. Θα δώσεις σ' όλους ανεξαιρέτως την λανθασμένη εντύπωση, πως είσαι ... τρελά ερωτευμένη μαζί μου ... ενώ δεν είσαι! ... Έτσι δεν είναι; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αααααα ... Αυτό πια, πάει πολύ, δε νομίζεις!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Το ξέρω. Γι' αυτό σε συμβουλεύω να 'σαι πιο προσεχτική δημοσίως, πολύ πιο προσεχτική! ... Με καταλαβαίνεις τι θέλω να πω; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μμ ... εντάξει, τώρα θα προσπαθήσω να υποκριθώ αυτοσυγκράτηση, αλλά που θα μου πας; Δεν θα μου γλιτώσεις! Κάποια στιγμή θα σε ξεμοναχιάσω κάπου και τότε, θα μου τα πληρώσεις όλα μαζεμένα, μα όλα όμως!!! ... Τ' ακούς; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ωωωωωω! ... Δεν έχεις ιδέα πόσα χρόνια περιμένω αυτήν την στιγμή να με ξεμοναχιάσεις, δεν έχεις ιδέα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι εννοείς!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τίποτα ... τίποτα ... !!! ... Μέχρι τότε λοιπόν που θα με ξεμοναχιάσεις για να σου τα πληρώσω όλα μαζεμένα, ... χμ έχουμε άφθονο χρόνο στην διάθεσή μας για συζήτηση! ... Ας συνεχίσουμε λοιπόν, πριν χάσεις τελείως τον έλεγχό σου κι είμαστε και μπροστά σε τόσον κόσμο ... Δεν κάνει να τους αποκαλύψουμε ακόμα και τα βαθύτερα συναισθήματά μας! Ας κρατήσουμε και κάτι επιτέλους για τον εαυτό μας γλυκιά μου, σωστά δεν μιλάω; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Πάψε επιτέλους, πάψε!!! ... Σε μισώώώ!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Το βλέπω, το βλέπω! ... Είναι ολοφάνερο! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μμμ ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εντάξει μην θυμώνεις, εντάξει! Τέλος! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Άιντε γιατί

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι, ναι ... ναι ... Άρα αφού συμφωνήσαμε πως δεν είσαι τρελή, αυτό δεν σημαίνει ότι είσαι λογική;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Πάλι κόλπα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι! Σταμάτα επιτέλους να υποψιάζεσαι συνεχώς παγίδες μου κι απάντησε απλά, όπως σου 'ρχεται εκείνη την στιγμή, έτσι, απλά κι όσο πιο λογικά νομίζεις! Διαφορετικά δεν πρόκειται να τελειώσουμε ποτέ την συζήτησή μας! Δεν το καταλαβαίνεις; ... Δεν πρέπει να σου πω κάποια στιγμή και τις λεπτομέρειες, της στρατιωτικής μας επεμβάσεως στο Βρετανικό Μουσείο;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αν πρέπει λέει!; ... Είμαι πολλή περίεργη να δω ως που μπορεί να φτάσει η τρέλα σου! Πολλή περίεργη ... Τέλος πάντων ... θα προσπαθήσω ν' αυτοσυγκρατηθώ, μα α, ... α! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Άντε μπράβο! Η παγίδα σε μιαν συζήτηση, δεν είναι οι διαφορετικές απόψεις κατά την διάρκειά της, αλλά η αποφυγή της ίδιας της συζητήσεως! Όταν διαφωνούμε μεταξύ μας, αυτό είναι αν θέλεις εξαιρετικά ευεργετικό, καθώς στην προσπάθειά μας να πείσουμε ο ένας τον άλλον, εξαναγκάζομαστε ν' ακονίσουμε ακόμα περισσότερο την σκέψη μας, κατά συνέπεια την λογική μας. Κι όπως εξάλλου συμφωνήσαμε και νωρίτερα, η λογική μας αυξάνεται αναλόγως, με την συνεχή αύξηση της γνώσεώς μας! Κάτι στο οποίο φυσικά, βοηθάει τα μέγιστα η διαφωνία μας κι η γνώση που αντλούμε από τις απόψεις του άλλου, παρά η οποιαδήποτε συμφωνία μας κι η γρήγορη λήξη της συζητήσεως! Έτσι δεν είναι; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μμμμ ... ναι. Έτσι είναι ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Για να μαζέψουμε λιγάκι τώρα, ότι έχουμε σκορπίσει από δω κι από κει! Ξεκινήσαμε με την απορία σου, εάν έχω τρελαθεί που είχα την ιδέα, για στρατιωτική επέμβαση στο Βρετανικό Μουσείο και τον βίαιο επαναπατρισμό, των Γλυπτών του Παρθενώνα. Και προσπαθώντας ν' αναλύσουμε τι τάχα είναι η τρέλα, συμφωνήσαμε καταρχήν, πως είναι η διαταραχή της λογικής. Αλλά και πως η απόλυτη λογική, είναι προνόμιο του θεού. Συμφωνήσαμε όμως και πως εσύ Διοτίμα, είσαι σαφέστατα λογική. Κάνω σε κάτι λάθος μέχρι εδώ;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όχι, όπως τα λες εξελίχθηκε η συζήτησή μας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και σε ρωτάω τώρα εγώ ο τρελός Διοτίμα μου, εσένα την λογική. Πόση αλήθεια σχέση έχει η λογική σου, μ' αυτήν που θα μπορούσαμε να πιστώσουμε στον οποιονδήποτε θεό μας, ε πόση;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι ακριβώς εννοείς;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να, αν θεωρήσουμε κατά συνθήκη, ότι η λογική μπορεί να βαθμολογηθεί από το 0, έως το 1.000 για την λογική του οποιουδήποτε θεού κι η τρέλα, από το 0 έως το -1.000 ... το δικό μου αν θες, τότε σαν τι βαθμό θα μπορούσες να βάλεις εσύ, τόσο στην λογική σου, αλλά όσο και στην τρέλα μου; Ε;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εεε; ...

Ειρωνεία

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Απάντησέ μου λοιπόν, σαν πόσο θα μας βαθμολογούσες και τους δυο μας, χωρίς παιδιάρια όμως αυτή την φορά και χωρίς οποιεσδήποτε άλλες ... κατινιές ... Διοτίμα!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κατινιές ε!!!;;; ... Πάλι προσπαθείς να με προσβάλλεις!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι φυσικά, αλλ' αυτή την φορά με το κατινιές, όντως ήθελα να σε τσιγκλήσω λιγάκι, να σε πειράξω και να σε σπρώξω επίτηδες, ώστε να δω αν θα φερθείς ανώριμα και παιδιάστικά!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και γιατί αυτό σε παρακαλώ, ενώ τόση ώρα υποτίθεται πως προσπαθείς να με αποφλοιώσεις απ' αυτήν την ανώριμη συμπεριφορά μου και να με νουθετήσεις, σ' ένα εξαιρετικά σοβαρό επίπεδο συζητήσεως; Γιατί!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αυτού του είδους τα πειράγματα καλή μου, όταν έχεις την ευχέρεια να τα χρησιμοποιείς κατάλληλα, κάτι που εγώ δεν την έχω ακόμα, αλλά πειραματίζομαι συχνά για να την αποκτήσω, έχουν ένα εξαιρετικό αποτέλεσμα! Εάν ο συνομιλητής σου, έχει όντως προσαρμοστεί στο σοβαρό επίπεδο της συζητήσεως, τότε αυτά τα πειράγματα τα προσπερνάει εντελώς αδιάφορα και χωρίς να του αποσπάσουν την προσοχή από την ουσία της συζητήσεως. Ή το πολύ πολύ, εάν κι εκείνος είναι του ίδιου τουλάχιστον πνευματικού επιπέδου, να σου ανταποδώσει χαριτολογώντας το πείραγμά σου. Αυτό αποδεικνύει το υψηλό επίπεδο της συζητήσεως κι ο μόνος κίνδυνος που ελλοχεύει εκείνη την στιγμή, είναι μονάχα από την επιτυχία των πειραγμάτων τους, μην τυχόν οι συνομιλητές παρασυρθούν στην ευφορία της στιγμής που αυτά προσφέρουν και χωρίς να το καταλάβουν, γελοιοποιήσουν τελείως την συζήτησή τους! Απ' την άλλη πάλι, αν ο συνομιλητής δώσει ιδιαίτερη σημασία στο πείραγμα κι αναλόγως πόσο σοβαρά θα το πάρει, τότε σημαίνει πως ο ίδιος έχει ξεφύγει πια εκτός πάσης σοβαρότητας και μάλλον, το καλύτερο που απομένει σ' αυτήν την περίπτωση, είναι η άμεση διακοπή της συζητήσεως!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι μου λες!!!;;; ... (με ειρωνικό ύφος)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ωωω καλό!!! ... Εξαιρετική η ειρωνική σου αντίδραση! Άρα είσαι ακόμα εδώ και μπορείς να κρατήσεις την σοβαρότητα της συζητήσεώς μας σ' εξαιρετικό επίπεδο! Μ' αρέσει αυτό, μ' αρέσει! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σ' αρέσει να σε ειρωνεύονται!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα όχι φυσικά, αλλά η αυτόματη μικρή σχετικά, ειρωνική αντίδρασή σου, απέναντι σε κάτι φαινομενικά προσβλητικό, έδειξε αυτοκυριαρχία και δυνατό έλεγχο στην συμπεριφορά σου. Κάτι που μας επιτρέπει την συνέχιση της συζητήσεώς μας. Τώρα εάν μετ' απ' αυτό αρχίσεις να το παρακάνεις, ε τι να σου πω; Θα πάρω τον Θανάση μου και θα πάμε σπίτι! Λογικό δεν θα 'ναι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εμ βέβαια! Εσύ δικαιούσαι να με πειράζεις, ενώ εγώ δεν δικαιούμαι έτσι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι βρε παιδάκι μου! Απλά εγώ είχα ένα μικρό δικαίωμα παραπάνω να σε πειράξω, επειδή όπως σου εξήγησα, πειραματίζομαι πάνω σ' αυτήν την λογική τεχνική. Ήξερα τι έκανα δηλαδή κι ήξερα επίσης πάρα πολύ καλά, που θα έπρεπε και πως, να το σταματήσω. Με καταλαβαίνεις τι σου λέω; Κάτι που

εσύ δεν γνώριζες ακόμα, οπότε απέναντί σου, είχα ας πούμε ένα μικρό, σχετικό πλεονέκτημα ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Χμ ... οπότε τώρα που μου έμαθες γι' αυτήν την ειρωνική τεχνική, κατά συνέπεια, έχω τα ίδια δικαιώματα κι εγώ με τα δικά σου έτσι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ε ... προφανώς, αυτό είμαι αναγκασμένος πια να το παραδεχτώ! Αρκεί να μην το ξεχάσεις ποτέ, πως αν η συζήτηση ξεφύγει στην ευφορία των πειραγμάτων, ε τότε μπορεί να γελοιοποιηθεί τελείως και τσουπ, πάει, τέλειωσε! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Χμ ... δεν θα το ξεχάσω ...

Αυτοκριτική

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ωραία λοιπόν, για απάντησέ μου τώρα με όλη σου την σοβαρότητα, πόσο θα βαθμολογούσες την λογική σου σε σχέση μ' αυτήν του θεού, αλλά και τι βαθμό θα έβαζες και στην δικιά μου τρέλα;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σοβαρά πια;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι, ναι σοβαρά.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Χωρίς άλλα παιχνίδια;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χωρίς!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Πολύ καλά λοιπόν, αλλά αν ξαναπαίζεις μαζί μου, α ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι τέρμα, τέρμα τα παιχνίδια, γιατί ήδη έχουμε ξεφύγει πολύ από το θέμα μας και βιάζομαι να σου εξηγήσω αναλυτικά, για την στρατιωτική επέμβαση στο Βρετανικό Μουσείο!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ας είναι λοιπόν ... Σοβαρά ... Κοίταξε, προφανώς εάν το 1.000 της απόλυτης λογικής ανήκε στον θεό, ε τότε εξίσου προφανέστατα, θα με βαθμολογούσα με μηδέν κόμμα κάτι χιλιάδες μηδενικά και στο τέλος τους το ένα (0,0...01). Κι αυτό φυσικά, με πάρα πολύ επιείκεια! Σαν σε τι θα μπορούσε πραγματικά η λογική μου, να συγκριθεί καν μ' αυτήν του θεού; Μάλλον σε τίποτα! Οπότε μηδέν κόμμα μηδέν, ουουου μηδενικά και βάλε και το ένα στο τέλος, έτσι μόνο και μόνο, γιατί έχω την ικανότητα ν' αντιλαμβάνομαι τουλάχιστον, το μεγαλείο και το ασύγκριτο της λογικής του θεού! ... Τι λες; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ήμουν σίγουρος από τότε που ήσουν ακόμη παιδί και κοιταχτήκαμε για πρώτη φορά στα μάτια, πως τελικά θα ήσουν η μοιραία γυναίκα της ζωής μου! Πως εσύ θα ήσουν στο μέλλον η μόνη, που θα μπορούσες να ισχυρισθείς ότι υπήρξες η μοναδική σύζυγος της ζωής μου, χωρίς ποτέ μα ποτέ να με αγγίζεις και χωρίς καν ποτέ φυσικά, να με παντρευτείς! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι θες να πεις; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αυτό ακριβώς που καταλαβαίνεις ... Πως σ' αυτό το θείο πνευματικό επίπεδο, που έδειξες ότι βρίσκεσαι αυτήν την στιγμή, είσαι αξιολάτρευτη! Απ' αυτού και κάτω όμως, όπως καταλαβαίνεις κι εσύ που βαθμολόγησες τον εαυτό σου με τόσο χαμηλό βαθμό, είσαι σκέτη ... τρέλα!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Α είπαμε τέρμα τα παιχνίδια κι οι ειρωνείες! Γιατί μου κάνεις ζαβολιές; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα δεν σου 'κανα ζαβολιά και μάλιστα επίτηδες όπως σου φάνηκε! Απλά όμως κόμπιασα κι εγώ όταν έπρεπε να χρησιμοποιήσω την λέξη τρέλα, διότι κατάλαβα πως χρησιμοποιώντας την αυτήν την στιγμή, θα νόμιζες ακριβώς ότι σε παίζω! Ενώ δεν είχα καμία τέτοια διάθεση!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και τότε αφού δεν είχες αυτήν την διάθεση, γιατί μ' έπαιξες;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μ' αυτό σου εξηγώ, πως δεν σ' έπαιξα!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δηλαδή;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δεν είχαμε ορίσει πως οι βαθμοί στην βαθμολογική μας κλίμακα της λογικής, ανώτεροι του μηδενός αφορούν την λογική, ενώ οι κατώτεροι του μηδενός, αφορούν την τρέλα; Και μην μου απαντήσεις όχι, γιατί αυτό το είχαμε ορίσει ξεκάθαρα!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εντάξει, έτσι το είχαμε ορίσει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Βλέπεις λοιπόν; Αφού εσύ μόνη σου βαθμολόγησες την λογική σου με μηδέν κόμμα κάτι χιλιάδες μηδενικά και το ένα στο τέλος, πολύ επιεικώς μάλιστα, άρα μ' αυτόν ακριβώς τον ελάχιστο βαθμό, δεν απέχεις εξίσου κι από το όριο 0, κάτω από το οποίο αρχίζει η τρέλα; Άρα η υποτιθέμενη λογική σου, ξεφεύγει από την τρέλα, μόλις και μετά βίας κατά μηδέν κόμμα κάτι χιλιάδες μηδενικά και στο τέλος το ένα! Στην ουσία δηλαδή, σχεδόν καθόλου!!! ... Κι αν εσύ η πανέξυπνη, η ευφυέστατη Διοτίμα, δεν απέχεις σχεδόν καθόλου από την τρέλα, φαντάσου πόσο απέχουν, οι πολύ, πολύ χειρότεροί σου και δε νομίζω να χρειάζεται ν' αναφέρω τώρα, έστω και τον οποιονδήποτε απ' αυτούς! Έτσι; Με καταλαβαίνεις τώρα τι θέλω να πω;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Α! Δηλαδή εν προκειμένω και κατά κάποιον τρόπο, κυριολεκτούσες απλώς λεκτικά και δεν μ' έπαιξες, όπως καταρχήν μου φάνηκε!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ακριβώς!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δηλαδή ήταν απλά θέμα κυριολεξίας;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Σαφέστατα!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τέλος πάντων. Υπ' αυτές τις παραμέτρους, υποχρεούμαι να δεχτώ τις εξηγήσεις σου ... Ας συνεχίσουμε λοιπόν ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ουφ! Μου 'φυγε κι αυτό το άγχος της παρεξηγήσεώς σου! ... Για πες μου τώρα και τι βαθμό θα έβαζες στην τρέλα μου;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Στην τρέλα σου; -1.000 ακατέβαρα! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Α ώστε έτσι λοιπόν;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Βεβαιότατα! -1.000 ακατέβαρα! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Είσαι ψεύτρα! Και πολλή μεγάλη μάλιστα!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εγώ!; ... Γιατί σε παρακαλώ; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Γιατί απλούστατα, εάν ήμουν τόσο πολύ τρελός, δεν θα βρισκόσουν αυτήν την στιγμή εδώ μαζί μου εσύ η πολύ επιεικώς λογική, έστω και με μηδέν κόμμα ουουου μηδενικά κι ένα στο τέλος! ... Και μόνο απ' αυτό, αποδεικνύεται πως δεν με θεωρείς, ... τόσο πολύ τουλάχιστον, ... τρελό! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε ας πούμε τότε, πως είσαι τρελός -999! Βολεύεσαι τώρα μ' αυτό;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ε σίγουρα, μάλλον είναι πολύ καλύτερο από το -1.000!!! ... Τι λες;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Πως σίγουρα πάντως, είσαι τρελός! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ας το δεχτούμε λοιπόν, πως όντως είμαι τρελός.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όχι ας, ... είσαι!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ε ωραία λοιπόν, δεν θα χαλάσουμε τις καρδιές μας τώρα για ένα ας! Είμαι λοιπόν τρελός. Μήπως θυμάσαι γιατί, στα σοβαρά όμως τώρα, έβαλες έστω κι αυτόν τον μικρό βαθμό στην λογική σου, έναντι της λογικής του θεού;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Για θύμισέ το μου εσύ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Είπες κατά λέξη απ' ότι θυμάμαι, πως το έκανες αυτό, «μόνο και μόνο, γιατί έχεις την ικανότητα ν' αντιλαμβάνεσαι τουλάχιστον, το μεγαλείο και το ασύγκριτο της λογικής του θεού»! Αυτό δεν είπες;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εντάξει, ... ναι, ... αυτό είπα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Άρα καλή μου αφού κι εγώ έχω την ίδια ακριβώς ικανότητα μ' εσένα, ν' αντιλαμβάνομαι το μεγαλείο και το ασύγκριτο της λογικής του οποιουδήποτε θεού, τότε γιατί εσύ είσαι λογική κι εγώ είμαι τρελός;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε α μα πια! Γιατί έτσι μου αρέσει! ... Γιατί έτσι σε θέλω εγώ! Τρελό κι ανόητο, για να είμαι εγώ καλύτερή σου!!! ... Όχου!!! ... Είσαι τρελός πάει και τέλειωσε! ... Εξάλλου είναι ποτέ δυνατόν, να είσαι στα καλά σου και να σκέφτεσαι στα σοβαρά, μιαν στρατιωτική επέμβαση στο Βρετανικό Μουσείο!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Γιατί όχι; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Επιμένεις!!! ... Μ' αρέσει που επιμένεις κιόλας!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα φυσικά! Και τώρα μάλιστα που σιγουρεύτηκα πως δεν είμαι και τρελός, επιμένω κάθετα πλέον!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κι από πού το σιγουρεύτηκες;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα από σένα Διοτίμα μου, από την ελάχιστη λογική σου, που δεν διαφέρει σε τίποτα απ' την δική μου!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα εγώ δεν σκέφτομαι τρέλες σαν εσένα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα ούτε κι εγώ σκέφτομαι τρέλες!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κι η στρατιωτική επέμβαση στο Βρετανικό Μουσείο τι είναι; Λογική;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Λογικότατη θα μπορούσα μάλιστα να ισχυρισθώ!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε δεν πας καθόλου καλά! ... Είσαι θεότρελος!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τρελός; ... Και τόση ώρα τι λέμε για την τρέλα;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα δεν μου λες άνθρωπέ μου, έτσι όπως έθεσες τον συλλογισμό σου, δεν καταλαβαίνεις ότι τελικά, στην πραγματικότητα η ανθρώπινη λογική κι η ανθρώπινη τρέλα, είναι το ίδιο και το αυτό πράγμα, συγκριτικά με την απόλυτη θεϊκή λογική;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μ' αυτό ακριβώς εννοώ!

Ψυχιατρική

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και τότε όλοι αυτοί οι τρελοί, που βρίσκονται στα ψυχιατρεία, τι είναι και γιατί βρίσκονται εκεί!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: ... Θύματα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Θύματα!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα μου θύματα ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν σε καταλαβαίνω! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έχεις βρεθεί ποτέ σου σε ψυχιατρείο, ανάμεσα στους τροφίμους;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όχι κι ούτε θα 'θελα να βρεθώ ποτέ μου! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... Εγώ όμως βρέθηκα το 2012, όταν πάλευα για την δικαίωσή μου και την ανάκληση της αποτάξεώς μου από την Ελληνική Αστυνομία, η οποία μου είχε επιβληθεί παράνομα το 2003, μετά από προσωπική εντολή του τότε υπουργού Δημοσίας Τάξεως. Κι επειδή είχα μηνύσει τους υπευθύνους της παράνομης αποτάξεώς μου, οι ένοχοι της υπουργός και πολλοί αξιωματικοί της Ελληνικής Αστυνομίας, μέλη της Ελληνικής Λευκής Μαφίας, φρόντισαν σε συνεργασία με τους εισαγγελείς τους και με κλείσανε για δυο περίπου μήνες, στο ψυχιατρείο! Προσβλέποντας φυσικά, στην τελική μου εξόντωση με τα ψυχοφάρμακά τους.

(<http://olympiakopantechnon.gr/tp/el-as/>)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα τι λες;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αυτό π' ακούς.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Γι' αυτό σε κλείσανε τότε στο ψυχιατρείο;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εμ γιατί νόμιζες;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τότε είχανε διαδώσει, πως το κάνανε γιατί ανέβηκες στον Όλυμπο για ν' αυτοκτονήσεις!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... σου φαίνομαι εγώ παιδί μου, για άτομο που θα μπορούσε ποτέ να θέλει ν' αυτοκτονήσει!!!;;; ... Εγώ που στα 63 μου δεν χορταίνω ακόμα την ζωή!!!;;; ... Άσε που κάτι τέτοιο, θέλει κάτι ... κότσια, ... να!!! ... Κι εγώ Διοτίμα, δεν τα 'χα ποτέ μου!!! ... Μα και πέραν αυτών, εάν υποθέσουμε θεωρητικά, πως είχα τέτοια πρόθεση κι ας μην την είχα ποτέ, τότε σαν τι 'ταν αυτό που μ' εμπόδισε να το κάνω, μέχρι πάνω τον Μύτικα και μέχρι την επιστροφή μου, στο καταφύγιο Ζολώτα!!! ... Σαν τι μου έλειψε, ο χρόνος ή το μέρος!!!;;; ... Χμ! ... Αλλά και γιατί με συλλάβανε για επιχείρηση αυτοκτονίας κάτω στα Πριόνια, όταν είχα κατέβει πια απ' τον Όλυμπο υγιέστατος, αισιόδοξος όσο ποτέ μέχρι τότε στην ζωή μου, χωρίς καν να είχα επιχειρήσει οποιαδήποτε απόπειρα αυτοκτονίας και ψάχνοντας όχημα, για να με κατεβάσει ως το Λιτόχωρο κι από κει, να επιστρέψω στο σπίτι μου στον Βόλο!!!;;; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δηλαδή δεν επιχειρήσες καν κι ούτε μία στιγμή ν' αυτοκτονήσεις!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Φυσικά κι ούτε μία στιγμή! Ούτε καν μου πέρασε ποτέ από το μυαλό μου κάτι τέτοιο! Ούτε καν κι ως ιδέα!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Μα τότε οι δικοί σου, οι συγγενείς σου, γιατί επέτρεψαν ένα τέτοιο φρικτό έγκλημα εις βάρος σου!!!;; ... Γιατί δεν το απέτρεψαν!!!;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Γιατί απλούστατα όπως το βλέπεις κι εσύ πια τώρα, αυτοί οι δικοί μου όπως τους χαρακτηρίζεις, δεν ήτανε ποτέ, μα ποτέ δικοί μου τελικά, όπως ακριβώς αποδείχτηκε! Αλλ' αυτό, είναι μian άλλη και πολλή, μα πάρα πολλή πικρή ιστορία, η οποία εν προκειμένω δεν μας ενδιαφέρει ... Σημείωσε μονάχα πόσο είπαμε πριν λίγο, ότι απέχει η λογική από την τρέλα και συσχετίσε το, με την λογική των ... δικών μου ... !!! ... όπως τους χαρακτήρισες ... !!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Καλά ... δεν θα επιχειρήσω όμως, ν' ανακατευτώ και στα οικογενειακά σας! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τα οικογενειακά μας!; ... Τέλος πάντων ... Εκεί που λες Διοτίμα μου, στο ψυχιατρείο, παρατήρησα από την πρώτη κιόλας στιγμή, πως οι τρόφιμοι, τα θύματα δηλαδή που εμείς τα θεωρούμε τρελούς, είχαν μία πάρα πολλή περίεργη σχέση ανοχής μεταξύ τους. Λες κι είχαν έναν κανονικό κώδικα επικοινωνίας, σαν αυτόν ακριβώς που χρησιμοποιούν κι οι υποτιθέμενοι λογικοί!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν σε καταλαβαίνω ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να, όπως ακριβώς συνεννοούμαστε τώρα εμείς μεταξύ μας, έτσι ακριβώς συνεννοούνταν κι αυτοί μεταξύ τους! Ενώ μεταξύ των θυμάτων και του υποτιθέμενου λογικού, ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού, δεν υπήρχε καμία επικοινωνία! Σχημάτιζες δηλαδή την εντύπωση, πως εκεί μέσα βρίσκονταν δύο εντελώς διαφορετικοί κόσμοι, που συζούσαν κατά κάποιον τρόπο αρμονικά, χωρίς να έχουν μεταξύ τους την παραμικρή επικοινωνία. Σαν το λάδι με το νερό ένα πράγμα, μέσα στο ίδιο το ποτήρι! Και μάλιστα αυτό εκδηλώνονταν πολύ χαρακτηριστικά, στην συμπεριφορά αυτών των δύο κόσμων, απέναντί μου!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι εννοείς πάλι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αυτό έχει τρομερό ενδιαφέρον και πρόσεξέ το καλά αν θέλεις! Από την πρώτη μου κιόλας μέρα εκεί μέσα, οι νοσηλευτές που συναναστρέφονταν όλο το εικοσιτετράωρο μαζί μας, φαινότουσαν σα να μην ξέρανε πώς να μου φερθούν! Ενώ ακολουθούσαν πιστά τις ιατρικές οδηγίες για την εξόντωσή μου με τα ναρκωτικά - ψυχοφάρμακα των γιατρών, εντούτοις μ' αντιμετώπιζανε με συμπαθή καχυποψία, γιατί το βλέπανε πως δεν ήμουν τρελός, αλλά δεν μπορούσαν να καταλάβουν και γιατί βρισκόμουν εγώ εκεί μέσα! Και φυσικά, δεν μπορούσαν οι άνθρωποι, ν' αμφισβητήσουν την επιστημονική διάγνωση των γιατρών, που με την πιστοποίησή τους είχα βρεθεί εκεί. Σου το διαβεβαιώ μάλιστα και με ικανοποίηση αν θες, πως από την στάση του νοσηλευτικού προσωπικού τουλάχιστον απέναντί μου, δεν έχω το παραμικρό παράπονο. Και νομίζω πως δεν θα έχανα το στοίχημα, εάν ισχυριζόμουν πως κι αυτοί μέχρι που έφυγα από κει, δεν είχαν πειστεί καθόλου πως τάχα ήμουν τρελός! Θα σου αναφέρω μάλιστα κι ίσως το πιο χαρακτηριστικό περιστατικό, πάνω σ' αυτήν τους την αμφιβολία. Η προϊσταμένη της κλινικής, ήταν μια ώριμη γυναίκα, αλλά μια γυναίκα όμως, που η θηλυκότητά της, ξεχείλιζε κυριολεκτικά απ' τα εσώρουχά της! Το σώμα της και παρά την εύλογη ωριμότητά του, υπόσχονταν ανεπανάληπτες σεξουαλικές εμπειρίες! Για τέτοιο θηλυκό σου μιλάω. Κάποια μέρα όμως, μάλλον είχε καθυστερήσει να 'ρθει στην κλινική κατά το σερβίρισμα του μεσημεριανού μας, όπου συχνά παρευρίσκονταν, οπότε δεν είχε

προλάβει να βάλει την υπηρεσιακή της στολή κι εμφανίστηκε, με το ωραίο της ανάερο λευκό, με μεγάλα διάσπαρτα μαύρα λουλούδια φουστανάκι, το οποίο κολλητό από την μέση και πάνω, τόνιζε με φανταστική προκλητικότητα το μεστό κι αισθησιακό της στήθος, ενώ ανοιχτό από την μέση και κάτω, δεν ξέρω πως ακριβώς το περιγράφουν αυτό, σε συνδυασμό με τις μαύρες ψηλοτάκουνες γόβες της, ήταν η ίδια ... η ηδονή ..., προσωποποιημένη!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Χμ ... κάτι τέτοια βλέπω, δεν σου ξεφεύγουν ποτέ, ε!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Διακρίνω κάποια ακαθόριστη ζήλεια, ή απλά έτσι μου φαίνεται!; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αααα ... πάψε πια μ' αυτούς τους ανόητους υπαινιγμούς!!! ... Άκου ζήλεια!; ... Μιαν απλή παρατήρηση έκανα! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Α απλή παρατήρηση! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αντώνη! (αυστηρά)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Καλά ντε, μην εξοργίζεσαι, καλά! ... Την ώρα λοιπόν που η προϊσταμένη, εισέβαλλε έτσι εκθαμβωτική, ερωτική και κουνάμενη συνάμενη στο εστιατόριο, η ματιά μου θέλοντας και μη, έπεσε πάνω της με ερωτικό θαυμασμό και μιαν πραγματική, σεξουαλική λαιμαργία! Τα μάτια μου γούρλωσαν ελαφρά κι όταν σε λίγα δευτερόλεπτα, σμίξανε τυχαία με τα δικά της, τα χείλη μου της έσκασαν αβίαστα κι ένα πολύ αμυδρό χαμόγελο. Μπορείς να φανταστείς τι ακολούθησε;

(με ενδόμυχη ζήλεια κι απεγνωσμένη προσπάθεια ταυτόχρονα να την κρύψει)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σαν ... τι ... ακολούθησε δηλαδή; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έλα που το μυαλουδάκι σου, πήγε κατευθείαν στο πονηρό, ... ζηλιάρη! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αντώνη! (αυστηρά)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ! ... Απλά αυτό το καθαρόαιμο θηλυκό, μ' αυτά τ' απλά κι ανεπαίσθητα σχεδόν σημάδια μου, το ελαφρό γούρλωμα των ματιών μου και το ελαφρό μου μειδίαμα, ένοιωσε μέχρι το μεδούλι του τον προκλητικό μου ερωτισμό! Μου 'σκασε κι αυτήν χωρίς να προλάβει να το ελέγξει, ένα ελάχιστο σαν το δικό μου χαμόγελο, δείχνοντάς μου πως ένοιωσε το καυτό, ερωτικό μου κάλεσμα! Φούντωσε από κάποια αναπόφευκτη κολακεία, ένοιωσε κείνη την περιέργη αμηχανία που δημιουργείται σχεδόν πάντα σε τέτοιου είδους καταστάσεις, κατόπιν προσπάθησε απεγνωσμένα ν' αφήσει κατά μέρος την θηλυκότητά της και να επικεντρωθεί στην υπηρεσιακή της ιδιότητα, αλλά μάταια! Κάθε λίγο και λιγάκι, γύριζε κι έσμιγε φευγάτα για να μην την πάρει χαμπάρι το υπόλοιπο προσωπικό, την ματιά της στην δικιά μου, σα να πετούσε όπως η μέλισσα κι έρχονταν και ρουφούσε στ' αρπαχτά λιγάκι από τον ξαναμμένο αντρισμό μου, ξανάφευγε και ξαναρχότανε και πάλι και πάλι και πάλι! ... Σε λίγα λεπτά όμως, δεν μπορούσε να ελέγξει άλλο αυτήν την κατάσταση και ρίχνοντάς μου μια τελευταία ματιά κι ένα τελευταίο αμυδρό χαμόγελο, σα να μου 'λεγε «σ' ευχαριστώ που μ' έκανες να νοιώσω γυναίκα», έφυγε σχεδόν τρέχοντας από το εστιατόριο! Μαγικές στιγμές αυτές, της αποκαλύψεως της θηλυκότητας μιας γυναίκας, μαγικές! ...

(με ενδόμυχη ζήλεια κι απεγνωσμένη προσπάθεια ταυτόχρονα να την κρύψει)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μαγικές ε!!!;;; ... Και μετά ... τι ... έγινε; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... Μετά δεν ξαναφάνηκε! Παρά μονάχα όταν τελειώσαμε το γεύμα. Ήρθε για μια στιγμή μονάχα και πάλι στο εστιατόριο, όμως αυτή την φορά, με την κοινή κι ασήμαντη υπηρεσιακή της στολή. Μπορείς να φανταστείς γιατί αυτό το εκρηκτικό θηλυκό, ξαναγύρισε για μία και μόνη στιγμή ακόμα;

(με ενδόμυχη ζήλεια κι απεγνωσμένη προσπάθεια ταυτόχρονα να την κρύψει)

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Εκρηκτικό θηλυκό έ!!!;;; ... Γιατί!!!;;; ... Για ... πες μου ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... Πόσο γοητευτική είσαι στ' αλήθεια, μα πόσο όταν ... !!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αντώνη! (αυστηρά)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αντώνη! (αυστηρά)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ! ... Αυτό το θηλυκό λοιπόν Διοτίμα μου, γύρισε για μία και μόνη στιγμή, για να με κοιτάξει για τελευταία φορά! Ήθελε να σιγουρευτεί πως όλος αυτός ο οργιώδης ερωτισμός που μου 'χε προκαλέσει, δεν οφειλόταν απλά και μόνο στην εντυπωσιακή της ενδυματολογική παρουσία, με το φουστανάκι και τις γόβες της, αλλά πως οφειλόταν στην ίδια, στο καυτό θηλυκό της σώμα, που προκαλούσε ρίγη και πάθη μ' οποιαδήποτε ρούχα, μ' οτιδήποτε ακόμη κι άσχημο πάνω της! Εκπληκτικό θηλυκό σου λέω, εκπληκτικό! ...

(με ενδόμυχη ζήλεια κι απεγνωσμένη προσπάθεια ταυτόχρονα να την κρύψει)

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Ω ... βέβαια! ... Το ... αντιλαμβάνομαι ... Η ... έκφρασή σου ... τα ... λέει όλα!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ! ... Κι αφού της χαμογέλασα κι εγώ για τελευταία φορά, επιβεβαιώνοντάς την, πως η ίδια, πως η πύρινη θηλυκότητά της που ξεχύνονταν σαν λάβα στο αισθησιακό της κορμί, ήταν αυτά που μ' είχαν ανάψει, αυτό το καθάροαιμο θηλυκό, καταγοητευμένο από την διαπίστωση πως ακόμα μπορούσε να ξεσηκώνει την λίμπιντο των ανδρών, γεμάτο αυτοπεποίθηση κι απίστευτη ικανοποίηση, μου 'σκασε ένα τελευταίο κρυφό χαμόγελο, ένα τελευταίο «ευχαριστώ» της κι εξαφανίστηκε! Κι όποτε σπανίως συναντιόμασταν από τότε και μετά, πάντα έβλεπα μέσα στα μάτια της, πως θυμότανε με απίστευτη αυταρέσκεια και με την κάθε τους λεπτομέρεια, όλ' αυτά που σου περιέγραψα πριν στο εστιατόριο! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Α ... ναι!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ! ... Ναι! ... Κι απ' όλ' αυτά όπως καταλαβαίνεις, δεν θα είχε συμβεί το παραμικρό μ' αυτό το θηλυκό, εάν με θεωρούσε πραγματικά τρελό! Καμία γυναίκα στον κόσμο, δεν θ' αποζητούσε ποτέ και για οποιονδήποτε λόγο, την επιβεβαίωση της θηλυκότητάς της από έναν τρελό! Διότι αυτό φυσικά, θα έθετε αυτομάτως σε αμφισβήτηση, την ίδια την θηλυκότητά της! Όπως ακριβώς κι ένας σοφός, δεν θα ένοιωθε καθόλου άνετα με την σοφία του, εάν αυτήν αναγνωρίζονταν ανεπιφύλακτα, από τον οποιονδήποτε ηλίθιο!!! ... Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνεις; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι, ναι, πως δεν σε καταλαβαίνω; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Το ίδιο όμως συναρπαστική, ήταν κι η στάση των θυμάτων απέναντί μου.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα γιατί τους λες θύματα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αυτό θέλω να σου το εξηγήσω τελευταίο, γιατί εκεί ακριβώς βρίσκεται και η μεγάλη μας πλάνη, για το τι τελικά είναι η τρέλα!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Πλάνη; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και πολλή μεγάλη μάλιστα!!! ... Στο τέλος όμως αυτό. Τα θύματα λοιπόν όπως ακριβώς και το νοσηλευτικό προσωπικό, δεν μ' εμπιστεύονταν καθόλου! Με παρατηρούσαν με καχυποψία και μάλιστα, μου φερόντουσαν πώς να σου το πω τώρα αυτό, για να μην το παρεξηγήσεις; Ας πούμε κάπως ... δουλικά ... Δεν είναι σωστή η λέξη, αλλά τούτη την στιγμή, δεν μου 'ρχεται κάποια καταλληλότερη! Με κάποιον αδικαιολόγητο υπέρμετρο σεβασμό ας πούμε, σα να ήμουν κάτι καλύτερο απ' αυτούς για να καταλάβεις, ... ας πούμε. Μου κάνανε χώρο για να κάθομαι σχετικά άνετα ανάμεσά τους, μου προσφέρανε τσιγάρο αν και δεν κάπνιζα και κάτι τέτοια περίεργα δηλαδή. Αλλά υπήρχαν και μερικοί, αυτό ίσως να είναι και το εκπληκτικότερο στην περίπτωση τους, οι οποίοι φαινόντουσαν να ζηλεύουν γι' αυτήν την ανεπαίσθητη μεν, αλλά προνομιακή μεταχείριση από τα υπόλοιπα περισσότερα θύματα και δεν μου το κρύβανε καθόλου! Είχαν την πλάκα τους, ειδικά αυτές οι περιπτώσεις! Ακόμη κι όταν κάποια στιγμή, έγινε εισαγωγή και μερικών περιπτώσεων λόγω παραβατικής συμπεριφοράς τους, όπως χρήσεως κι ίσως εμπορίας ναρκωτικών, ακόμα κι αυτά τα άτομα με αποφεύγανε, σα να ήμουν αστυνομικός, εν μυστική υπηρεσία εκεί μέσα ένα πράγμα! Μου 'χε κάνει φοβερή μάλιστα εντύπωση αυτό! Και το κορυφαίο; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Έχει και κορυφαίο;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αν έχει λέει!; ... Και το κορυφαίο της συμπεριφοράς τους, ήταν όταν μετά τις πρώτες μέρες προσαρμογής της σχέσης μου μαζί τους, άρχισαν κάποιοι δειλά να με ρωτάνε, «εσύ τι δουλειά έχεις εδώ μέσα»; Ή «εσύ τι είσαι»; Και πραγματικά, δεν ήξερα τι να τους απαντήσω! Γιατί ούτε για δουλειά βρισκόμουν εκεί μέσα, ούτε ήμουν και κάτι ιδιαίτερο, για να ξεχωρίζω απ' τους υπόλοιπους θεωρητικά! Κι όμως τα θύματα, με αντιμετώπιζανε, σαν κάτι εντελώς διαφορετικό από τους εαυτούς τους. Κι άρχισα να καταλαβαίνω τι περίπου με ρωτούσαν, όταν κάποιος ηλικιωμένος απ' τα θύματα και χρόνια εκεί μέσα στην κλινική, με ρώτησε με κάποια επιφυλακτικότητα μεν, αλλά με απόλυτη σαφήνεια, «εσύ γιατρός είσαι ή αστυνομικός»; Και μ' άφησε σύξυλο! «Όχι, ασθενής» του απάντησα, τι άλλο να του απαντούσα; Όμως δεν με πίστεψε καθόλου! Κι αμέσως μετά από μερικά λεπτά, αφού δεν είχε πειστεί με την απάντησή μου, με ξαναρωτάει «και τι δουλειά έχεις εσύ εδώ μέσα»; «Ξέρω κι εγώ; Για κατάθλιψη λένε ότι με φέρανε εδώ» του απάντησα. «Εσύ για κατάθλιψη»; με ρωτάει κάπως πειραγμένος, σα να νόμιζε πως τον δούλευα και κάπως εκνευρισμένος, πήρε δρόμο από δίπλα μου κι από τότε, δεν με ξαναπλησίασε! Το αντιλαμβάνεσαι; Ούτε τα θύματα δεν με πιστεύανε ότι ήμουν τρελός, ούτε τα θύματα το καταλαβαίνεις; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι να πω; ... Δεν ξέρω ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να μην πεις τίποτα, εξάλλου δεν χρειάζεται να πεις και κάτι ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και πως γλίτωσες απ' όλες αυτές τις απερίγραπτες καταστάσεις και κυρίως, από τα ψυχοφάρμακα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πολλή ενδιαφέρουσα ερώτηση και με βοηθάει πολύ, στην εξήγηση που σου οφείλω, για τον χαρακτηρισμό των τροφίμων ως θύματα! ... Κάποια στιγμή, μετά από δυο μήνες περίπου, μου δώσανε εξιτήριο κι επέστρεψα στον Βόλο. Εκεί οι τοπικές υγειονομικές υπηρεσίες, συνέχισαν ακάθεκτα να με δολοφονούν αργά και βασανιστικά με τα ναρκωτικά – ψυχοφάρμακά τους, καθώς η ποινική υπόθεση της παράνομης αποτάξεώς μου, ήταν ακόμα σ' εκκρεμότητα κι οι ένοχοι αυτής, πολιτικοί κι αστυνομικοί, κινδυνεύανε ανά πάσα στιγμή να βρεθούνε κάποτε στην φυλακή! Έτσι αδιαφορούσαν παντελώς στις συνεχόμενες εκκλήσεις μου, για την βοήθειά τους ν' απεξαρτητοποιηθώ επιτέλους κάποια στιγμή απ' τα ναρκωτικά τους και να ξαναβρώ πάλι τον δρόμο μου! Πέρασα δυο τρία χρόνια σ' αυτήν την προθανάτια κατάσταση κι αφού είδα κι αποείδα με τους υποτιθέμενους ... λειτουργούς ιατρούς ... !!! ..., αποφάσισα να επιχειρήσω την απεξάρτησή μου από τα ναρκωτικά τους, μοναχός μου. Έτσι άρχισα να περιορίζω την δόση τους σταδιακά, αλλά κάπου μετά από δυο τρεις μήνες, παρασύρθηκα από την αρχική αποτελεσματικότητα της μεθόδου μου κι επιχείρησα κάπως, την επιτάχυνσή της. Κι εκεί, είδα τον Χριστό φαντάρο που λέμε! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δηλαδή!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Απ' τα ναρκωτικά που μου δίνανε, κάποιο ήταν ενέσιμο και για να καταλάβεις πόσο δραστικά δολοφονικό ήταν, αυτό μου το χορηγούσανε με ένεση, μια φορά τον μήνα! Έτσι όταν είσπευσα την απεξάρτησή μου και δεν πήγα την πρώτη φορά γι' αυτό το ενέσιμο ναρκωτικό, ο οργανισμός μου κατέπεσε σε στερητικό σύνδρομο κι άσ' τα να πάνε! ... Ένοιωθα σα να μου είχανε δέσει τα χέρια και τα πόδια μου με αλυσίδες σε τέσσερα τρακτέρ κι αυτά τραβούσανε για να με σκίσουνε, προς τις τέσσερις κατευθύνσεις των άκρων μου! Κόλαση πραγματική! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κι άντεξες!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι. Μετά από καμιά δεκαπενταριά μέρες, αφού είχα χάσει παντελώς τον ύπνο μου, κάτι κλεμμένα δεκάλεπτα δηλαδή σαν τον ύπνο του λαγού, για ολόκληρα εικοσιτετράωρα όμως, δυσφορία απερίγραπτη και φρικτό πόνο στα άκρα μου, εξαντλήθηκα τελείως. Και σ' αυτήν την τρισάθλια κατάσταση, μ' είδε κάποια στιγμή μια φίλη μου, οπότε μετά από σχετική συζήτηση, αποφασίσαμε τελικά να ξαναρχίσω τα ναρκωτικά τους, γιατί έτσι όπως πήγαινε το πράγμα, θα εξελίσσονταν εξαιρετικά δραματικά! Έτσι άρχισα και πάλι το ενέσιμο, όμως μου ήταν αδιανόητο, πως θα μείνω ένα πραγματικό ναρκομανές φυτό, για όση ζωή μου είχε απομείνει ακόμα, αδιανόητο! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κι έκανες κάτι; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι. Το τελευταίο διάστημα, κατόπιν σύστασης ενός άλλου ... δικού μου ανθρώπου ..., είχα πάει σ' έναν ιδιώτη ψυχίατρο - έμπορο ναρκωτικών, με τον οποίο από την πρώτη κιόλας στιγμή που συστηθήκαμε, δημιουργήθηκε μεταξύ μας μιαν αβυσσαλέα κι αμοιβαία αντιπάθεια!!! ... Σ' αυτήν ακριβώς την αντιπάθεια, οφείλω και την σωτηρία μου!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Στην αβυσσαλέα αντιπάθειά σας!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα μου, σ' αυτήν! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα πως!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αυτός ο εγκληματίας Διοτίμα, επειδή του γυρνούσα τ' άντερα και μόνο που μ' έβλεπε, όπως κι εμένα βέβαια, μου γυρνούσαν αμοιβαία από τη δική του παρουσία, για να με αποφεύγει, άρχισε να μου δίνει τα ναρκωτικά του με τριμηνιαίες συνταγές, έτσι ώστε να με βλέπει όσο γινότανε σπανιότερα. Κι αυτό ακριβώς, στάθηκε σωτήριο για μένα!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Πως; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αφού πλέον είχα άφθονες δόσεις στην διάθεσή μου, επιχείρησα και πάλι την απεξάρτησή μου, αλλ' αυτή την φορά, αφού είχα πάρει το μάθημά μου από την πρώτη, το έκανα με ηπιότερους κι αργότερους ρυθμούς, για να μην καταπέσω και πάλι στο φρικτό, στερητικό σύνδρομο. Άρχισα να παίρνω τις δόσεις μου τον πρώτο μήνα μέρα παρά μέρα, τον άλλο ανά δύο μέρες, τον επόμενο ανά τρεις και για να μην σου τα πολυλογώ, κατάφερα ν' απεξαρτηθώ τελείως, μετά από πάρα πολλούς μήνες!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν το πιστεύω ότι πέρασες τέτοια ταλαιπωρία και πως άντεξες μέχρι τέλους!!! ... Πραγματικά δεν είχα ιδέα για όλ' αυτά!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και ποιος νομίζεις ότι είχε;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε τουλάχιστον οι δικοί σου ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Οι δικοί μου!!!;;; ... Ούτε καν με ρώτησαν ποτέ, γιατί και πως βρέθηκα στο ψυχιατρείο!!!;;; ... Για το πώς περνούσα όλο αυτό το προθανάτιο διάστημα μονάχος μου στον Βόλο!!!;;; ... ΠΟΤΕ!!! ... Μόνο η μάνα μου νοιαζότανε πραγματικά, αλλά κι αυτήν, το είχε ως δεδομένο πως ήμουνα τρελός κι έτσι ακριβώς μ' αντιμετώπιζε! Οπότε, σαν πως ν' ασχοληθώ σοβαρά μαζί της; ... Είχαν απαλλάξει δε και την συνείδησή τους από κάθε ενοχή, με την ανάληψη του οικονομικού βάρους της διαβίωσής μου, από την μικρότερη αδερφή μου. Κι αυτό, μάλλον τους αρκούσε! ... Το συγγενικό τους χρέος, εξαντλούνταν στα λεφτά που έστελνε η αδερφή μου για να 'χω τα ναρκωτικά μου, τα λοιπά έξοδά μου κι ως εκεί! ... Βεβαίως κι αυτήν η εγκληματική τους αδιαφορία, μου βγήκε και πάλι σε καλό!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σε καλό κι αυτό το πράγμα!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι, ναι, ναι! ... Κι όχι μόνο σε μένα, αλλά και σε σένα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σε μένα!!! ... Από πού κι ως που!!!;;; ...

Αγάπη

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κι όμως Διοτίμα μου! ... Τότε είχα κι εγώ ακόμα την αυταπάτη, πως με τον τρόπο αυτό οι γονείς και τ' αδέρφια μου, δηλαδή με το να μου καλύπτουν τα έξοδα της διαβίωσης, εκτελούσαν πράγματι και στο ακέραιο τις υποχρεώσεις τους απέναντί μου, όπως αυτές αναγνωρίζονται ας πούμε, από το κοινό κοινωνικώς αποδεκτό στάτους, σε παρόμοιες καταστάσεις. Έτσι τους αντιμετώπιζα με τεράστια ευγνωμοσύνη και θαυμασμό, που με στήριζαν σ' αυτή την τόσο δύσκολη, για να μην πω την δυσκολότερη περίοδο της ζωής μου! Κι εντός αυτού του απατηλού, φορτισμένου συναισθηματικού πλαισίου, μου δόθηκε η δυνατότητα να καλλιεργήσω στον μέγιστο βαθμό, το προσωπικό μου συναισθηματικό απόθεμα! Εκείνη την τρομερή προθανάτια περίοδο Διοτίμα,

ήταν που έμαθα και ν' αγαπώ πραγματικά! Έμαθα την τεράστια σημασία της αγάπης, τι είναι πραγματικά η αγάπη! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και ... τι είναι λοιπόν η αγάπη!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... Αυτό μου το 'χε πει κάποτε ο Άγγελος, πάνω σε μια από τις γνωστές του σε μένα, ρηχές και βαρύγδουπες φιλοσοφικές του εξάρσεις, το οποίο φυσικά ακόμη και σήμερα, δεν ξέρω αν το θυμάται! Μου 'χε πει λοιπόν κάποτε σε ανύποπτο χρόνο, το απόσπασμα του Τερζάκη «το μεγαλείο του έρωτα βρίσκεται στην προσφορά. Όχι σ' αυτό που παίρνεις»!!! ... Τεράστια κουβέντα, ανεκτίμητη!!! ... Τότε όμως που μου την είχε πει, ούτε κι εγώ την είχα συνειδητοποιήσει. Οπότε όταν βρέθηκα στην προθανάτια περίοδο των ναρκωτικών – ψυχοφαρμάκων, αντιμετώπισα όλη αυτήν την πλημμυρή στήριξη των δικών μου, ως κάτι μεγαλειώδες και μέσ' απ' αυτήν την απατηλή ψευδαίσθηση, συνειδητοποίησα το πραγματικό νόημα της αγάπης! Αυτό που σου βγήκε κι εσένα σε καλό! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κι εμένα!!!;;; ... Πως!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... Εάν δεν είχα μάθει ν' αγαπάω πραγματικά Διοτίμα μου, όταν το 2017 αποκαλύφθηκε ο έρωτάς μου για σένα κι ακολούθησαν όσα ακολούθησαν, δεν θα κοίταγα να φροντίσω εσένα εις βάρος του εαυτού μου, αλλά θα σας έσφαζα όλους σας έναν έναν στο γόνατο, όπως λέμε μεταφορικά! Δεν έχετε ιδέα τι θα τραβούσατε εάν μόλις το προηγούμενο διάστημα πριν έρθω στο χωριό, δεν είχα μάθει ν' αγαπώ πραγματικά, δεν έχετε ιδέα!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Μα ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Σσστ! ... Λέξη μην βγάλεις, κιχ

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Καλά ...

Θύματα

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: ... Καταλαβαίνεις τώρα γιατί τους τροφίμους των ψυχιατρείων, τους χαρακτηρίζω θύματα κι όχι τρελούς!!!;;; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Για να είμαι ειλικρινής, όχι ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Καλά, θα σου το εξηγήσω. Εξάλλου το έχεις ήδη διαπιστώσει, αλλά όπως ο Άγγελος έτσι κι εσύ, χρησιμοποιείτε κάποτε ωραία και βαρύγδουπα λόγια χωρίς καν να υποπτεύεστε το βάθος και την ανεκτίμητη αξία τους! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι συμπέρασμα είναι πάλι τούτο!!!;;; ... Πότε έκανα εγώ αυτήν την διαπίστωση!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ, δεν την έκανες άμεσα και γι' αυτό πολύ σωστά δεν την θυμάσαι. Την έκανες έμμεσα κι ούτε καν που το πήρες χαμπάρι!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εγώ!!!;;; ... Πότε!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα όταν βαθμολόγησες την λογική σου, με μηδέν κόμμα ουουου χιλιάδες μηδενικά και το ένα στο τέλος, έτσι επειδή έχεις την δυνατότητα, ν' αντιλαμβάνεσαι το μεγαλείο και το ασύγκριτο της λογικής του θεού!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και τι σχέση είχε αυτό, με τους τρελούς ή με τα θύματα όπως τους λες!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Απόλυτη.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Απόλυτη!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα φυσικά!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μ' από πού κι ως που!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... Με τον τρόπο που βαθμολόγησες εσύ την λογική σου, είμαι απολύτως βέβαιος πως θα βαθμολογούσε και κάθε, μα κάθε ευφυής και συνειδητός άνθρωπος του πλανήτη! Μόνο η ηλίθιοι αυτού του κόσμου κι οι ... τρελοί, θ' αποτολμούσαν να βαθμολογήσουν την λογική τους, σε σύγκριση με του θεού και σε χιλιοβάθμη κλίμακα, με βαθμό πάνω της μονάδας. Και μάλιστα, όσο μεγαλύτερο βαθμό θα έβαζε κάποιος στην λογική του, τόσο και πιο ηλίθιος θα ήτανε, δε νομίζεις;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε εντάξει ... Έτσι όπως το θέτεις το ζήτημα, έχεις δίκιο. Αλλά μ' αυτήν την λογική πάλι, ο πιο σοφός μεταξύ των ανθρώπων, θα 'ταν εκείνος που θα βαθμολογούσε την λογική του με το απόλυτο μηδέν!!! ... Ενώ ο πιο ηλίθιος απ' όλους, θα ήταν αυτός που θα την βαθμολογούσε ακόμη και με 999, θέλοντας να πιστεύω φυσικά, πως δεν θα παρουσιαζόταν ποτέ κανένας όσο ηλίθιος, ή όσο τρελός κι αν ήταν, να βαθμολογήσει την λογική του με το 1.000 της λογικής του θεού!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ακριβώς! Πρόσεξε όμως το εξής εντυπωσιακό! Όλοι μα όλοι ανεξαιρέτως, σοφοί, ηλίθιοι και τρελοί, θα βαθμολογούσαν την λογική τους πάνω από το μηδέν σε κάθε περίπτωση. Κανένας κάτω του μηδενός! Οι σοφοί κι οι ηλίθιοι, απολύτως λογικά. Οι σοφοί, γιατί απλούστατα και δικαίως, θα ήτανε σοφοί! Μην σου διαφεύγει όμως, πως κι ο οποιοσδήποτε ηλίθιος, δεν στερείται απολύτως της λογικής, αλλά αυτό που τον κάνει ηλίθιο, είναι η εμμονή του σε μερικές παράλογες απόψεις, παρά την κάθε προφανή απόδειξη του παραλογισμού τους. Και χαρακτηρίζουμε έναν τέτοιο άνθρωπο ηλίθιο, επειδή ενώ ακριβώς φαίνεται να έχει όλες τις απαραίτητες ικανότητες για ν' αντιληφθεί το παράλογο κάποιου πράγματος, αυτός αντιθέτως για οποιοσδήποτε προσωπικούς του λόγους ή ιδεοληψίες κι ανεξαρτήτως των λογικών του ικανοτήτων φυσικά, επιμένει με μανία στον παραλογισμό. Συνεπώς οι ηλίθιοι, έχουν σαφέστατα λογική άνω του μηδενός, αλλά κάπου, έχουν ένα πολύ σοβαρό θέμα με την αξιοποίησή της! Όσο για τους τρελούς; Φαντάζομαι πως όσο κι αν ψάξεις ανάμεσα στους ανθρώπους, δεν θα βρεις ποτέ κι ούτε έναν, που θα μπορούσε να παραδεχτεί πως είναι τρελός και πάρα πολύ σωστά μάλιστα! Καθότι εάν κάποιος έχει την δυνατότητα, ν' αντιληφθεί πως η λογική του έχει πρόβλημα, τότε αγάπη μου, μόνο τρελός δεν είναι αυτός!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα ... μα ... μα μ' αυτόν τον συλλογισμό σου, τότε κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να είναι τρελός! Μα και κανένας λογικός, αφού οι πιο σοφοί απ' όλους, θα βαθμολογούσαν την λογική τους με μηδέν!!!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πάρα πολύ σωστά!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα τι λες!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αυτό π' ακούς! ... Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτόν τον συλλογισμό, η τρέλα δεν είναι απουσία λογικής όπως πάρα πολύ εύκολα, προστρέχουμε να την χαρακτηρίσουμε, αλλά μιαν άλλη δυσνόητη λογική, που δημιουργεί λειτουργική αταξία, στα καθιερωμένα πρότυπα της κοινωνίας. Θυμήσου απλά τον κώδικα επικοινωνίας που είχαν τα θύματα του ψυχιατρείου μεταξύ τους, μα και πως μου συμπεριφέρονταν αυτοί οι υποτιθέμενοι τρελοί, σα να μην ήμουν τρελός! Δεν χρειάζεται τίποτα περισσότερο. Οπότε εκείνο που μένει να προσέξουμε, είναι τα καθιερωμένα κοινωνικά πρότυπα. Τι είναι αυτά τα πρότυπα και κυρίως, ποιος τα καθιερώνει; Με παρακολουθείς;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι, ναι, συνέχισε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ, πολύ καλά. Ας πάρουμε τότε μερικά κοινωνικά μας πρότυπα. Σαν τι θεωρούμε δηλαδή άξιο κι ευπρεπές στην κοινωνία μας; Θα διαφωνούσες αν έλεγα την επαγγελματική ιδιότητα, όπως για παράδειγμα του γιατρού και του δικηγόρου;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δε νομίζω!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Του εφοπλιστή, του επιχειρηματία, του πολιτικού, του εργάτη κλπ;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όχι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Νομίζω πως δεν χρειάζεται ν' αναφέρουμε περισσότερα σχετικά παραδείγματα, τα οποία μπορούν να επεκταθούν και προς χιλιάδες άλλες κατευθύνσεις πλην της επαγγελματικής, όπως στον ιδεολογικό χώρο, με τα πρότυπα της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, του πλούτου ή της φτώχειας κλπ, αλλά και προς οποιαδήποτε άλλη κατεύθυνση. Έτσι δεν είναι; Ακόμα κι η κοινή πεποίθηση, πως ένας πόλεμος γίνεται μονάχα για στρατιωτικούς σκοπούς κι όχι για πολιτισμικούς, είναι κι αυτή ένα καθιερωμένο πρότυπο, το οποίο δεν σου επιτρέπει να δεις λογικά, την πρόταση μου για στρατιωτική επέμβαση στο Βρετανικό Μουσείο! ... Έχεις καταλάβει τώρα τι εννοώ καθιερωμένα πρότυπα, έτσι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι, ναι, το κατάλαβα τι εννοείς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Οπότε το μόνο που μένει ν' αναρωτηθούμε τώρα, είναι ποιος τάχα είναι αυτός, που επιβάλλει αυτά τα πρότυπα; Θα μπορούσες να προτείνεις κι εσύ κάτι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εγώ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι γιατί όχι; Είσαι ενήλικη πια, δεν είσαι; Έχεις δικαίωμα ψήφου και καθορίζεις την ηγεσία της χώρας! Αύριο ενδεχομένως να με διαδεχθείς, στην ηγεσία ολόκληρου του κεντροαριστερού μας χώρου. Δεν πρέπει ν' αρχίσεις κι εσύ κάποτε, να παίρνεις θέση σ' αυτά τα ζητήματα; Μ' πως για; Τι νόμιζες πως είναι η ενηλικίωση; Χαχαχούχα και χαχαχάχα; Αμ δε! Τα 'χει κι αυτά δεν λέω, αλλά έχει και την ευθύνη των πραγμάτων, μα και της ζωής, όχι μόνο της προσωπικής, αλλά ολόκληρης της κοινωνίας! Αμ τι νόμιζες; Πως η ενηλικίωση είναι απλά το πέρασμα των χρόνων; Αμ δε! Για να σε δω λοιπόν τώρα, πόσο αξίζει πραγματικά, αυτήν η απόλυτη δημοτικότητα που απολαμβάνεις όχι μόνο στο χωριό μας, αλλά και σ' ολόκληρη την χώρα, πόσο!!!;; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Προκαλείς δηλαδή την ευφυΐα μου!!!;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και πολύ επιτακτικά μάλιστα!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Πολύ καλά λοιπόν, την δέχομαι την πρόκλησή σου και θα σ' απαντήσω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Άντε να σε δω! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δώσε μου μόνο λίγο χρόνο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τον έχεις.

(περνάνε μερικά λεπτά, αυτοσυγκέντρωσης της Διοτίμας)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν θα 'χα πρόβλημα να σου απαντήσω εξ αρχής και χωρίς παραχώρηση χρόνου, πως τα πρότυπα επιβάλλονται από την εκάστοτε εξουσία. Όμως ζήτησα και λίγο χρόνο, γιατί αυτό δεν με κάλυπτε απόλυτα, κάπου κάτι μου ξεφεύγει, αλλά δεν μπορώ να το εντοπίσω ... Βοήθεια! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δε μπορώ να πω ότι τα πήγες άσχημα, η εξουσία είναι αυτή που επιβάλλει τα πρότυπα, πολύ σωστά. Αλλά ποια εξουσία; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι, ναι, αυτό μου έλειπε, η σωστή ερώτηση για να δώσω την σωστή απάντηση! Σ' ευχαριστώ!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ, για κάνε μια προσπάθεια, ν' απαντήσεις και σ' αυτό το ερώτημα.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αυτό νομίζω πως είναι εύκολο! Η πολιτική εξουσία!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αυτή μόνο;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι εννοείς;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αυτή μόνο η εξουσία υπάρχει σε μια κοινωνία;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όταν λέω πολιτική, εννοώ και την εκτελεστική και τη νομοθετική και την δικαστική, όλες μαζί τις εξουσίες, σαν σύνολο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αυτό το κατάλαβα, αλλά σε ξαναρωτάω, μόνο η πολιτική εξουσία υπάρχει σε μια κοινωνία;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε αυτήν δεν αναγνωρίζει ακόμα και το Σύνταγμά μας;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Το Σύνταγμά μας Διοτίμα μου, έχει τεράστια εννοιολογικά προβλήματα κι ανάμεσα σ' αυτά, είναι και η έννοια της εξουσίας. Προσωπικά τουλάχιστον ως προς την πολιτική εξουσία, εγώ αναγνωρίζω μία και μοναδική, καμία άλλη. Μονάχα την λαϊκή! Όσο για τις τρεις βασικές που προβλέπονται και στο Σύνταγμά μας, εγώ τις θεωρώ απλές λειτουργίες και τίποτ' άλλο. Η μόνη πραγματική εξουσία, είναι η λαϊκή και μόνον αυτή κι αποκλειστικώς, επιτρέπει ή όχι, την ύπαρξη των οποιωνδήποτε λοιπών λειτουργιών, τελεία και παύλα! Όσο για το ερώτημα που σου έθεσα και για να σε βοηθήσω, σε μια κοινωνία δεν υπάρχει μονάχα η πολιτική, λαϊκή εξουσία, αλλά αμέτρητες!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αμέτρητες!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα μου, αμέτρητες! Και πρώτη και καλύτερη, η προσωπική εξουσία! Η εξουσία του εαυτού μας κι όχι μόνο! Μεταξύ μας για παράδειγμα, όταν εκνευρίζεσαι μαζί μου κι είσαι έτοιμη να μου επιτεθείς, εγώ που δεν θέλω να μου κάνεις κάποιο κακό, ή ακόμη χειρότερα, να με αναγκάσεις αμυνόμενος να σου κάνω εγώ κανένα κακό, υποχωρώ στρατηγικά εκείνη την στιγμή στις απαιτήσεις σου, μέχρι τουλάχιστον να σου περάσει ο θυμός! Κι αυτό όπως καταλαβαίνεις, είναι μιαν άσκηση εξουσίας πάνω μου από την πλευρά σου, όπως ακριβώς κι η τακτική υποχώρηση από την πλευρά μου πάνω σου, αφού

αυτή δεν είναι πραγματική αλλά διπλωματική, μιας κι είμαι σαφέστατα πολύ ισχυρότερός σου για να σε φοβάμαι! Και ξεκινώντας απ' την προσωπική εξουσία, κάνε τώρα κι εσύ μια προσπάθεια στο πνεύμα αυτού του συλλογισμού, ν' αναφέρεις μερικές ακόμα.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Α νομίζω πως κατάλαβα τι εννοείς. Θα κάνω μια προσπάθεια ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Άιντε να σε δω ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Ναι ... Θα μπορούσα ν' αναφέρω κατ' αυτήν την λογική, τις φιλικές παρέες σε σχέση με την εξουσία που ασκεί η μία πάνω στην άλλη, αλλά κι ολόκληρη η παρέα, πάνω σε κάθε της μέλος ξεχωριστά. Και τώρα που το καλοσκέφτομαι, όντως είχες δίκιο όταν είπες αμέτρητες! ... Με τον ίδιο τρόπο σκέψης, θα μπορούσα να προσθέσω τις σχολικές τάξεις, τις θρησκευτικές ομάδες, τους φιλάθλους, τις επαγγελματικές ομάδες, τους συλλόγους, τα συνδικαλιστικά σωματεία, τα κόμματα, τους διεθνείς και παγκόσμιους οργανισμούς κι αμέτρητες άλλες εξουσίες, όπως ακριβώς το επισήμανες! Και μάλιστα θα μπορούσα να παρατηρήσω και το εξής ενδιαφέρον. Το κάθε άτομο, αναλόγως την εξουσία αναφοράς, άλλοτε ασκεί αυτό εξουσία κι άλλοτε την υφίσταται.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εύγε σου Διοτίμα, συνέχισε!

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Ναι! ... Δηλαδή σκέφτομαι καλά;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και πάρα πολύ καλά μη σου πω!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μμμμ! ... Επιτέλους και μια καλή κουβέντα από το στόμα σου!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μέλι στάζει το στόμα μου για σένα, αλλά σπανίως το καταλαβαίνεις!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μέλι; Πότε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έλα άσ' τα αυτά και συνέχισε την σκέψη σου! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τέλος πάντων ... Επιπλέον θα μπορούσα να προσθέσω την παρατήρηση, πως το κάθε άτομο ταυτόχρονα, μπορεί να μετέχει σε πλήθος φορέων εξουσίας κι όχι μόνο σε έναν. Για παράδειγμα ένας δάσκαλος, ασκεί εξουσία μέσα στην τάξη των μαθητών του, αλλά ταυτόχρονα υφίσταται την εξουσία του διευθυντή του σχολείου του. Την ίδια στιγμή όμως, μπορεί να είναι και ο πρόεδρος του συνδικαλιστικού οργάνου των συναδέλφων του κι από κείνη την θέση, δύναται να ασκεί αυτός εξουσία στον διευθυντή του σχολείου του. Χμ, έχει πλάκα αυτό! ... Παράλληλα, ο διευθυντής του μπορεί να είναι τοπικός εκπρόσωπος ενός πολιτικού κόμματος στην περιοχή κι από κει, ν' ασκεί πάλι εξουσία στον δάσκαλό του! Χμ κι αυτό το αστείο μάλλον φαινόμενο, θα το σταματήσω εδώ, γιατί μου φαίνεται ότι θα μπορούσε να μην έχει τελειωμό!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ακριβώς! Κι αφού συνεννοηθήκαμε κάπως για τα καθιερωμένα πρότυπα και τους φορείς που τα καθιερώνουν, πάμε τώρα να εξηγήσουμε και γιατί οι τρόφιμοι των ψυχιατρείων είναι θύματα.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Είμαι περίεργη να δω πως από δω, θα φτάσεις ως εκεί! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μάλλον εύκολα.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εύκολα ε!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και πολύ μάλιστα! ... Πρόσεξέ με. Δεν θα μπορούσαμε σύμφωνα με τα προηγούμενα που αναφέραμε, να πούμε πως ακόμα κι η εικόνα ενός τρελού, είναι κι αυτήν ένα καθιερωμένο πρότυπο;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ωχ! Τι ντρίπλα ήταν πάλι αυτή!!! ... Ναι, ... μάλλον θα μπορούσαμε να το πούμε ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Γιατί;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Γιατί οι ιδιότητες που θέτει κάθε φορά ως προϋπόθεση η επιστήμη της ιατρικής, αλλά κι η κοινωνία γενικότερα, για το πότε κάποιος δύναται να χαρακτηριστεί τρελός, όντως είναι ένα καθιερωμένο πρότυπο!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Βλέπεις λοιπόν γιατί με τόση ευκολία, χαρακτήρισες την πρότασή μου για στρατιωτική επέμβαση στο Βρετανικό Μουσείο τρελή; Επειδή στα καθιερωμένα μας πρότυπα, δεν περιλαμβάνεται η στρατιωτική επέμβαση, για καθαρά πολιτισμικούς σκοπούς και μάλιστα, άνευ στρατιωτικής κατοχής του ενδιαφερομένου χώρου. Για παράδειγμα, εάν σου πρότεινα μιαν στρατιωτική επέμβαση για την στρατιωτική κατάκτηση του Λονδίνου κι αφού αυτήν τελεσφορούσε, τότε να παίρναμε και τα Γλυπτά του Παρθενώνα, αυτό δεν θα σου φαινόταν πολύ πιο λογικό; ... Όπα και πριν προλάβεις ν' απαντήσεις, άσε στην άκρη την σημερινή μας επιχειρησιακή δυνατότητα για κάτι τέτοιο. Δεν μας ενδιαφέρει στο ερώτημά μου, αν η Ελλάδα έχει την επιχειρησιακή δυνατότητα, για την κατάληψη του Λονδίνου. Έστω ότι την έχει, μ' αυτό το δεδομένο θέλω να μου απαντήσεις.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μ' αυτό το δεδομένο, όντως έχεις δίκιο! Υπ' αυτούς τους όρους, όχι μόνο τρελή δεν θα φαινόταν η ιδέα σου, αλλά θα κρίνονταν μέχρι και άκρως επιβεβλημένη!!! ... Κοίτα να δεις!!! ... Ποτέ δεν θα μπορούσα ν' ακολουθήσω όλο αυτό το σκεπτικό σου, για να καταλήξω σε τούτο το συμπέρασμα, ποτέ!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... αν είχες φροντίσει να με πλησιάσεις πάρα πολύ νωρίτερα και συζητούσες τακτικότερα μαζί μου για οτιδήποτε, να 'σαι σίγουρη πως αυτό σήμερα, θα το έλεγα εγώ σε σένα κι όχι εσύ σε μένα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Χμ ... δεν ξέρω ποιος απ' τους δυο μας θα το έλεγε στον άλλον, αλλά σίγουρα, έχω χάσει ανεκτίμητα πράγματα εξαιτίας, του ότι δεν σε πλησίασα πάρα πολύ νωρίτερα! Σίγουρα έχω χάσει πάρα πολλά!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κάλιο αργά παρά ποτέ ας πούμε, έτσι τουλάχιστον για παρηγοριά! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Χμ ... όντως για παρηγοριά! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πάμε τώρα και στα θύματά μας!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ωχ, τα 'χα ξεχάσει προς στιγμήν αυτά! Για λέγε ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Σημειώσαμε πως το πρότυπο ενός τρελού, είναι κι αυτό από τα καθιερωμένα έτσι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι, το σημειώσαμε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Θα σου δώσω τώρα μιαν εντελώς διαφορετική προοπτική στο πρότυπο του τρελού και θέλω να μου απαντήσεις στο τέλος, αν έχω δίκιο ή όχι.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Έγινε.

(με υποκριτικό στόμφο, κάτι σαν γραφικός δικτάτορας)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Λέω εγώ τώρα ως εξουσιαστής, εν ήδη διατάγματος. Από δω και πέρα, όποιος παρουσιάζει διαταραγμένη κατά τα συνήθη συμπεριφορά, θα θεωρείται απλά ασθενής. Κι αυτό διότι η αυτή συμπεριφορά, οφείλεται σε διαφορετική δομή του εγκεφάλου του εν λόγω ατόμου, για την οποία το ίδιο το άτομο, δεν φέρει την παραμικρή ευθύνη. Κανένας δεν γεννιέται με προσωπική του επιλογή, να έχει κακοδομές στα λειτουργικά του όργανα, οι οποίες θα επηρεάζουν μετά την γέννησή του, ολόκληρη την εν γένει συμπεριφορά του. Εξάλλου εάν ο κάθε άνθρωπος, είχε την επιλεκτική ευχέρεια να διαμορφώσει την σωματική κι οργανική του δομή πριν γεννηθεί, τότε σίγουρα θα φρόντιζε να γεννηθεί ως θεός κι όχι ως άνθρωπος! Τα ίδια φυσικά ισχύουν και για τις περιπτώσεις που η διαταραγμένη συμπεριφορά ενός ατόμου, προκύπτει μετά από βλάβη των ζωτικών του οργάνων, είτε από βαριά ασθένεια, είτε από σοβαρό ατύχημα. Κατά συνέπεια η όποια προβληματική συμπεριφορά, θα θεωρείται στο εξής ως λιγότερο λογική συγκρινόμενη με κάποια άλλη και σε καμία απολύτως περίπτωση, ως τρέλα. Δέον να σημειωθεί προς άπαντες, πως η αδυναμία των ιατρών ν' αποκαταστήσουν πλήρως εκείνα τα όργανα, που προκαλούν την διαταραγμένη συμπεριφορά, πιστώνεται ως απόλυτη αποτυχία της ιατρικής επιστήμης, αλλά και των ιδίων των γιατρών προσωπικά. Εξίσου ως εξαιρετική αποτυχία ολόκληρου του κοινωνικού συνόλου, όταν δεν δύναται να περιβάλει με την αρίστη προσήκουσα φροντίδα το διαταραγμένο άτομο, ως σα να ήταν ένα απολύτως υγιές ... Και θα μπορούσα να προσθέσω κι άλλες παρόμοιες παραμέτρους Διοτίμα στο διάταγμά μου, αλλά νομίζω πως αυτές είναι αρκετές κι ικανές να σου καταδείξουν, μία εντελώς διαφορετική αντιμετώπιση της τρέλας από την σημερινή. Για πες μου τώρα, εάν είχα την δυνατότητα να επιβάλλω ένα τέτοιο πρότυπο σ' ολόκληρη την ανθρωπότητα, θα μπορούσαμε από κείνη την στιγμή και μετά, να χαρακτηρίσουμε τον οποιονδήποτε τρελό;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Έχεις δίκιο! Η κάθε μας κρίση τελικά, εξαρτάται απόλυτα από το διαπλεκόμενο σύστημα εξουσίας κι από τις επιμέρους εξουσιαστικές μονάδες, οι οποίες τελικά επιβάλλονται στο σύνολο των υπολοίπων!!! ... Τρομερό!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και για να διαπιστώσεις ακόμη περισσότερο την φρίκη της υποτιθέμενης λογικής μας, θα σου σημειώσω κι άλλη μία τραγική περίπτωση. Έχεις προσέξει Διοτίμα μου, πως σχεδόν όλες οι σύγχρονες θρησκείες, αντιμετωπίζουν τον έρωτα και τις σαρκικές απολαύσεις γενικώς, ως μέγιστα αμαρτήματα; Έχεις αναρωτηθεί ποτέ γιατί συμβαίνει αυτό, σε αντίθεση με πάμπολλες αρχαιότερες θρησκείες, που φτάνανε μέχρι και στην θεοπλασία, ή στην θεοποίηση του έρωτα;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Πράγματι έχεις δίκιο! Οι αρχαιότερες θρησκείες ήταν πολύ πιο φίλιες στον έρωτα, απ' ότι οι σημερινές! ... Όχι δεν το 'χα προσέξει ιδιαίτερα αυτό κι αναπόφευκτα, δεν είχα αναρωτηθεί και σχετικώς, όχι! ... Για πες μου την εκδοχή σου!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ο έρωτας Διοτίμα μου, είναι συνυφασμένος με την ίδια την φύση του ανθρώπου. Είναι κάτι, που κανένας άνθρωπος δεν δύναται ν' αποφύγει, μ' οποιαδήποτε ασκητική, ή τεχνική κι αν εφαρμόσει. Είναι μία από τις βασικότερες λειτουργίες του οργανισμού μας. Απαραίτητη κι επιτακτική, όσο ακριβώς κι η αναπνοή μας. Συνεπώς, οποιαδήποτε θρησκεία δαιμονοποιεί τον έρωτα, αυτομάτως καθιστά αμαρτωλούς τους πάντες, οι οποίοι για να λυτρωθούν απ' αυτές τις ερωτικές αμαρτίες τους, θα πρέπει να καταφύγουν στις

θρησκείες και στα ιερά, στους ναούς τους! Μια σίγουρη κι εξασφαλισμένη πελατεία δηλαδή!!! ... Φράγκα στα παγκάρια τους Διοτίμα μου, φράγκα στα παγκάρια τους!!! ... Όλα για τα φράγκα τελικά!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ω! ... Ποτέ δεν το 'χα δει απ' αυτήν την οπτική γωνία!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και θα μπορούσα να σου αναφέρω δεκάδες παρόμοιες περιπτώσεις, οι οποίες μαρτυρούν πως η λογική μας, είναι πολλή πιο τρελή από την τρέλα μας!!! ... Κατάλαβες τώρα γιατί τους τρελούς σας, εγώ τους χαρακτηρίζω θύματα; Γιατί είναι θύματα των καθιερωμένων προτύπων κι όχι οποιασδήποτε, αντικειμενικής, λογικής προσέγγισης. Για πες μου τώρα μετά απ' όλ' αυτά, με θεωρείς περισσότερο, ή λιγότερο τρελό από πριν;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Α όχι! Αυτό δεν θα σου το απαντήσω, όχι!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Γιατί!!!;;; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Γιατί μετά απ' όλη αυτή την συζήτηση, θα πρέπει ν' απαντήσω πρώτα στο ερώτημα, ποιος τελικά από τους δυο μας είναι ο τρελός και ποιος ο λογικός!!!;;; ... Κι αυτό θα πρέπει να το εξετάσω πολύ προσεχτικά!!! ... Άρα χρειάζομαι και τον απαραίτητο χρόνο μου, ναι ... τον απαραίτητο χρόνο μου ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... κι από μένα τουλάχιστον, έχεις όσον θέλεις!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σ' ευχαριστώ ...

(και ξαφνικά παίρνει το αστείο της υφάκι και)

... αλλά κάποτε θα το καταλάβω!!! ... Μέχρι τότε όμως, εξηγημένα! Εσύ θα είσαι ο τρελός, α όλα κι όλα!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χα χα χα! Σου χάλασα εγώ ποτέ χατίρι! Εντάξει! Μέχρι τότε, εγώ θα είμαι ο τρελός, εγώ!!! ...

(χαριτολογώντας)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όχι παίζουμε!!! ... Για να μην ξεχνάς και ποιος είναι η εξουσία αναμεταξύ μας, άιντε γιατί α!!! ...

Πέμπτη, 1 Αυγούστου 2019 / 11:24 μμ

Αιτιοκρατία

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χα χα χα! Κι όμως! ... Θες να σου αποδείξω ετούτη την στιγμή, πως εγώ τουλάχιστον, είμαι κατά τι λιγάκι πιο λογικός από σένα;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εσύ; Από μένα; ... Και σαν πως μπορείς να μου αποδείξεις κάτι τέτοιο; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μ' έναν πάρα πολύ απλό συλλογισμό!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και με απλό συλλογισμό μάλιστα ε; ... Για απόδειξέ το μου λοιπόν, έτσι για να μου φύγει η περιέργεια, για το τι λεκτικά τεχνάσματα θα χρησιμοποιήσεις πάλι!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Καθόλου τεχνάσματα! Πρόσεξέ με καλή μου. Προς το παρόν τουλάχιστον, που δεν έχεις εμπεδώσει ακόμα το τι τελικά είναι λογική και τι

’ναι τρέλα, θες να κρατήσουμε την κρατούσα κοινή άποψη, πως τρέλα μπορεί να χαρακτηριστεί, οτιδήποτε δεν έχει λογική συνέπεια; Που δεν έχει μία στοιχειώδη έστω λογική ακολουθία;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι, αυτό με βολεύει προς το παρόν! Κι όπως ακριβώς το θυμήθηκες, αναλόγισου λοιπόν τώρα, που βρίσκεις εσύ την λογική, στην σκέψη σου για στρατιωτική επέμβαση στο Βρετανικό Μουσείο!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μετά χαράς θα σου πω που βρίσκω την λογική στην στρατιωτική επέμβαση, αλλά σου οφείλω προηγουμένως την απόδειξη, πως είμαι λιγάκι λογικότερος από σένα!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εσύ; Λογικότερος από μένα; Αποκλείεται!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα φυσικά Διοτίμα μου κι αυτό είναι εξαιρετικά εύκολο, να το διαπιστώσεις κι εσύ η ίδια!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εγώ!!!;; ... Και σαν πως γίνεται αυτό σε παρακαλώ; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Με την λογική σου φυσικά!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Α με την λογική μου! Είπα κι εγώ! ... Για εξήγησέ το μου λοιπόν! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ, πρόσεξέ με και θα με καταλάβεις. Δεν συμφωνήσαμε τουλάχιστον προς το παρόν, πως τρέλα θα θεωρούμε οτιδήποτε που δεν έχει λογική αλληλουχία;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Το συμφωνήσαμε, ... πάμε παρακάτω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Άρα για να έχουμε μian λογική αλληλουχία, δεν πρέπει να έχουμε καταρχήν ένα σχετικό πλήθος πληροφοριών, ή στοιχείων αν το προτιμάς καλύτερα, από τα οποία το καθένα στην σειρά του, να δικαιολογείται από τα προηγούμενα, αλλά κι αυτό το ίδιο, να δικαιολογεί το αμέσως επόμενο του κι ούτω καθεξής; Αυτό δεν ορίζουμε ως λογική, ή μήπως κάνω κάποιο λάθος;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε όχι, αφού οδηγείς έτσι την συζήτηση, όντως για να έχουμε μian λογική αλληλουχία, θα πρέπει να ισχύει τουλάχιστον κι αυτήν η συνθήκη, της αιτίας και του αιτιατού.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πολύ ωραία! Απ’ την ώρα που κάποιο στοιχείο αυτής της αλληλουχίας, για οποιονδήποτε λόγο που αυτήν την στιγμή δεν μας ενδιαφέρει, εξαφανιστεί από την αλυσίδα της αλληλουχίας, αυτό δεν θα διαταράξει αυτόματα και την λογική σχέση μεταξύ του συνόλου των υπολοίπων στοιχείων, αφού κάπου θα διακοπεί η απαραίτητη συνθήκη της αιτιοκρατίας, αυτή δηλαδή της αιτίας και του αιτιατού, για να ’ναι η αλληλουχία μας λογική;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μάλλον ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Θα μπορούσες δηλαδή να φαντασθείς ένα ανθρώπινο σώμα, από το οποίο θα έλειπαν οι μηροί και οι κνήμες, αλλά θα είχε κανονικότητα τις πατούσες του κι αυτές μάλιστα, ν’ ακολουθούν χωρίς την παραμικρή παρέκκλιση το σώμα στο βάδισμα του!!!;; ... Θα μπορούσες αν έβλεπες κάτι τέτοιο, να το θεωρήσεις απολύτως λογικό!!!;; ... Θα μπορούσες ποτέ;; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε μα όχι φυσικά! Μπορεί το σώμα από την λεκάνη και πάνω να ήταν φυσιολογικότατο και κατά συνέπεια και λογικότατο. Το ίδιο θα μπορούσα να παραδεχτώ και για τις πατούσες του που θα κινούνταν όπως ακριβώς θα έπρεπε να κινούνταν εάν το σώμα αυτό, θα ήταν πλήρες. Μα διάολε εάν του έλειπαν οι

μηροί κι οι κνήμες, πως θα ήταν δυνατόν να το προσπεράσω έτσι
απαρατήρητο!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Θα μπορούσαμε να πούμε δηλαδή, πως θα υπήρχε πρόβλημα λογικής
έτσι δεν είναι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι έτσι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και δεν θα ξεστομίζαμε προφανώς έκπληκτοι, εάν βλέπαμε ένα
τέτοιο σώμα να κινείται κανονικά, «μα αυτό είναι τρελό! Δεν μπορεί να
λειτουργεί κάτι τέτοιο»!!! ... Ή μήπως διαφωνείς μαζί μου;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κάθε άλλο! ... Και θα 'χαμε και τα χίλια δίκια μας θαρρώ, ή μήπως
δεν συμφωνείς εσύ τώρα μαζί μου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ας πούμε ότι συμφωνώ ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Α όχι ας πούμε! Σαν που διαφωνείς πάλι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Άσ' το αυτό τώρα για κάποια άλλη φορά, γιατί έτσι ανοίγοντας
συνεχώς κι από ένα καινούριο ζήτημα, δεν πρόκειται στο τέλος να εξετάσουμε
κανένα!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ποια άλλη φορά;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μην ανησυχείς, δεν πρόκειται ποτέ να χαθούμε εμείς οι δυο, ποτέ! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Χμ ... ας είναι. Για συνέχισε τότε την σκέψη σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μένουμε λοιπόν στο ότι, ένα τέτοιο σώμα, θα μας προκαλούσε
αυτονόητα μιαν εύλογη έκπληξη και στην συνέχεια, αφού δεν θα μπορούσαμε
να εξηγήσουμε την λειτουργικότητά του, θα το χαρακτηρίζαμε τρελό. Έτσι!; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κράτα λοιπόν αυτό το δεδομένο κι έλα τώρα στην στρατιωτική μου
επέμβαση.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Έχει γούστο λέει, να συνδυάσεις αυτά τα παντελώς άσχετα
πράγματα!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Άσχετα αυτά!!!;;; ... Τώρα θα δεις! ... Τρελό το περίεργο σώμα μας,
τρελή και η ιδέα μου έτσι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Θεότρελα μη σου πω!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και γιατί παρακαλώ, είπαμε πως το σώμα του παραδείγματός μας, θα
μας φαινόταν τρελό;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Γιατί απλούστατα, ενώ θα του έλειπαν οι μηροί κι οι κνήμες,
εντούτοις αυτό με τις πατούσες του, θα λειτουργούσε κανονικότερα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όπως ακριβώς συμπεράνες και για την στρατιωτική μου επέμβαση
στο Βρετανικό Μουσείο!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε αυτό τώρα, σαν που στα κομμάτια κολλάει με το πειραματικό μας
σώμα!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Στην έλλειψη των μηρών και των κνημών Διοτίμα μου, εκεί κολλάει!
Το πειραματικό μας σώμα, εύκολα θα το χαρακτήριζες τρελό, εξαιτίας της
ελλείψεως των δεδομένων που θα το καθιστούσαν φυσιολογικό και κατ'

επέκταση λογικό. Ε αυτό ακριβώς το λάθος έκανες και στην ιδέα μου για την στρατιωτική επέμβαση στο Βρετανικό Μουσείο.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν σε καταλαβαίνω! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κι όμως, είναι τόσο, μα τόσο πολύ απλό!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Απλό!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Φυσικά Διοτίμα μου, πάρα πολύ απλό!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δηλαδή;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όπως ακριβώς θα χαρακτηρίζες τρελό το πειραματικό μας σώμα εξαιτίας των ελλείψεών του, έτσι ακριβώς βιάστηκες να χαρακτηρίσεις και την ιδέα μου τρελή!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σαν που το πας τέλος πάντων; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα αγάπη μου, έκρινες τρελή την ιδέα μου, διότι δεν είχες υπόψη σου τα πλήρη στοιχεία της σκέψης μου. Τα πλήρη στοιχεία της λογικής μου ακολουθίας δηλαδή, αλλά μονάχα την τελική της μορφή! Δηλαδή την κεφαλίδα, τον τίτλο της προτάσεώς μου κι ούτε ένα ίχνος από το κείμενο όπως θα λέγαμε, που θα εξηγούσε αυτήν την κεφαλίδα! Με καταλαβαίνεις τώρα γιατί έσφαλλες στην κρίση σου, αλλά και γιατί είμαι λιγάκι λογικότερος από σένα;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όχι. Ούτε το ένα, ούτε το άλλο καταλαβαίνω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ, μα βιάστηκες να κρίνεις την ιδέα μου τρελή, χωρίς καν να ρωτήσεις προηγουμένως, ΓΙΑΤΙ, με ποια στοιχεία εγώ την θεωρούσα λογική! Ενώ εγώ σε αντίθεση με σένα, όταν βαθμολόγησες τόσο χαμηλά την λογική σου σε σχέση με την λογική του θεού, αμέσως ρώτησα γιατί βαθμολόγησες κατ' αυτόν τον τρόπο.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε και τι θες να πεις μ' αυτά;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Θέλω να πω πως η βιασύνη σου να εξετάσεις κάτι, χωρίς τον έλεγχο ολόκληρης της λογικής αλληλουχίας του, σε οδηγεί σε καταστρεπτικά κι εσφαλμένα συμπεράσματα! Κι αυτό φυσικά, δεν είναι προς τιμήν σου! Όπως επίσης και το ότι δεν μπήκες ούτε καν στον κόπο να με ρωτήσεις, πως τάχα μου 'ρθε μια τέτοια ιδέα, ενώ εγώ σε ρώτησα αμέσως γιατί βαθμολόγησες έτσι την λογική σου, αποδεικνύει πως εγώ, είμαι σαφώς κατά κάτι ελάχιστο λογικότερος από σένα! Έτσι δεν είναι!; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Από δω το είχες από κει το είχες, το 'φερες τελικά εκεί που ήθελες!
...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όπα, γιατί με αδικείς πάλι!; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε μα δεν έχεις τον θεό σου!!! ... Πως είναι δυνατόν να τ' ανακατεύεις όλα όπως να 'ναι και στο τέλος, να καταφέρνεις να φαίνεται πως τάχα και πάντοτε, εσύ έχεις το δίκιο!!! ... Ε αυτό όλ' αυτά τα χρόνια που σε γνωρίζω, δεν μπόρεσα ακόμα να το καταλάβω πως στην ευχή καταφέρνεις να το κάνεις!!!;;; ... Ακόμα όμως!!!;;; ... Αν είναι δυνατόν!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χα χα χα! Έχω μιαν εξήγηση και γι' αυτό, θα σ' ενδιέφερε να την ακούσεις;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τιιιι!!!;;; ... Έχεις εξήγηση και γι' αυτό!!!;;; ... Είμαι πολύ περίεργη διάολε, ν' ακούσω σαν τι σκαρφίστηκες ακόμα και γι' αυτό!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Α εδώ τα πράγματα μάλλον είναι εξαιρετικά απλά!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Α μάλιστα! Είναι κι αυτό το άλλο μ' εσένα, που τα πάντα, οτιδήποτε δεν πάει στο νου του κάθε άλλου ανθρώπου, για σένα αυτά είναι εντελώς απλά!!! ... Για εξήγησέ μου λοιπόν κι αυτό το εξαιρετικά απλό, αλλά κι όσο απλούστερα γίνεται φυσικά, γιατί εγώ έχω και λιγότερη λογική από την δική σου!!! ...

Ζωγραφική 1

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έλα, μη μου κάνεις ναζάκια! ... Αυτή μου η ικανότητα, μάλλον οφείλεται στην ενασχόλησή μου με την ζωγραφική.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Με την ζωγραφική!; ... Από πού κι ως πού;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όταν ζωγραφίζεις Διοτίμα μου, είσαι αναγκασμένος να παρατηρείς το πρωτότυπο που θέλεις να μεταφέρεις στην ζωγραφιά σου κι αυτό γίνεται ακόμα δυσκολότερο, αν αυτό το πρωτότυπο δεν υπάρχει και θα πρέπει να το εκτυπώσεις απ' την φαντασία σου! Πρέπει να προσέχεις την κάθε του απίστευτη λεπτομέρεια, από την γεωμετρική δομή του χώρου, την προοπτική του, την σύνθεση, μέχρι την γωνία του φωτισμού, που θα δώσει τις ακριβέστερες σκιάσεις κι αυτό σε πληροφορώ, είναι εξαιρετικά δύσκολο όταν εκεί που πρόκειται να πέσει κάποια σκιά, ο χώρος είναι τσακισμένος σχηματικά κι όχι επίπεδος. Δηλαδή όταν εκεί βρίσκεται ένα δέντρο που θα ρίχνει κι αυτό την σκιά του εννοείται προς την ίδια κατεύθυνση και θα πρέπει να συνδυαστούν μεταξύ τους οι σκιές, ή άλλα παρόμοια σχήματα κι όχι απλά, ένας τοίχος ας πούμε. Και πού να πας και στα χρώματα! Εκεί κι αν γίνεται ο κακός χαμός! Τόσα χρόνια ζωγραφίζω και τίποτα απ' όλ' αυτά δεν έμαθα ακόμα, ούτε καν ικανοποιητικά! Ούτε καν στο πορτρέτο σου δεν μπόρεσα ν' αποφύγω κάποια ολοφάνερα λάθη!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι; ... Έκανες το πορτραίτο μου!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ω ναι, στις 24-11-2018!!! ... Εδώ και 12 χρόνια δηλαδή!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αυτό δεν μου το 'χες ξαναπεί! ...

Έκρηξη

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ε πιθανόν δεν θα το 'φερε η κουβέντα μας! Εξάλλου μην ξεχνάς, πως είν' ελάχιστα τα χρόνια που άρχισες να μου μιλάς και πως τότε μάλιστα που το ζωγράφισα, είχαν πέσει όλοι απάνω σου και σ' είχαν κατατρομοκρατήσει, πως τάχα ήμουνα τρελός κι έπρεπε να μ' αποφεύγεις με κάθε τρόπο! Ω ναι, τα θυμάσαι όλ' αυτά Διοτίμα μου; Ήσουνα ανήλικη ακόμα τότε κι εγώ, ο φοβερός και τρομερός παιδεραστής, που όπου θα σε συναντούσα μοναχή σου, θα σ' έβαζα κάτω και ... φαντάζεσαι!!! ... Για θύμισέ μου λοιπόν παιδί μου, πόσες

φορές σ' ενόχλησα όσο ήσουν ακόμη ανήλικη; Πόσες φορές μιλήσαμε τότε έστω κι απλά μεταξύ μας; Πόσες απλές καλημέρες μου είπες στην ζωή σου; Πόσες φορές σου τηλεφώνησα κρυφά για να σε φλερτάρω, ενώ ήμουν ο μόνος άνδρας του χωριού που δεν γνώριζα ούτε καν το τηλέφωνό σου, το οποίο είχαν ακόμη κι όλοι οι παντρεμένοι του χωριού μας, γιατί άραγε!; ... Μα και πόσες φορές σ' έχω βιάσει μέχρι τώρα!!!;;; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Έλα ... σε παρακαλώ ... Μη μου τις θυμίζεις όλες αυτές τις αηδίες του χωριού μας, σε ικετεύω ... Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο ντρέπομαι για όλες αυτές τις γελοιότητες, μα και πόσο βάρος το 'χω στην ψυχή μου, που εξαιτίας της μάνας μου όλ' αυτά τα ... τα ... τα ... πώς να τα χαρακτηρίσει κανείς, τα πλήρωσες τόσο μα τόσο ακριβά! Μα και το κυριότερο, όχι μόνο δεν κράτησες κακία ούτε σε μένα βέβαια, που δεν είχα ιδέα πως ν' αντιμετωπίσω τέτοιου είδους καταστάσεις, αλλά ούτε καν και στην μάνα μου, που σου 'κανε τόσο κακό! Τι να σου πω; Εγώ αν ήμουν στην θέση σου, όχι μόνο δεν θα σ' αγαπούσα ακόμα όπως μ' αγαπάς εσύ, αλλά δεν έχω ιδέα και το πόσο άσχημα, θα έπαιρνα την εκδίκησή μου από την μάνα σου, εάν μου είχε καταστρέψει τη ζωή όπως έκανε η δική μου σε σένα! ... Σε παρακαλώ, μη μου τα θυμίζεις αυτά! Ντρέπομαι, ντρέπομαι πάρα πολύ ... Ας μείνουμε καλύτερα μονάχα στην αγάπη σου, που άντεξε τόσο πολύ και τόσο δυνατή όλ' αυτά τα χρόνια, την οποία δυστυχώς άργησα πάρα πολύ να την κατανοήσω κι έχασα ένα τόσο πολύτιμο, μοναδικό κι ανεκτίμητο κομμάτι απ' την ζωή μου!!! ... Μην με κάνεις να ντρέπομαι περισσότερο, σε παρακαλώ ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Με συγχωρείς, δεν ήθελα να σε κάνω να νοιώσεις έτσι! Αλλά να, άνθρωπος είμαι κι εγώ! Όλ' αυτά τα χρόνια δεν έχεις ιδέα τι έχω τραβήξει εξαιτίας σου και χωρίς να το θέλεις ίσως εσύ η ίδια! Ε μου 'χανε κάτσει κι εμένα στον λαιμό και κάποια στιγμή, έπρεπε επιτέλους να τα φτύσω χάμω! Να τα πω για ν' ανασάνω! Κουράστηκα να πληρώνω μια ζωή μονάχα για τους άλλους, μην πάθουν τίποτα οι άλλοι, μην οι άλλοι, μην οι άλλοι, α! ... Κι όταν δεν έχω πληρώσει το παραμικρό, για μένανε τον ίδιο! Το διανοείται!!!;;; ... Το παραμικρό!!! ... Πλήρωσα για τους γονείς μου, τ' αδέρφια μου, τα παιδιά μου, τους φίλους μου, για σένα Διοτίμα που δεν σου το χρωστούσα από πουθενά για πουθενά, ακόμη και για σένα!!! ... Πλήρωσα, πλήρωσα, πλήρωσα, ε νισάφι πια!!! ... Κουράστηκα το καταλαβαίνεις, κου-ρά-στη-κα!!! ... Συγχώρεσέ με λοιπόν για την έκρηξή μου, αλλά κι αυτού ακόμα, μ' έπνιγε το δίκιο μου, δε νομίζεις!!!;;; ... Ε καιρός δεν ήταν πια, να σπάσω κι αυτήν την θηλιά της σιωπής μου, καιρός δεν ήταν; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ότι και να πεις, πάλι ελάχιστα θα είναι ... Σε καταλαβαίνω ... Πραγματικά όταν είμαι μόνη μου και σε σκέφτομαι, απορώ με την τόση υπομονή κι ανοχή που έδειξες προς όλους μας! ... Μου είναι αδιανόητο το πως κρατήθηκες, που βρήκες το κουράγιο και δεν μας τσάκισες όλους έναν έναν!!! ... Που!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: ... Η ψυχή μου το ξέρει ... Η αγάπη μου για όλους σας με συγκράτησε Διοτίμα και φυσικά, πάν' απ' όλα, ο έρωτας μου για σένα ... Παρότι μάλιστα κανένας σας, δεν ήσασταν και δεν είσατε ακόμη σε θέση να με καταλάβετε! ... Η αγάπη μου Διοτίμα, μονάχα αυτήν σας γλίτωσε! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Πραγματικά απορώ δηλαδή, γιατί τάχα σιώπησες τότε, μπροστά σε μια τέτοια εγκληματική στάση ολόκληρου του χωριού απέναντί σου, εσύ, εσύ που δεν σηκώνεις ούτε μύγα στο σπαθί σου!!!;;; ... Γιατί αλήθεια!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Για χάρη σου Διοτίμα, για χάρη σου ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Για μένα ανέχτηκες τόσο κακό!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα, για σένα ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα γιατί!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Γιατί Διοτίμα, τότε ήσουνα ακόμα παιδί κι εγώ, είχα χάσει ήδη τα δικά μου παιδιά, από τις ηλιθιότητες των άλλων. Κι ήξερα πια, την αξία που έχει η ζωή και η ψυχή ενός παιδιού, ήξερα! ... Επομένως αφού είχα την σχετική τραγική εμπειρία, από την ανευθυνότητα των τρίτων εις βάρος των παιδιών μου, ηθικά δεν μπορούσα να φορτωθώ τότε, την ευθύνη της δικής σου ψυχολογικής διαταραχής. Θέμα προσωπικών αρχών, αν δεν το κατάλαβες ... Και τότε όπως θυμάσαι, η μάνα σου έκανε αυτό το ... το ... το αποτρόπαιο ανοσιούργημα, να καθίσει και να σου πει ότι ήμουνα ερωτευμένος μαζί σου, λες κι άμα ήθελα εγώ να το μάθεις, θα είχα το οποιοδήποτε πρόβλημα να σου το πω!!!;;; ... Μα τι μπουμπούνας βρε Διοτίμα μου αυτή η μάνα σου, μα τι μπουμπούνας και μου λείπει πανάθεμά την! Μου λείπει η απογευματινή της παρουσία, όπως την είχα συνηθίσει τότε στο χωριό, μου λείπει η ανόητη, αλλά ας όνεται η βλακείας της ... Τέλος πάντων ... Άσε που δεν πρόλαβα εξαιτίας της, να χαρώ και την αποκάλυψη του καταπληκτικού σου πατέρα, ο οποίος ήταν μικρότερός μου και δεν είχαμε κάνει ποτέ, ιδιαίτερη παρέα. Όταν διαπίστωσα όμως στο τραπέζι που τους είχα κάνει κάποια στιγμή, πόσο εκπληκτικός τύπος είναι, ξαφνιάστηκα! Και παρεμπιπτόντως, σε νοιάζεται πολύ σωστότερα απ' την μάνα σου, μην προδώσεις ποτέ την εμπιστοσύνη που σου 'χει, θα 'ναι πολύ κρίμα! ... Όταν λοιπόν η μάνα σου άρχισε να σε τρομοκρατεί, πως τάχα ήμουνα τρελός κι επικίνδυνος και πως έπρεπε να μ' αποφεύγεις για να μη σου κάνω κανένα κακό, ξαφνικά βρέθηκα με την πλάτη στον τοίχο και φορτωμένος εξ ολοκλήρου, με την ευθύνη για την τύχη της ψυχικής σου ισορροπίας, στις πλάτες, μα και στα χέρια μου! ... Φρίκη ... Λες και δεν είχα ένα σωρό άλλα προβλήματα και το μόνο που μου 'λειπε, ήσουνα εσύ! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα ... γιατί το πήρες τόσο ... πατριωτικά όπως λέμε το ζήτημα; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αφού με ρωτάς, θα σου το πω ... Όταν ήμουνα κι εγώ στην τότε ηλικία σου Διοτίμα, στα 10 περίπου χρόνια, είχα ερωτευθεί μια μεγάλη γυναίκα με την ίδια σχεδόν διαφορά ηλικίας, που έχουμε και μεταξύ μας. Μικρός και άπειρος φυσικά σ' αυτήν την ηλικία όπως κι εσύ, της εκδήλωνα τον έρωτά μου ολοφάνερα και την κυνηγούσα κανονικά, σαν εραστής! Γυναίκα ήταν όμως κι όσο να 'ναι, παρά το γελοίο του γεγονότος και της ηλικίας μου, δεν μπορούσε ν' αντισταθεί στην κολακεία του! Επειδή όμως δεν είχε την απαραίτητη εμπειρία για να το διαχειριστεί κατάλληλα, ανέχονταν υπερβολικά ακόμα και τ' αγγίματά μου, ως παιδιάστικα καμώματα. Κι εδώ, το κλείνω αυτό το γεγονός, καθότι περισσότερες λεπτομέρειες, δεν χρειάζονται στην παρούσα περίπτωση ... Πρόσεξε όμως τις ανυπολόγιστες συνέπειές του! Εγώ την ερωτεύθηκα τόσο πολύ κι ο αβάσταχτος, ο τυραννικός πόθος να κάνω έρωτα μαζί της, δεν εκτονώθηκε παρά μονάχα όταν ερωτεύθηκα εσένα! ... Το καταλαβαίνεις αυτό παιδί μου; 40 ολόκληρα χρόνια, βασανιστικού, απάνθρωπου ερωτικού απωθημένου! Το διανοείσαι!!!;;; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αδύνατον!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κι όμως ... Εγώ αντικειμενικά είμαι αγράμματος, εσύ όμως που ξέρεις και πέντε δράμα γράμματα, προσπάθησε αν τολμάς τώρα, ν' αναλογιστείς και να υπολογίσεις όλες τις δυνατές συνέπειες, αυτής της εξαιρετικά ευαίσθητης καταστάσεως. Για παράδειγμα, στα θετικά της μάλλον μπορούμε να υπολογίσουμε, το ότι εξαιτίας της, συνήθισα να είμαι αυστηρά σταθερός και μονογαμικός, σ' όλες ανεξαιρέτως τις ερωτικές μου σχέσεις κι εξαιτίας αυτού μάλλον, πιστός ακόμα και σ' όλες τις φιλικές και κοινωνικές μου σχέσεις. Επίσης στα θετικά, θα μπορούσαμε να βάλουμε και την ευεργετική της επιρροή, στην καλλιτεχνική μου δραστηριότητα. Και για να μην επεκταθούμε πάλι πολύ και σ' αυτό το θέμα που μας προέκυψε πάλι ακάλεστο ..., ας πάμε και σε μερικά αρνητικά, για να το κλείσουμε. Πρώτη κι ίσως κι η πιο βάρβαρη συνέπειά του, ήταν η εμμονή μου στο να κατακτήσω μόνο γυναίκες, στις οποίες θα εύρισκα κάτι πραγματικά αξιόλογο. Με τα προσωπικά μου πάντα δεδομένα εννοείται, ως προς το τι μπορεί να είναι αξιόλογο ή όχι!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα ... αυτό δεν μου φαίνεται καθόλου αρνητικό! Απεναντίας μάλιστα! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Επειδή το είδες μονόπλευρα γι' αυτό. Μπορεί να είναι μεν θετικό, επειδή αυτό δεν μου επέτρεπε να χάνω χρόνο με ανάξιες γυναίκες, όμως αγάπη μου, σαν πόσες άξιες γυναίκες υπάρχουν κάθε μέρα στην διάθεση του οποιουδήποτε άνδρος, γιατί καλά κι ωραία αυτά τα ρομαντικά, μα ο άνδρας ανάμεσα στα πόδια του, έχει και μια φύση τόσο ανελέητη, που δεν καταλαβαίνει γρι απ' όλ' αυτά τα ρομαντικά! Με καταλαβαίνεις τι θέλω να πω έτσι; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Ναι, ... μάλλον σε καταλαβαίνω ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πάμε παρακάτω λοιπόν ... Εκείνη δε η γυναίκα του ερωτικού μου απωθημένου, ήταν τρομερά σεξουαλική, έβραζε το αίμα της ... Τούτο όμως με συνήθισε, στο να επιθυμώ γυναίκες με την ίδια κι ακόμη περισσότερη, σεξουαλική δυναμική! Όπως την προϊσταμένη του ψυχιατρείου για παράδειγμα. Μόνο που οι γυναίκες αυτού του τύπου, όπως θα διαπιστώσεις κάποτε αν δεν το 'χεις διαπιστώσει ήδη, είναι κατάλληλες μονάχα για το κρεβάτι και για τίποτ' άλλο! Ούτε για σπíti κάνουν, ούτε για οικογένεια και με τίποτα, μα με τίποτα δεν κάνουν για παιδιά! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Συγγνώμη, ... αλλ' αν είναι έτσι όπως τα λες, ... τότε κι εμένα μ' ερωτεύθηκες για την σεξουαλικότητά μου κι από κει και πέρα, ... δεν κάνω για τίποτ' άλλο!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Περίπου ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και με φτύνεις τόσο πρόστυχα μπροστά μου!!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κάθε άλλο!!! ... Εκτός κι αν την ειλικρίνεια, την θεωρείς φτύσιμο ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα με προσβάλλεις απροκάλυπτα!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι, όχι, μη βιάζεσαι να βγάλεις συμπεράσματα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα και μα και μα!!! ... Θα σου εξηγήσω μετά την περίπτωση σου. Τώρα περιορίσου απλά, στις συνέπειες που είχε εκείνη η ερωτική μου εμπειρία στην ηλικία των 10 περίπου χρονών μου, οι οποίες μ' επηρέασαν με χίλιους δυο τρόπους, μέχρι εκείνη την στιγμή, που πρωτοκοιταχτήκαμε στα μάτια και ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και σ' αγάπησα ... Στην κατάσταση λοιπόν που βρέθηκα εγώ τότε με κείνη την γυναίκα, το Νοέμβριο του 2017 που η μάνα σου, έκανε όσα εγκληματικά γνωρίζεις πια και σε μένα, μα και σε σένα, κάλλιστα θα μπορούσες να πέσεις κι εσύ κορίτσι μου! ... Βεβαίως εσύ δεν ήσουν ερωτευμένη μαζί μου όπως εγώ με το απωθημένο μου, αλλά παρ' όλ' αυτά όπως φαντάζομαι θα θυμάσαι, κοριτσάκι ήσουν, στην εφηβεία! Ξαφνικά είχες γίνει το επίκεντρο ολόκληρου του χωριού! Η μικρή που απειλούνταν από τον τρελό παιδεραστή!!! ... Ο έρωτάς μου, που εσύ τον γνώριζες χρόνια πριν το 2017 κι ουδέποτε τον είχες δει ως οποιαδήποτε απειλή, αφού ουδέποτε όλ' αυτά τα προηγούμενα χρόνια, σ' είχα φέρει σ' οποιαδήποτε δύσκολη θέση, τουναντίον μάλιστα, είχε μετατραπεί ξαφνικά σ' ένα πολύ δυνατό σημείο αναφοράς στην ζωή σου, το οποίο έπρεπε κι εσύ, να το διαχειριστείς με όποιον τρόπο μπορούσες! Αν είναι ποτέ δυνατόν, μία μικρή έφηβη, να διαχειριστεί ανώδυνα μια τέτοια αφόρητη, κοινωνική πίεση! ... Κι όλο αυτό το εκρηκτικό μίγμα, δεν ήταν καθόλου μα καθόλου δύσκολο, να σε κάνει να μ' ερωτευθείς κάποια στιγμή παιδί μου! ... Και το να γίνω έστω και με πιθανότητες 1%, το ερωτικό σου απωθημένο ... για καμιά σαρανταριά χρόνια ..., δεν θα το διακινδύνευα με τίποτα! Θυμήσου μονάχα αν τολμάς, τις πρώτες μέρες από τότε που σου μίλησε η μάνα σου, το πόσο αμήχανα συμπεριφερόσουν μπροστά μου, είτε στον δρόμο όταν συναντιόμασταν τυχαία, είτε όταν ερχόσουν στα ξαδέφια μου κι ήμωνα κι εγώ εκεί. Κυριολεκτικά δεν σ' είχε ο τόπος! Πηγαινοερχόσουν από δωμάτιο σε δωμάτιο κι έψαχνες την κάθε απίστευτη αφορμή, είτε να περάσεις από μπροστά μου, είτε να καθίσεις απέναντί μου, για να σε κοιτάξω έστω και για μια στιγμή στα μάτια! ... Έστω και για μια στιγμή! ... Μέχρι που για να σε βγάλω απ' αυτές τις εγκληματικές καταστάσεις που σ' είχε ρίξει η ίδια σου η μάνα, αναγκαζόμουνα να φύγω εγώ απ' το σπίτι τους! Τα θυμάσαι αυτά αγάπη μου, τα θυμάσαι; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Δεν ... δεν ξέρω ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ, καλά ... Δεν είναι κι απαραίτητο! ... Βέβαια, θα πρέπει να σημειώσεις ιδιαιτέρως όσον αφορά την ... πατριωτική μου στάση, πως εκείνη την δεδομένη στιγμή, εγώ ήμωνα κυριολεκτικά εντελώς μόνος! Δεν είχα στο περιβάλλον μου ούτε μία εξαρτημένη κατάσταση από μένα, ήμωνα απολύτως ελεύθερος δηλαδή και γι' αυτό, είχα κι όλο το διαθέσιμο περιθώριο, για ν' ασχοληθώ σοβαρά μαζί σου! Κάτι που φυσικά, εάν είχα κάποια δεσμευτικά δεδομένα τριγύρω μου με εξαρτώμενα άτομα ή καταστάσεις από μένα, δεν ξέρω αν θα το 'κανα με τόση υπευθυνότητα και πατριωτισμό, ή τουλάχιστον σε τόσο ακραίο βαθμό! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μάλλον δεν θ' ασχολιόσουν καν μαζί μου ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ε δε νομίζω, δεν είμαι τόσο αναισθητος! Πιθανόν να το αντιμετώπιζα κάπως πιο επιθετικά όσον αφορά όλους αυτούς τους ηλίθιους του χωριού, που μου φέρθηκαν τόσο ελεεινά κι εγώ για χάρη σου, αναγκάστηκα να τους ... φάω στην μάπα, ... αντί να τους σπάσω τις μάπες τους! ... Βλέπεις δεν είχα υπολογίσει και την απίστευτη στάση που τήρησαν οι γονείς και τ' αδέρφια μου απέναντί μου, κάτι που κυριολεκτικά με γκρεμοτσάκισε απ' τα σύννεφα, αλλά τελικά μου βγήκε σε καλό! Κι αυτό επίσης, το χρωστάω στην περίπτωσή σου!

...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και σαν πως σου βγήκε σε καλό, αφού σε διώξαν απ' το χωριό σχεδόν με τις κλωτσιές!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ, μα γι' αυτό ακριβώς μου βγήκε σε καλό! Μέχρι την περίπτωσή σου κι ειδικά τ' αμέσως προηγούμενα χρόνια, που η ανεργία και τα υπόλοιπα προβλήματά μου, μ' είχαν ρίξει στην απόλυτη οικονομική και κοινωνική εξάρτηση της αδερφής μου, η οποία είχε αναλάβει και την συντήρησή μου, ζούσα μέσα στην απόλυτη ψευδαίσθηση όπως σου προείπα, πως οι δικοί μου μ' αγαπούσαν πραγματικά και πως ήταν, το μοναδικό μου ατράνταχτο και σίγουρο στήριγμα στον κόσμο!!! ... Πόσο ηλίθιος ήμουν τελικά; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα γιατί ηλίθιος; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα γιατί Διοτίμα μου, μόλις προέκυψε η περίπτωσή σου, ούτε ένας δεν με ρώτησε τι συμβαίνει, ούτε ένας τους δεν μπήκε καν στον κόπο να με ακούσει! ΕΝΟΧΟΣ κατευθείαν!!! ... Το διανοείσαι!!!;;; ... Ούτε καν η μάνα μου δεν με ρώτησε τι συμβαίνει, αν κι ευτυχώς δηλαδή όσον αφορά την ίδια, διότι σαν τι θα μπορούσε να καταλάβει η μάνα μου στ' αλήθεια!!!;;; ... Κι αρκέστηκαν όλοι τους στις αηδίες και τις γελοίες απειλές της μάνας σου και ξέρεις τι απέδειξε αυτό παιδί μου;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τον πραγματικό ... μικρούλη κι ανόητό τους εαυτό. Μα και τα πόσα ψυχολογικά απωθημένα κουβαλούσαν μια ζωή για μένα, μέσα στις κατασκότεινες ψυχές τους! Και με την αφορμή της περιπτώσεώς σου, απλά τους δόθηκε η ευκαιρία να ξεσπάσουν απάνω μου, όλ' αυτά που κουβαλούσαν μια ζωή μέσα τους! Εσύ ήσουν απλώς η αφορμή, για να βγάλουν όσο δηλητήριο έτρεφαν ενδόμυχα για μένα κι αυτό ακριβώς κάνανε! Μόνο ο Αργύρης κι η Μαργαρίτα μπήκαν στον κόπο να με ρωτήσουν για σένα κι ελπίζω να μην διαπιστώσω κάποτε, πως ακόμη και τα δικά τους κίνητρα, είχαν κάποιες διερευνητικές σκοπιμότητες, κάτι που πραγματικά δεν το διέκρινα τότε για να είμαι ειλικρινής. Κι έτσι μετά το διώξιμό μου απ' το χωριό, απαλλάχτηκα κι απ' αυτήν, την μεγαλύτερη ψευδαίσθηση της ζωής μου!!! ... Την ψευδαίσθηση των δικών μου ανθρώπων!!! ... Και λευτερώθηκα!!! ... Βέβαια οι δυσκολίες που αντιμετώπισα τα επόμενα χρόνια, απλά δεν περιγράφονται! Όμως χαράμι πια όλ' αυτά τα καταραμένα χρόνια! Χαράμι κι αυτά που χάσαμε οι δυο μας, από κείνη την πρώτη κι ευλογημένη στιγμή που σμίξαμε τις ματιές μας, χαράμι όλα ... Περασμένα βέβαια, όχι όμως και ξεχασμένα! ... Ούτως ή άλλως δε, με τίποτα δεν μπορούμε να τα φέρουμε πίσω! Ας πάνε λοιπόν στην ευχή, ... στην ευχή, ναι ... Ουφ ... Ας τ' αφήσουμε στην άκρη, ... ναι στην άκρη κι ας επανέλθουμε και πάλι στον χρόνο μας ...

... Κυριακή σήμερα, 9 Ιουνίου 2030 αγάπη μου!!! ...

Τετάρτη, 31 Ιουλίου 2019 / 9:35 μμ

Ζωγραφική 2

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι ... ας τ' αφήσουμε καλύτερα. Δεν έχουν πια και κανένα νόημα

...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Σωστά ... Στο πορτραίτο σου που λες Διοτίμα, έχω κάνει κάμποσα λάθη! Καταρχήν θα πρέπει να σου ξεκαθαρίσω, πως ποτέ δεν μου αρέσανε οι αντιγραφές και γι' αυτό, ελάχιστες φορές τις επιχείρησα. Είχα πάντοτε την άποψη, πως οτιδήποτε υπάρχει ήδη, πρέπει ν' αντιγράφεται μονάχα για να βελτιωθεί! Εάν δεν υπάρχει λόγος βελτίωσης, τότε δεν υπάρχει και λόγος οποιασδήποτε αντιγραφής, αφού θα είναι και σίγουρα, σαφώς χειρότερη απ' το πρωτότυπο! Με αντιλαμβάνεσαι, ή είσαι ακόμα επηρεασμένη, από την προηγούμενη έκρηξή μου;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι, ναι, μην ανησυχείς. Σ' αντιλαμβάνομαι και πολύ καλά μάλιστα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όλα εντάξει τότε ... Έτσι που λες ... κάθε φορά που χρειάστηκε ν' αντιγράψω, αφού το έκανα μ' εξαναγκασμό για την πιστότητα της απόδοσης κι εγώ με τους εξαναγκασμούς, ουδέποτε τα πήγαινα καλά, στο τέλος το έργο μου κατέληγε μιν σκέτη αποτυχία!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Έτσι κατέληξε και το δικό μου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Περίπου! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σαν τι περίπου δηλαδή;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να όταν το άρχισα, μετρούσα, ξαναμετρούσα για να σε πετύχω, ζωγράφιζα, έσβηνα, ξανά μα να από την αρχή και στο τέλος, πάντα κάτι δεν πήγαινε καλά! Πέρασαν οι μέρες και κάποια στιγμή αγανάκτησα! Οπότε τότε έκλεισα την φωτογραφία σου απ' όπου προσπαθούσα να σ' αντιγράψω, συγκέντρωσα το μυαλό μου σ' ότι μπορούσα να θυμηθώ από το πρόσωπό σου κι ω του θαύματος Διοτίμα μου! Μόλις έπαψα να προσπαθώ να σ' αντιγράψω, όχι μόνο λευτερώθηκα και τέλειωσα στο άψε σβήσε τον πίνακα, αλλά αυτό που προέκυψε, σου έμοιαζε μάλλον αρκετά κι όχι πολύ, αλλά πάντως πολύ περισσότερο, από κάθε άλλη προηγούμενη προσπάθειά μου!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σοβαρά!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο δέος ένοιωσα, μπροστά στο πορτραίτο σου και στην δύναμη της καρδιά μου! Μέρες προσπαθούσα να σ' αντιγράψω σαν κοινός καλλιτεχνίτης και δεν τα κατάφερα. Μόλις όμως λευτερώθηκα από τα δεσμά των μετρήσεων και των κανόνων, μόλις ταυτίστηκα με την καρδιά μου κι επανήλθα σ' αυτό ακριβώς που είμαι, ένας πραγματικός καλλιτέχνης δηλαδή και ζωγράφισα πια με τα θέλω μου κι όχι με τα πρέπει μου, το πορτραίτο σου ολοκληρώθηκε αμέσως και σου 'μοιαζε μάλιστα και περισσότερο! Εκπληκτικό δεν ήταν!!!; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Πράγματι, έτσι όπως το περιγράφεις τουλάχιστον! ... Και που κατέληξε το πορτραίτο μου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ. από τότε το 'χω πάντα κρεμασμένο σαν εικόνα, πάνω από το προσκεφάλι μου και τόσο κοντά, ώστε να το φτάνω με το χέρι μου. Κι όποτε σε νοσταλγώ, τ' αγγίζω, το χαϊδεύω, σα να 'σαι συ η ίδια εκεί δίπλα μου, σα να 'ναι το κορμί σου! ... Μιαν ευλογημένη παρηγοριά δηλαδή και ξέρεις πόσο σημαντικό ήτανε για μένα, να μην χάσω ποτέ την όποια πνευματική μας επαφή

... Πραγματικά στα δύσκολα χρόνια μου μετά το 2018, ήσουν το μόνο στήριγμά μου ... Στην σκέψη σου και στον έρωτά μου για σένα λυτρωνόμουνα ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Τόσο πολύ μ' αγαπάς!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... όπως το πάρεις! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Τι!!!;;; ... Όπως το πάρω!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ! ... Δεν ξέρω αν ποτέ σου το καταλάβεις αυτό, αλλά εμείς οι καλλιτέχνες κατά το κοινώς λεγόμενο, στην Τέχνη μας ξεφορτώνουμε, ... κυριολεκτικά όμως ξεφορτώνουμε, ... όλα μας τα προβλήματα, τις χαρές, τις πεθυμίες, τα συναισθήματά μας γενικώς. Η Τέχνη είναι για μας η θρησκεία μας και τα έργα μας, είναι κάτι σαν τους παπάδες των θρησκολήπτων. Είναι οι εξομολογητές μας. Και μιαν απαραίτητη διευκρίνιση εδώ, γι' αποφυγή πάσης παρεξηγήσεως. Πραγματικός καλλιτέχνης Διοτίμα μου, είναι εκείνος που δημιουργεί για την γαλήνη της ψυχής του. Εκείνος όμως που δημιουργεί για να εμπορευθεί τα έργα του και να βιοποριστεί απ' αυτά, είναι καλλιτεχνίτης κι όχι καλλιτέχνης! Κι αυτό δεν είναι καθόλου κακό, αλλά απλά διαφορετικό. Άσε που ακόμα και το ίδιο το άτομο, τότε δημιουργεί καλλιτεχνήματα ως καλλιτέχνης και τότε, καλλιτεχνουργήματα ως καλλιτεχνίτης. Οπότε τελικά, κρίνοντας από το σύνολο του έργου κάποιου, είναι εντελώς εσφαλμένο να τον χαρακτηρίζουμε συνολικά, είτε ως καλλιτέχνη, είτε ως καλλιτεχνίτη. Άρα αυτό θα πρέπει να το κάνουμε, μόνο αναφερόμενοι κάθε φορά, στο συγκεκριμένο έργο που κρίνουμε ... Εκεί λοιπόν στα έργα μας, όποιος μπορεί να διαβάσει τέτοια κωδικοποιημένα σημάδια, μπορεί ν' ανακαλύψει και τα πιο απόκρυφα μυστικά του εαυτού μας. Εκεί την ψυχή μας, μπορεί ο οποιοσδήποτε ικανός για κάτι τέτοιο, να την δει στην απόλυτη γύμνια της! Ξεβράκωτη κυριολεκτικά! Κι όχι μόνο. Τα έργα μας δεν είναι μονάχα οι εξομολογητές μας. Ταυτόχρονα είναι και παιδιά μας, τα πνευματικά μας παιδιά. Τα ολότελα δικά μας παιδιά. Τα γεννημένα από την μήτρα της ψυχής μας κι όχι δανεικά, από την μήτρα μιας οποιασδήποτε γυναίκας!

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Όταν μιλάς με τόσο ενθουσιασμό για τα έργα σου, πραγματικά σε θαμάζω τόσο πολύ, μα και σε ζηλεύω επίσης τόσο, π' ούτε μπορείς να το φανταστείς!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Με ζηλεύεις!!!;;; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι, πάρα πολύ! ... Ξέρεις κάτι; Όταν μιλάς για τα έργα σου, εκπέμπεις τόσο πάθος και τόση λατρεία γι' αυτά, λες και τα ξαναφτιάχνεις και πάλι εκείνη την στιγμή που τα περιγράφεις! Λες και ζεις παντοτινά μαζί τους! ... Αναρωτιέμαι μάλιστα πολλές φορές, αν αγάπησες ποτέ στην ζωή σου άνθρωπο, περισσότερο από τα έργα σου; ... Αυτό που φαίνεται να νοιώθεις όταν μιλάς γι' αυτά, είναι κάτι ανεπανάληπτο, κάτι μοναδικό! Κάτι που ... πραγματικά αδυνατώ να σου το περιγράψω! Και γι' αυτό σε ζηλεύω! ... Εγώ δεν έχω νοιώσει ποτέ κάτι παρόμοιο για κάτι δικό μου ... Θα μου πεις βέβαια, πως δεν έχω κάνει και τίποτα στην ζωή μου, μα τίποτα σπουδαίο όπως εσύ ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Γιατί, εγώ έχω κάνει κάτι σπουδαίο νομίζεις; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Γιατί λίγα έχεις κάνει ως τώρα; Το Πάντεχνον ίσως πάν' απ' όλα, δεκάδες πίνακες ζωγραφικής, μερικές δεκάδες ποιητικές συλλογές και κάποια άλλα λογοτεχνικά έργα, κάμποσες εκατοντάδες τραγούδια και η ίδια σου η ζωή

Αντώνη! Ζωή ήταν αυτή που είχες; Ένα μαρτύριο κανονικό, σαν του Σίσυφου πραγματικά! ... Λίγα είν' όλ' αυτά κι ασήμαντα!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αχ Διοτίμα μου, όλ' αυτά που ανέφερες, δεν είναι τίποτα! Τα έργα μου για παράδειγμα, είναι ένας σωρός από μετριότητες στην καλύτερη των περιπτώσεων, αν και ... για να μην είμαι παντελώς άδικος μαζί μου, μέσα σ' αυτόν τον σωρό, όντως μπορείς ν' ανακαλύψεις ενίοτε και κάτι διαμάντια, ... μα τι διαμάντια! ... Ααααχ ... Όταν τα δεις όμως όλα μαζί, στο σύνολό τους, τζίφος Διοτίμα μου, τζίφος! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τζίφος όλ' αυτά τα θαυμαστά που έχεις κάνει!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα μου τζίφος! Μία τρύπα στο νερό! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα τι λες; ... Να, ... μπορώ τώρα να μην αναρωτηθώ και πάλι, αν είσαι στα καλά σου, θεωρώντας όλο αυτό το έργο σου τζίφο!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και φυσικά, γι' ακόμη μία φορά Διοτίμα μου, θα σφάλεις! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα γιατί υποτιμάς τόσο πολύ το έργο σου και κατά συνέπεια όπως λες κι εσύ, τον ίδιο σου τον εαυτό!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κι εδώ πάλι σφάλεις Διοτίμα μου, κι εδώ πάλι σφάλεις! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε μα δεν τρώγεται! Παντού τέλος πάντων σφάλω εγώ!!!;;; ... Γιατί; ... Για εξήγησέ το μου σε παρακαλώ, γιατί εσύ θα με τρελάνεις στο τέλος!!! ... Ε α μα πια!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δεν κινδυνεύεις εσύ να τρελαθείς, μην φοβάσαι! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα με σένα που έμπλεξα, δεν υπάρχει περίπτωση να την γλιτώσω, δεν υπάρχει!!! ... Εξήγησέ μου πανάθεμά σε, που σφάλω σ' όλα τα προηγούμενα; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα είναι πάρα πολύ απλό! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Το πόσο μ' εκνευρίζεις όταν μου το λες αυτό, πως όλα είναι τόσο απλά, δεν μπορείς ούτε που να το φανταστείς! Μα που τα βλέπεις εσύ όλα τα απλά, εκεί που εγώ δεν βλέπω την τύφλα μου, όχι πες μου που τα βλέπεις!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα δεν τα βλέπεις Διοτίμα μου, γιατί δεν έχεις μάθει ακόμα να βλέπεις! ... Εσύ μέχρι τώρα, ξέρεις μονάχα να κοιτάς. Για να μάθεις να βλέπεις κιόλας, θα πρέπει να φας τα μούτρα σου πάνω στ' αδιέξοδα του εαυτού σου! Θα πρέπει να γκρεμοτσακιστείς στα βράχια της απελπισίας σου κι εκεί κάτω στον πάτο που θα σκάσεις, να ξεδιψάσεις με το αίμα των πληγών σου και να ξανανέβεις και πάλι στην κορφή! Και τότε έρωτά μου, θα μάθεις και να βλέπεις! ... Μ' εκείνη που θα βλέπεις είμαι κι εγώ ερωτευμένος, όχι με σένα που απλώς κοιτάς ακόμη! Μ' εκείνη που θα βλέπεις, μ' εκείνη την Διοτίμα! Εκείνη είναι η δικιά μου Διοτίμα κι εσύ, θέλεις πάρα πολλή δουλειά ακόμα να της μοιάσεις!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τώρα μάλιστα!!! ... Και φυσικά άμα σε ρωτήσω, θα μου πεις ότι δεν με προσβάλλεις πάλι!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα και φυσικά δεν σε προσβάλλω!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι δεν με προσβάλλεις μωρέ, που μου σέρνεις τα μύρια όσα!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Λάθος κάνεις! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Άιντε πάλι λάθος κάνω!!! ... Μα όλο λάθη κάνω εγώ, δεν κάνω τίποτα σωστό!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χα χα χα! Μα αυτό είναι το σωστό σου, το ότι κάνεις λάθη!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε α μα πια δεν υποφέρεσαι!!! ...

(κι αρχίζει πάλι να τον χτυπά στο στήθος του με τις γροθιές της)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έει, έει στάσου! Θα μου σπάσεις τα πλευρά μου και δεν είμαι νέος πια για να μπορούνε να ξαναθρέψουν γρήγορα, λυπήσου με! 63 χρονών γέρος άνθρωπος!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εμ βέβαια, τώρα είσαι γέρος 63 χρονών, κατά τ' άλλα όμως, μου ονειρεύεσαι και την ηγεσία σε στρατιωτική απόβαση στο Βρετανικό Μουσείο!!! ... Εκεί δηλαδή δεν θα 'σαι γέρος; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εκεί κι αν θα 'μαι μάλιστα! Μόνο που εκεί, θα κάνω πράγματι κι επιτέλους, κάτι πραγματικά σπουδαίο στην ζωή μου κι όχι σαν όλα τα προηγούμενα που μου αράδιασες ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Καλά που το 'πες, γιατί με την τσατίλα μου, ξέχασα προς στιγμήν τις εξηγήσεις που μου οφείλεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ποιες εξηγήσεις;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Έλα και δεν θα μου γλιτώσεις τόσο εύκολα αυτήν την φορά! Για πες μου λοιπόν, γιατί απαξιώνεις το έργο σου μα και γιατί εγώ συνέχεια σφάλλω απέναντί σου, ε γιατί!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Α αυτό εννοείς;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι αυτό. Για εξήγησέ το μου λοιπόν ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πρώτον δεν απαξιώνω το έργο μου ...

(τον διακόπτει απότομα εκνευρισμένη)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αααα, α ... Πριν λίγο δεν είπες ότι δεν έχεις κάνει τίποτα σπουδαίο, πριν λίγο δεν το 'πες!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι βρε μην κάνεις έτσι, το είπα!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τότε τι θες; Να με σκάσεις; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι βέβαια!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εξηγήσου τότε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όπως διατάξεις ...

(εξαγριώνεται απότομα)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μμμμ ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι, όχι, γράψε λάθος! Όχι όπως διατάξεις, αλλά όπως επιθυμείς ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Άιντε γεια σου ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πρόσεξέ με λοιπόν χωρίς νεύρα ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εσύ μ' εκνευρίζεις και δεν μπορεί, παρά να το κάνεις επίτηδες! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ποτέ των ... ποτών! ... Σε διαβεβαιώ! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Καλά, καλά ... Λέγε, λέγε επιτέλους! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κοίταξε να δεις Διοτίμα μου, ... κοίταξε ... να δεις ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Το 'πιασα συνέχισε ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Καλό αυτό! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Λέγε, λέγε, άσε τις περιστροφές ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να σου πω. Το έργο μου δεν το απαξιώνω όπως είπες, αλλ' αντιθέτως το καταξιώνω! Μόνο που την καταξίωσή του, την κάνω με αντικειμενικό τρόπο κι όχι με συναισθηματικέ υπερβολές.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι 'ν' πάλι τούτο!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Θα σου εξηγήσω. Όταν για παράδειγμα ζωγραφίζω και τελειώνω το έργο μου υπογράφοντάς το κι άμα βάζω κάπου την υπογραφή μου, δεν επανέρχομαι ποτέ ξανά εκεί, ή αν πρέπει να συμβεί οπωσδήποτε, τότε το ξαναυπογράφω με την τελευταία ημερομηνία, ...

(τον διακόπτει πάλι απότομα)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Άσ' τα αυτά, στην ουσία, στην ουσία ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μμ ναι, στην ουσία ... Όταν τελειώνω λοιπόν το έργο μου, κάνω μερικά βήματα πίσω και το κοιτάζω για να το δω! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μην το ξαναπείς, το κατάλαβα ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ωραία λοιπόν. Και τότε ξέρεις τι κάνω;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Το κρίνω, το βαθμολογώ ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σαν πως;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Το παρατηρώ ως σύνολο πλέον και φέρνω στο νου μου τους μεγάλους και καταξιωμένους ζωγράφους όλων των εποχών, τους άγιους δαιμόνους μου. Εκείνους δηλαδή που σε κάθε περίπτωση, θα ζωγράφιζαν κάτι παρόμοιο και σκέφτομαι. Άραγε εάν το είχαν ζωγραφίσει αυτοί, πως περίπου θα ήταν το αποτέλεσμα; ... Και τότε μπροστά στο δικό τους έργο, το δικό μου μοιάζει μάπα ... Γι' αυτό και δεν θεωρώ σπουδαία τα έργα μου, το κατάλαβες;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όχι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Το κατάλαβες, το ξέρω, αλλά θέλεις να σου το αναλύσω λιγάκι περισσότερο, έτσι δεν είναι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι, ακριβώς αυτό θέλω, γιατί είμαι έτοιμη να εκραγώ πάλι!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι, όχι, μην μου το ξανακάνεις αυτό, σε ικετεύω!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ωραία λοιπόν, λέγε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να, αν για παράδειγμα ζωγραφίσω κάτι κλασικό, α να όπως το πορτραίτο σου για παράδειγμα, τότε έφερα στο νου μου τον Rembrandt, τον Michelangelo, τον da Vinci κλπ και προσπάθησα να εκτιμήσω, πως περίπου θα σε ζωγραφίζανε, αυτοί οι άγιοι δαίμονές μου! Οπότε όπως αντιλαμβάνεσαι

τώρα κι εσύ, μπροστά σ' αυτούς τους άγιους δαιμόνους της Τέχνης, εγώ ότι κι αν κάνω, κυριολεκτικά δεν πιάνει μία που λέμε!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Α ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ακριβώς!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Νομίζω πως κατάλαβα τώρα τι εννοείς, αλλά επειδή αυτό έρχεται σ' αντιδιαστολή με το άλλο που είπες περί καταξίωσης του έργου σου, για εξήγησέ το μου κι αυτό, για να το συνειδητοποιήσω σφαιρικά πλέον το ζήτημα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πολλή σωστή η απαίτησή σου! Αρχίζεις σιγά σιγά να βλέπεις ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Έλα ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εντάξει, εντάξει! ... Όταν λέω λοιπόν ότι καταξιώνω το έργο μου, εννοώ πως καταρχήν, το αξιολογώ αξιοκρατικά σε σχέση με τους άγιους δαιμόνους μου και κατά δεύτερον, το αξιολογώ με τον ίδιο μου τον εαυτό ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δηλαδή;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να, αναλογίζομαι πως ξεκίνησα να ζωγραφίζω πολύ μικρός, εξαιτίας ενός λαγού που μου ζωγράφισε ο ξάδερφος του πατέρα μου ο Τέλης, στο πακέτο των τσιγάρων του παππού μου! Το ότι πόσες φορές ξόδεψα κάποτε, ακόμα και το ελάχιστο περιστασιακό χαρτζιλίκι μου για ν' αγοράσω ένα μπλοκ ζωγραφικής, ή κανένα μολύβι! Το πώς όταν άρχισα να δουλεύω κι είχα πλέον δικά μου λεφτά, με πόση χαρά τα ξόδεψα για την ζωγραφική μου! Μέχρι και την ωραιότερη καλλιτεχνική περίοδο της ζωής μου, τότε που είχ' ανοίξει το κατάστημα με είδη ζωγραφικής στον Βόλο κι όλ' αυτά Διοτίμα μου, δεν ήταν καθόλου απλά! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Α ώστε υπάρχουν και για σένα πράγματα που δεν είναι απλά!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χα χα χα! Ε μα τι νόμιζες; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ξέρω κι εγώ!; ... Αφού εσύ τα βλέπεις όλ' απλά!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χα χα χα! Βλέπω απλά, μονάχα εκείνα που βλέπω, όχι τα πάντα απ' όσα κοιτάζω! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αααα!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ε μα τι νόμιζες;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Καλά, καλά ... Για συνέχισε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι. Βλέποντας όλ' αυτά λοιπόν και τις απίστευτες δυσκολίες μου για να καταφέρω έστω κι αυτές τις μετριότητες που κατάφερα, ε εντάξει! Δεν μπορώ φυσικά να μην αναγνωρίσω έστω κι αυτήν την μετριότητά μου, αυτόν τον υπέροχο ερασιτεχνισμό μου! Ξέρεις πόσοι συνομήλικοί μου, είχαν τις ίδιες κι ακόμα περισσότερες δυνατότητες από τις δικές μου κι όμως, αυτοί δεν έχουν να επιδείξουν ούτε μία μετριότητα σαν τις δικές μου! Ούτε ίχνος συγκρίσιμης ταλαιπωρίας απ' αυτές της δικής μου ζωής, που περάσανε από τούτο τον πλανήτη κι ούτε καν π' ακούμπησαν! Κι όμως αυτοί ζήσανε πιο άνετα από μένα, πιο ξεκούραστα. Μα δεν τους ζηλεύω καθόλου! Κι εκεί είναι που μαγεύομαι μπροστά στα έργα μου και παθιάζομαι! Ναι δεν είναι τα έργα μου σπουδαία, ούτε καν συγκρίσιμα με των αγίων μου δαιμόνων. Αλλά κι από την άλλη, είναι τεράστιας αξίας κι ανεπανάληπτα, μπροστά σε κείνα που μύρια δισεκατομμύρια των ανθρώπων, ούτε καν τολμήσανε ποτέ να κάνουν έστω κι

ένα! Ή έστω και μέτρια, συγκρίσιμα με κείνων των ομοίων μου πάνω κάτω, που παιδεύονται καθημερινά στην Τέχνη! Μ' αυτόν τον τρόπο αξιολογώ το έργο μου Διοτίμα και γι' αυτό σε μπερδεύω όταν την μια φαίνεται να το απαξιώνω και την άλλη, να το αντιμετωπίζω με δέος! Όταν κοιτάζω προς τα πάνω μου, είμαι ένας ασήμαντος κι άφαντος καλλιτέχνης στον πάτο της Τέχνης. Όταν όμως κοιτάζω προς τα κάτω μου, τότε είμαι πραγματικός δαίμονας για τους χειρότερούς μου! Κι αυτήν την αυστηρότητα με τον εαυτό μου, κοπίασα πολύ, μα πάρα πολύ για να την κατακτήσω ξέρεις ... μα πάρα πολύ!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μμμμ ... Κι όταν εγώ σε θαυμάζω όταν μιλάς με τόσο πάθος για τα έργα σου, γιατί σε θαυμάζω; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πρώτον γιατί είσαι χειρότερή μου ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τιιι!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όπα, όπα, μην αγριεύεις πάλι! Ηρέμησε! Χειρότερή μου είσαι, ως προς αυτά που έκανα εγώ. Κι αυτό γιατί κάτι παρόμοιο μ' αυτά, εσύ δεν έχεις κάνει ούτε ένα! Ή μήπως κάνω λάθος; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Ε όχι, σ' αυτό μάλλον έχεις δίκιο. Αλλά ...

(τώρα την διακόπτει απότομα ο Αντώνιος)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Άσε τα αλλά ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα και ξε μα, αλλού αυτά ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Σστ! Τσιμουδιά! ... Δεν υπάρχει δικαιολογία ...

Αξία

(συνοφρυώνεται τσαντισμένη)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μμμμ ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Άχνα! ... Κιχ! ... Το ότι όμως είσαι χειρότερή μου ως προς το δικό μου έργο, δεν σημαίνει φυσικά, ότι είσαι και παντού αλλού, χειρότερή μου ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αααα!!!;;; ... Τιιι!!!;;; ... Είμαι και κάπου καλή για σένα!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα. Ο κάθε άνθρωπος έχει τις ιδιαιτερότητές του, τα προτερήματά του, τα ελαττώματά του. Αλλού είναι καλύτερος απ' τους άλλους κι αλλού είναι χειρότερος. Το πρόβλημα ξεκινάει, απ' την στιγμή που δεν είναι πουθενά καλύτερος! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όπως εγώ που όλο σφάλω δηλαδή; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ, το πήρες πολύ κατάκαρδα αυτό βλέπω.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν θα 'πρεπε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ίσως να φταίει κι η αγραμματοσύνη μου μερικές φορές, όταν σε στεναχωρώ ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αααα ... η αγραμματοσύνη ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι, μην με ειρωνεύεσαι ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Η ... αγραμματοσύνη ... σου; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εννοώ τον κακό τρόπο της έκφρασής μου.
(ειρωνικά)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Α ... Για κάνε ακόμη μία προσπάθεια να μου εξηγήσεις και που ξέρεις, μπορεί να με πείσεις κι αυτήν την φορά!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Φυσικά και θα κάνω, χωρίς να με νοιάζει διόλου να σε πείσω! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Έτσι έ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Βεβαίως! ... Να, κοίτα πόσο σημαντικός μπορεί να είναι ο κάθε άνθρωπος. Πάρε παράδειγμα εσένα.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δηλαδή εγώ είμαι σημαντική;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τουλάχιστον για μένα, υπήρξες η σημαντικότερη!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εγώ!!!;;; ... Από πού κι ως που!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Υπήρξες η σπουδαιότερη μούσα μου Διοτίμα, η σπουδαιότερη!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εγώ!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εσύ, ναι εσύ! ... Βέβαια συνέπεσε η παρουσία σου και πάνω στην καλλιτεχνική μου ωριμότητα κι ίσως γι' αυτό. Εάν είχαμε μικρή διαφορά ηλικίας και γνωριζόμασταν στα νιάτα μου και στην καλλιτεχνική μου ανωριμότητα, πολύ πιθανόν όχι μούσα μου να μην γινόσουν, αλλά μπορεί και να μην σε πρόσεχα καν!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ούτε καν θα με πρόσεχες ε!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Που λέει ο λόγος δηλαδή, ... που λέει ο λόγος ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Α ... που λέει ο λόγος; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα για να μπορέσει μια γυναίκα να λειτουργήσει ως μούσα σ' έναν καλλιτέχνη, θα πρέπει να έχει κάτι το ξεχωριστό, το μοναδικό, το αξεπέραστο! Να μπορεί να γίνει ένα με την ίδια του την ψυχή! Τόσο πολύ! ... Και μόνο τότε αυτή η γυναίκα, μπορεί να πάρει σάρκα και οστά μέσα στα έργα του, μονάχα τότε! ... Μ' ακόμα και τότε, μπορεί μια γυναίκα να είναι η μούσα ενός καλλιτέχνη, όπως είσαι εσύ για μένα, αλλ' αυτό δεν της δίνει το παραμικρό δικαίωμα πάνω στα έργα του και ξέρεις γιατί;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όχι. Γιατί;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Γιατί Διοτίμα μου, αν πάρουμε για παράδειγμα την περίπτωση σου, μπορεί μεν να είσαι η αφετηρία της δημιουργίας μου, το σημείο της αναφοράς μου, όμως στην πραγματικότητα, αυτό που υπάρχει στην ψυχή μου από σένα, είναι μονάχα η εικόνα του σώματός σου και τίποτ' άλλο!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι εννοείς πάλι μ' αυτό;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εννοώ πως μπορεί να έχω εσένα στο μυαλό μου όταν δημιουργώ, για σένα να κάνω τ' οτιδήποτε, αλλά η Διοτίμα που έχω εγώ μέσα μου, δεν είσαι εσύ!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και ποια είναι δηλαδή!!!;;; ...
ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Το υπέροχο σωματάκι σου μεν ..., αλλά με την δικιά μου ψυχή δε ...
!!! ...
ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι!!!;;; ... Πως είναι δυνατόν να γίνεται κάτι τέτοιο!!!;;; ...

Νοσταλγία

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κι όμως, να πως γίνεται ... Εκείνο που με τράβηξε πάνω σου για πρώτη φορά, ήταν το σμίξιμο των ματιών μας, τότε που γαργαλούσα την Ανθούλα, θυμάσαι; ... Σε κείνο το ανεπανάληπτο βλέμμα που δεν το 'χω ξαναδεί είν' αλήθεια από τότε! ... Τι το 'κανες, που το πέταξες!!!;;; ... Ασχέτως με το τι σκεφτόσουνα εσύ εκείνη την στιγμή, εγώ είδα ένα μικρό κοριτσάκι, να με παρακαλάει να το παίξω κι αυτό, όπως ακριβώς είχα παίξει προηγουμένως την Ανθούλα! Μόνο που εσύ δεν ήσουνα τόσο μικρή όπως η Ανθούλα! Ήσουνα κάπου εκεί γύρω στα δέκα σου χρόνια. Και πλέον δεν ήσουνα ακριβώς παιδάκι. Άσε που είχες ήδη σχηματιστεί σ' ένα πρώιμο μεν, μικρό, αλλά εξαιρετικά σαγηνευτικό γυναικάκι! Κατά συνέπεια, εάν άπλωνα τα χέρια μου πάνω σου εκείνη την στιγμή, όπως μου φάνηκε τουλάχιστον να μ' εκλιπαρούν τα μάτια σου να το κάνω, θα μου ήταν παντελώς αδύνατο να γλιτώσω από τα δίχτυα της ακαταμάχητης θηλυκότητάς σου! Και δεν το αποτόλμησα να σ' αγγίξω, επειδή είχα την ανάλογη προσωπική μου εμπειρία, που σου περιέγραψα νωρίτερα, για το μεγαλύτερο ερωτικό μου απωθημένο! Οπότε για την ψυχική σου προστασία και μόνο, περιορίστηκα μονάχα στο να σου πω με τα μάτια μου το πρώτο «σ' αγαπώ», να σου δώσω και πάλι με τα μάτια μου το πρώτο μου φιλί κι όπως θυμάσαι, χωρίς να πω το παραμικρό, χαμήλωσα το βλέμμα μου κι έφυγα ... Με παρακολουθείς; ... Θες να προσθέσεις κάτι; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Δεν ξέρω ... Ίσως κάποια άλλη φορά καλύτερα ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Καλά, όπως θέλεις ... Τότε λοιπόν φώλιασες για πρώτη φορά στην καρδιά μου κι από τότε, ακόμα εκεί είσαι ... Πρόσεξε όμως μια βασική λεπτομέρεια. Θυμάσαι από τότε, να έχουμε ανταλλάξει έστω και δυο κουβέντες μεταξύ μας που λέει ο λόγος;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αυτό είν' αλήθεια. Ποτέ δεν μιλήσαμε για τ' οτιδήποτε, ποτέ, παρά μονάχα πολύ πρόσφατα απ' το 2028 αρχίσαμε να επικοινωνούμε κι αυτό πάλι, ξεκίνησε με αφορμή τις πολιτικές μας υποχρεώσεις. Ποια όμως η σημασία του;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τεράστια! ... Πως γίνεται λοιπόν, ενώ δεν είχα ιδέα από κείνη την πρώτη μας φορά που σμίξαμε τα μάτια μας, για το τι ακριβώς χαρακτήρας είσαι, για το αν σου κόβει έστω κι ελάχιστα, εάν έχεις έστω κι ένα δράμι μυαλό, ποια τα γούστα σου, τα όνειρά σου και χωρίς τίποτ' απ' όλ' αυτά, εγώ να σε περιγράψω στα έργα μου λες κι είσαι η θεά Αθηνά, που 'χεις κατέβει λέει από τον Όλυμπο, για να με κάνεις αθάνατο και να με τοποθετήσεις στο Πάνθεον, ανάμεσα στους αθανάτους κι άγιους δαιμόνους μου, τους μέγιστους των καλλιτεχνών της ανθρωπότητας δηλαδή!!!;;; ... Ε πως!!!;;; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μ' αυτό ακριβώς σε ρώτησα κι εγώ να μου εξηγήσεις! ... Αν το 'ξερα, δεν θα υπήρχε κι οποιοσδήποτε λόγος να σ' το ρωτήσω! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ω ναι, έχεις δίκιο! Βλέπεις όταν θυμάμαι εκείνη την πρώτη μας στιγμή, μεθ'ω πραγματικά! ... Όπως παραδόθηκα εκείνη την στιγμή ολοκληρωτικά στα μάτια σου, ελάχιστες φορές έχω παραδοθεί στην ζωή μου και τις περισσότερες φορές, όχι σε γυναίκα, αλλά σε ιδέες! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σε ιδέες!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι σε ιδέες. Να όπως και σε τούτη της στρατιωτικής επεμβάσεως στο Βρετανικό Μουσείο. Στον Απειρισμό μου, στο Πάντεχνον, στην Γεωνία μου ... σε σένα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αυτό δεν το κατάλαβα τώρα! Ακόμα κι εγώ, ιδέα είμαι!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ακριβώς ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Έλα, ... άρχισες πάλι να με δουλεύεις! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Καθόλου!

Φιλί

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα τι καθόλου; Ιδέα είμαι εγώ; Να πιάσε με, αγκάλιασέ με αν θες! Είμαι μίαν ολόκληρη γυναίκα μπροστά σου, με σάρκα, με οστά! Ιδέα σου φαίνονται όλ' αυτά!!! ...

(κολλάει πάνω του οργισμένη μα κι επίμονα προκλητικά να την αγκαλιάσει)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κάτσε φρόνιμα ντε! ... Θα σε παρεξηγήσουν ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν με νοιάζει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Νοιάζει όμως εμένα για σένα ... Έλα, ξεκόλλα ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Άρα δεν σου αρέσω! Ποτέ δεν σου άρεσα στην πραγματικότητα, γι' αυτό κι όλα αυτά τα παραμύθια σου για τις ιδέες, γι' αυτό!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Σύνελθε κορίτσι μου, σύνελθε! Τι 'ν' αυτά που λες!!!;;; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Την αλήθεια λέω, την αλήθεια! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Διοτίμα μην παίζεις με τον καημό μου ... Το ξέρεις πόσο ήθελα πάντοτε, να πλαγιάσω μαζί σου και να ρουφήξω κυριολεκτικά το σώμα σου! Να καταπιώ την κάθε σου σταγόνα ιδρώτα κι ηδονής! Να κάνουμε έρωτα ασταμάτητα, μέχρι που ο ένας απ' τους δυο μας, να μην αντέχει άλλο και να πέφτει κάτω ξερός! ... Το ξέρεις!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και τότε, γιατί ποτέ σου δεν προσπάθησες να το πετύχεις αυτό, γιατί ποτέ; Γιατί; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Διοτίμα μου, σύνελθε ψυχή μου σύνελθε! Τι να προσπαθήσω ο άνθρωπος; Έχουμε 35+ χρόνια διαφορά, σαν τι προσπάθεια φαντάζεσαι πως θα μπορούσα να κάνω!!!;;; ... Θυμήσου τα καθιερωμένα πρότυπα που είπαμε!!! ... Τις εξουσίες που τα επιβάλλουν με τις ανάλογες απειλές!!! ... Μέχρι τα 55 μου το πολύ, μέχρι το 2022 δηλαδή, θα μπορούσα να επιτρέψω να γίνει κάτι μεταξύ μας κι αυτό, όχι για κάτι μόνιμο και διαρκές, αλλά μονάχα για την εμπειρία μας και το σβήσιμο, της ακατασίγαστης επιθυμίας μου για το κορμί σου, για τίποτ' άλλο ... Μέχρι το 2022, άντε κι ως το 2025 αν θες, αραιά κι όποτε μας δινόταν

η ευκαιρία δηλαδή ... Μ' από κει και πέρα, μετά τα 55-58 μου, να επιδιώξω τι μαζί σου; Σαν τι θα μπορούσα να σου προσφέρω εγώ περισσότερο, από τους διαθέσιμους τριγύρω σου νεαρούς εραστές, σαν τι; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και που το ξέρεις τάχα, αν δεν το ήθελα κι εγώ να κάνω έρωτα μαζί σου όλ' αυτά τα χρόνια, ίσως ακόμη και περισσότερο από σένα; ...

(κάπως αυστηρά)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Διοτίμα. Μην παίζεις με τον καημό μου, γιατί ακόμα δεν έσβησε κι ας είμαι πια 63 χρονών! ... Μπορεί να έχεις μεγαλώσει πια και να ορίζεις μόνη σου τις επιθυμίες και την επιλογή των συντρόφων σου, αλλ' αυτό όπως βλέπεις, δεν έσβησε την μεταξύ μας ηλικιακή διαφορά! ... Κοίταξέ με! Εγώ είμαι ένα χούφταλο κι εσύ, λουλουδι ανθισμένο ακόμα! Μην παίζεις λοιπόν με τον πόνο μου, μην παίζεις γιατί πια είσ' ενήλικη και δεν έχω τους παραμικρούς ηθικούς φραγμούς, που είχα όσο ήσουν ανήλικη ... Μην παίζεις λοιπόν μαζί μου τέτοια παιχνιδάκια, γιατί δεν θα σου βγούνε σε καλό, δεν θα σου βγούνε ... Ουέ κι αλίμονό σου εάν μ' ερωτευθείς ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Χα! Είναι ολοφάνερο! Δεν σου αρέσω κι ουδέποτε σου άρεσα!!! ... Κι όλ' αυτά που λες πως τάχα πάντα με ποθούσες, είναι ψέματα, ψέματα, ψέματα! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έτσι νομίζεις στ' αλήθεια; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ναι, είσαι ένας αρχιψεύταρος, ένας ... ένας τιποτένιος, ... ένας ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ε μα δεν τρώγεσαι άλλο πια!!! ...

(την αρπάζει και την φιλάει όσο πιο παθιασμένα γίνεται στο στόμα, ενώ ταυτόχρονα χαϊδεύει με μανία το κορμί της παντού και μετά από μερικά δευτερόλεπτα, την πετάει απότομα μακριά του, χαμένος ακόμα στην φλόγα των χειλιών της)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: ... Σου το 'πα, μην παίζεις μαζί μου ...

(εκείνη ζαλισμένη απ' την ξαφνική τροπή των πραγμάτων, τον πλησιάζει και τον πιέζει πολύ φορτικά)

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... φίλα με, ... φίλα με πάλι ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι Διοτίμα, όχι ... όχι ... μη ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όχι!!!;;; ... Γιατί!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Γιατί μου άρεσε Διοτίμα, γιατί μου άρεσε πάρα πολύ κι αν πέσω στην παγίδα του κορμιού σου, δεν θα μπορέσω να λευτερωθώ ποτέ πια! ... Και δεν έχω τον απαραίτητο χρόνο για τους δυο μας Διοτίμα ... Είμαι 63 χρονών Διοτίμα, με το ένα πόδι ήδη στον λάκκο! Άσε με να ζήσω τα λίγα χρόνια που μου απέμειναν με την ιδέα σου! Με το κορμί σου δεν θα μπορέσω να τα βγάλω πέρα ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Άντε πάλι με την ιδέα μου! Ιδέα σου φάνηκε ακόμα και το φιλί μας!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι φυσικά! Αυτό μόνο ιδέα δεν ήταν! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τότε; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μια στιγμή να συνέλθω και ... θα σου πω ...

Ιδέα

(περνάνε μερικά δευτερόλεπτα ανασυγκρότησης)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ουφ ... Ουφ ... Ωχ βάσανό μου, ωχ ... Πως συνέρχονται τώρα; ...
Με την συζήτηση, ... με την συζήτηση, αλλιώς πάω χαμένος ... Όπως σου
’λεγα λοιπόν, εκείνη την πρώτη φορά που σμίζανε οι ματιές μας, σου
παραδόθηκα ολοκληρωτικά. Έτσι λέγεται αυτό, απ’ τους κοινούς ανθρώπους ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ενώ από σένα δηλαδή, πως λέγεται;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εγώ αν θα ’θελα ν’ ακριβολογήσω, θα ’λεγα πως εκείνη την στιγμή,
σε «δανείστηκα» για πάντα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... !!! ... Με δανείστηκες ... !!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα, σε δανείστηκα.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και τι ’μωνα εγώ για να με δανειστείς, κανένα πράγμα!!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι βρε Διοτίμα μου, για όνομα!!! ... Πράγμα ήσουν;;; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε τότε; ...

(μ’ έντονο κι απελπισμένο συνάμα ύφος)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δανείστηκα την εικόνα σου παιδί μου, την μορφή σου, το κορμί σου!
Πως αλλιώς να σου το πω για να το καταλάβεις;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εντάξει, μην θυμώνεις εσύ τώρα. Το υποψιάζομαι κάπως προς τα που
το πας, αλλά ολοκλήρωσε την σκέψη σου καλύτερα γιατί ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δανείστηκα λοιπόν εσένα, αλλά πέρα απ’ αυτό που έβλεπα σε σένα
με τα μάτια μου, το υπέροχο κορμάκι σου δηλαδή, άλλο τίποτα δεν ήξερα! Δεν
είχα ιδέα τι περιείχε μέσα του αυτό το κορμάκι! Άσε που τα λίγα που φαινότανε
πως περιείχε, ήταν απολύτως αποκαρδιωτικά κι εντελώς ευτελή για μένα ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τιιι!!!!;;; ... Τι εννοείς!!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εννοώ πως εγώ τουλάχιστον, έχω μάθει να διακρίνω τον χαρακτήρα
τ’ αλλουνού, από τα χόμπι του κι από την σχέση του με την Τέχνη γενικότερα.
Εκεί μπορώ να διακρίνω με πολλή μεγάλη ακρίβεια ως τώρα, τον πραγματικό
χαρακτήρα του καθενός! Και σ’ αυτά τα σημεία εσύ, είχες πάρα πολύ
αλλοπρόσαλλες επιδόσεις, σύμφωνα πάντοτε βεβαίως, με τα δικά μου γούστα
...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αλλοπρόσαλλες!; ... Δηλαδή; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να, ... α και για μένα θα πρέπει να σ’ το ξεκαθαρίσω κι αυτό, Τέχνη
είναι ή ίδια η ψυχή του ανθρώπου! ... Κατά συνέπεια όσον αφορά εσένα και
την καλλιέργεια της ψυχής, της Τέχνης σου, ενώ για παράδειγμα αρίστευες
στον χορό κι αυτό έδειχνε μιαν εξίσου άριστη σχέση με την Τέχνη, αντιθέτως
τα μουσικά σου ακούσματα, τα τραγούδια δηλαδή που άκουγες, ήταν τρισάθλια
έως ελεεινά Διοτίμα, σκέτα ηχητικά μπάζα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μπάζα!!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα μου μπάζα, μα εντελώς μπάζα όμως!!! ... Αυτά π’
ακούγονται στα πιο τελευταία μπαράκια της οικουμένης όπως του χωριού μας
και για τους πιο ηλίθιους νεαρούς της κοινωνίας! Με στίχους γελοίους και

μουσικές των γυφτοπάζαρων. Των λαϊκών γλεντιών της τελευταίας πεντάρας κι αυτό Διοτίμα μου, μού μαρτυρούσε πως ψυχικά, ήσουνα ένα τίποτα! Μια ξεφτισμένη κουρελού της κεντρικής εισόδου του σπιτιού, για το ξελάσπωμα των παπουτσιών κι ως εκεί! Ούτ' έναν πόντο παραπέρα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα τι λες!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Την αλήθεια και μόνο την αλήθεια ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ήμουνα δηλαδή έτσι όπως με περιγράφεις, ένας κανονικός σκουπιδοτενεκές!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κι ακόμα χειρότερα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κι ακόμα χειρότερα!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι κι ακόμα χειρότερα! ... Θυμήσου μόνο τον απόλυτο εξευτελισμό σου, πάνω στην μπάρα παραμονή Χριστουγέννων του 2018, με κείνον τον γραικύλο από πίσω σου, να σε κρατά απ' την μέση και να τρίβεται στον πισινό σου, σα να σε ... δημοσίως ... Πιο τραγική εικόνα απ' αυτήν, δεν έχω ξαναδεί από κοπέλα Διοτίμα ... Ένας κυριολεκτικά ηλίθιος αγροίκος πίσω σου, να μην σου δείχνει τον παραμικρό σεβασμό και να σε εκθέτει με τον χειρότερο τρόπο δημοσίως, σα να 'σουνα το τελευταίο τσουλάκι του τοπικού μπουρδέλου ... Κι εσύ, αντί να γυρίσεις και να τ' αστράψεις μian ξανάστροφη, ή έστω μόλις τον νοιώσεις πίσω σου, να κατέβεις αμέσως από την μπάρα για να προστατέψεις την αξιοπρέπειά σου, τον ανεχόσουνα και του δινόσουνα κιάλας από πάνω! Όσο πιο προκλητικά μπορούσες! ... Ένα αίσχος Διοτίμα, ένα πραγματικό αίσχος ... Η απόλυτη ξεφτίλα σου ... Πιο κάτω απ' αυτό, δεν υπάρχει ... Πάτωσες ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα τι λες; ... Απλώς χορεύαμε ...

(με πάρα, μα πάρα πολύ αυστηρότητα)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Στοπ. Τέλος ... Αυτά στους άλλους, όχι σε μένα, εντάξει; ...

(χαμηλώνει το κεφάλι της από ντροπή)

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Εντάξει ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: ... Ουφ στα κομμάτια πια! ... Ε μα πια χορεύαμε!!! ... Ε!!! ...

(παύση γι' ανασυγκρότηση)

... Μ' αυτά τα δεδομένα που είχα επομένως στην διάθεσή μου για τον χαρακτήρα σου, όπως καταλαβαίνεις όχι μόνο να σ' ερωτευθώ δεν θα 'πρεπε, αλλά ούτε καν για κλωτσιές δεν μου 'κανες! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Άρα δεν μ' ερωτεύθηκες ποτέ!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι, αυτόν τον σκουπιδοτενεκέ, ναι, ... δεν τον ερωτεύθηκα ποτέ! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και τότε, γιατί μου λες πως είσ' ακόμα ερωτευμένος μαζί μου!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Γιατί ουδέποτε έπαψα να είμαι ερωτευμένος με την ιδέα σου! Μ' αυτήν είμαι ερωτευμένος κι όχι φυσικά, με τον αισχρό και βρώμικο σκουπιδοτενεκέ σου, που τον ξεφτιλίζει ο κάθε ελεεινός και τρισάθλιος και σ' όποια μπάρα λάχει ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα πως μου μιλάς έτσι και μάλιστα, μετά από ένα τέτοιο φιλί!!!;;; ... Όταν με φίλαγες ... εγώ ένοιωσα το πιο έντονο ερωτικό συναίσθημα της ζωής

μου! Ήταν η ομορφότερη κι ωραιότερη εμπειρία της ζωής μου και τώρα!!!; ... Πως μπορείς και μου το κάνεις αυτό; ... Πως μπορείς; ... Άλλος ήσουνα όταν με φιλούσες!!!; ...

(και την πιάνει το παράπονο, έτοιμη να βάλει τα κλάματα)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εγώ ο ίδιος ήμουνα, εσύ δεν ήσουν ακριβώς αυτήν, που εγώ εκείνη την στιγμή φίλαγα ...

(εμβρόντητη και με οργή)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι!!!; ... Δεν ήμουνα εγώ αυτή που φίλαγες!!!; ... Και τότε ποια ήτανε!!!; ... Πως με προσβάλλεις έτσι!!!; ... Πως!!!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δεν σε προσβάλλω καθόλου κι εγώ δεν είπα ότι δεν ήσουνα εσύ, αλλά πως δεν ήσουνα ακριβώς εσύ ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι αλαμπουρνέζικα είν' αυτά που μου τσαμπουνάς!!!; ... Άκου δεν ήμουνα ακριβώς εγώ!!!; ... Και τότε ποια ήμουνα!!!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Την ώρα που σε φίλαγα Διοτίμα, συνέβη το πιο υπερβατικό γεγονός της ζωής μου! ... Εκείνη την στιγμή, έσμιξα για πρώτη μου φορά την ιδέα σου, με την πραγματικότητά σου. Την ιδανικότητα, με τον σκουπιδοτενεκέ σου. Το σώμα σου Διοτίμα, με την ιδέα σου ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν σ' αντέχω άλλο!!! ... Εξήγησέ μου επιτέλους τι είναι η ιδέα μου, γιατί κι εγώ δεν ξέρω σε τι κατάσταση μ' έχεις φέρει αυτήν την στιγμή!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ωρα τώρα προσπαθώ να σου το εξηγήσω, αλλά με την συζήτηση όλο και ξεφεύγουμε από δω κι από κει. Οπότε καταλήξαμε ετούτη την στιγμή, να είσαι έτοιμη να γίνουμε μαλλιά κουβάρια ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Πάλι καλά που το κατάλαβες ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μην με διακόψεις λοιπόν για λίγο, ώστε να το ξεδιαλύνουμε αυτό το ζήτημα. Εντάξει;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εντάξει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Είμ' ερωτευμένος μαζί σου, όπως ακριβώς θα μπορούσα να είμαι ερωτευμένος για παράδειγμα, με ... την μοναδική Μελίνα Μερκούρη! Και για να το καταλάβεις ίσως ακόμη περισσότερο, θυμήσου αν έχεις ερωτευθεί ποτέ κάποιον ηθοποιό ή τραγουδιστή, όπως συνήθως συμβαίνει μ' όλα σχεδόν τα κοριτσάκια! Σαν τι μπορεί να ερωτεύθηκες από κείνον; Το σώμα του που δεν άγγιξες ποτέ; Την ψυχή του που δεν έχεις ιδέα τι κουβαλούσε μέσα του; Ή μήπως τον χαρακτήρα του, ο οποίος μπορεί να ήταν χειρότερος ακόμη κι από γουρουνιού; Άρα στην πραγματικότητα, τίποτα δεν ερωτεύθηκες από κείνον, παρά μονάχα στην εικόνα που είχες για κείνον, πρόσθετες εσύ ότι θα 'θελες να έχει εκείνος! Μόνο που αυτά που πρόσθετες σε κείνον, δεν ήταν δικά του, αλλά δικά σου! Δανείστηκες επομένως εκείνον και φύτεψες μέσα στην δανεική του εικόνα, ότι καλύτερο είχες εσύ Διοτίμα! Εσένα λοιπόν είχες ερωτευθεί Διοτίμα κι όχι εκείνον! Εσένα είχες ερωτευθεί!!! ... Κατά τον ίδιο ακριβώς συλλογισμό, έχω δει εγώ ποτέ την Μελίνα; Έχω μιλήσει ποτέ μαζί της; Την έχω αγγίξει ποτέ; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε μάλλον όχι ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και μ' εμποδίζει αλήθεια τ' οτιδήποτε, να είμαι ερωτευμένος μαζί της; Ακόμη και τώρα, ακόμη και μετά τον θάνατό της!!!; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εεε!!!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τι ε και ε και ε και ε; ... Έτσι είμαι ερωτευμένος και μαζί σου ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα εμένα με ξέρεις από μικρό παιδί, δεν είναι το ίδιο!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μωρ' τι μας λες!!!; ... Σε ξέρω!!!; ... Από πού κι ως που σε ξέρω!!!; ... Σαν τι 'ν' αυτό που ξέρω από σένα!!!; ... Το μόνο που ξέρω από σένα, είναι το κολασμένο σου κορμί, αυτό που ... μακάρι κάποτε, να μπορούσα να σ' το κατασπαράξω κυριολεκτικά!!! ... Μα μόνο αυτό, δεν μου φτάνει για να ερωτευθώ εσένα την ίδια ... Δεν μου φτάνει ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν σου φτάνει!!!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και φυσικά δεν μου φτάνει! Τα όμορφα κορμιά γεράζουν γρήγορα. Ειδικά των γυναικών άμα γεννήσουν, σχεδόν ποτέ δεν επανέρχονται στην αρχική, νεανική τους φρεσκάδα. Κι εγώ κοριτσάκι μου, ποτέ δεν ήμουν κανένας αγροίκος, ηλίθιος πιτσιρικάς, που θα ξεφτίλιζα την οποιαδήποτε γυναίκα στην μπάρα του τελευταίου καταγωγίου της συμφοράς, για να μου φτάνουν τα εφήμερα ... Ποτέ!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Εντάξει, ... φτάνει ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: ... Μακάρι να έφτανε, ... αλλά δε νομίζω ... Τέλος πάντων ... Για μένα η γυναίκα, είναι κάτι ... πώς να σου το πω, κάτι σαν ιερό!!! ... Είναι κείνη με την οποία προσδοκώ, να μοιράζομαι τις σκέψεις μου, τα προβλήματα, τις ανησυχίες και τα όνειρά μου, την ίδια μου την ζωή. Ναι, να κάνω κι έρωτα μαζί της, εξυπακούεται! Ανελέητο κι εξαντλητικό, μέχρι που να μας κόβεται η ανάσα! Αλλά κάπου που να 'μαστε μόνοι μας και χωρίς να μας παίρνει μάτι, ολόκληρο το χωριό, μέσα σε άθλια καταγώγια και πάνω σε μπάρες σαν τα πιο σιχαμερά κοπρόσκυλα!!! ... Να νοιώθω τιμή όταν βρίσκομαι πλάι της, υπερηφάνεια κι όχι ντροπή!!! ... Όσο πιο σπουδαία η γυναίκα που αγαπά ένας άνδρας, πρόσεχε όμως, άνδρας κι όχι το τελευταίο απολειφάδι της κοινωνίας, ... άλλο τόσο σπουδαίος κι αυτός ο ίδιος ο άνδρας!!! ... Ξέρεις παιδί μου τι είναι η γυναίκα για τον άντρα; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Τι!!!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... είναι η ίδια του η ψυχή Διοτίμα, η ίδια του η ψυχή!!! ... Η Τέχνη του!!! ... Το μεγαλείο του!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Η ίδια του η ψυχή!!!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα, η ίδια του η ψυχή!!! ... Αυτό που φέρνει για πρώτη φορά κοντά έναν άνδρα και μια γυναίκα, προφανώς κι είναι η εξωτερική τους εμφάνιση, αδιαμφισβήτητα! Όταν όμως πλησιάσουν κι αρχίσουν να επικοινωνούν μεταξύ τους, στα πρώτα κιόλας ελάχιστα λεπτά, ο καθένας κατατάσσει τον άλλον, εκεί ακριβώς που του αξίζει. Προσωπικά τουλάχιστον, ουδέποτε έπεσα έξω στην πρώτη εικόνα που σχημάτισα για οποιαδήποτε γυναίκα, αμέσως μετά την πρώτη μας επικοινωνιακή επαφή. Όσο μα όσο όμορφη κι αν ήταν, ο χαρακτήρας ανάβλυζε σαν αρτεσιανό πηγάδι από τα χείλη της και δεν μου άφηνε το παραμικρό περιθώριο για οποιοδήποτε λάθος! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μ' αν δεν κάνω λάθος, όλες σου οι σχέσεις υπήρξαν καταστροφικές!
Αφού δεν λάθευες ποτέ, γιατί έπεφτες από το ένα λάθος στο άλλο!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... διότι το 40χρονο ερωτικό μου απωθημένο Διοτίμα κι η ανελέητη φύση ανάμεσα στα πόδια μου, στα νιάτα μου επιβάλλονταν καταπιεστικά, με παράσερναν και με παρέδιδαν σαν σκλάβο, πρώτα στην ικανοποίηση των σεξουαλικών μου αναγκών κι ύστερα των ψυχικών μου ... Καταλαβαίνεις λοιπόν τώρα, πόσο τρομερή ήταν η επιρροή του ερωτικού μου απωθημένου χωρίς καν να το ελέγχω και πόση η τεράστια ευθύνη μου, απέναντί σου; Καταλαβαίνεις τώρα γιατί την πήρα τόσο πατριωτικά όπως είπες την περίπτωση σου!!!;; ... Σιγά μην το καταλαβαίνεις!!! ... Κι όταν είσαι άπειρος και νεαρός ακόμα στα ερωτικά, το να πέφτεις απ' το 'να λάθος στ' άλλο, είναι σχεδόν φυσιολογικός κανόνας ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Κι εγώ, ... τι τελικά είμ' εγώ για σένα; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εσύ; ... Εσύ 'σαι η ματωμένη μου ψυχή ... Η θύελλα της Τέχνης μου ... Η θλιβερή πραγματικότητά μου. Ο άνεμος που σαρώνει τα πάντα στο πέρασμά του. Τα κατάμαυρα σύννεφα, που σκοτεινιάζουν τον ουρανό απ' άκρη σ' άκρη. Οι κερανοί που σκίζουνε τα έλατα στη μέση. Ο Αινείας που κατεβάζει απ' τα μπαράκια και τα καταγώγια του ντουινιά, όλο τον βούρκο, την βρομιά και την σιχασιά της κοινωνίας μας. Το κοτρώνι που κατρακυλά απ' το βουνό και σκάει στη μεσιά της δημοσιάς, αποκόπτοντας για πάντα τον δρόμο μεταξύ μας ... Και μοναχά όταν περνάει όλη ετούτη η συμφορά, όταν μακραίνει η προστυχιά και χάνεται με το ουρλιαχτό του λύκου, μονάχα τότε στη μοναξιά του φεγγαριού που ξεπροβάλλει, κει πάνω στον καθάριο ουρανό, κυλούν καθάριες οι σταγόνες της βροχής από τα φύλλα, κλέβουν και λίγο απ' τ' άρωμα των λουλουδιών στο γλίστρημά τους κι έτσι μυρωδάτες κι απαλές, ξαπλώνουν πάνω στην μαστιγωμένη γη, να γίνουν βάλσαμο και γιατρικό, να κλείσουν οι πληγές της. Τότε μονάχα αρχίζει το τραγούδι του κι ο γκιώνης, εκείνο το σπαραχτικό, το μοιρολόι για τον χαμένο αδερφό. Κι η κουκουβάγια κι η αλεπού βγαίνουν κυνήγι. Κι οι πέστροφες ανηφορίζουν στα νερά για πιο καθάρια, πιο λαμπερά κι αμόλυντα, από την ξιπασιά και τες πολλές αισχύνες των καιρών ... Αυτά είσ' εσύ για μένανε ... Ένα κορμί σαν θύελλα! Θεριό θαρρείς η ηδονή του! Μια πρόκληση να του φορέσω τα λουριά, να του δαμάσω την φρικτή καταστροφή. Να κάνω λέει την τραχιά και βρόμικη προβιά του, ένα κομμάτι γης ευλογημένο. Να σπείρω μέσ' στο χώμα της, τα δάκρυα της ζωής μου κι απ' τα γεννήματα, να τρώω κι εγώ, να τρως κι εσύ, να τρών' και τα παιδιά μας ... Μια φλόγα είσαι του κεριού που τρεμοσβήνει, στο μεσοχώρι Σάββατο Μεγάλο αργά, όταν χτυπούν τα σήμαντρα γι' αγάπη και ξεμακραίνουν οι χωριάτες βιαστικοί, να σμίξουν στο τραπέζι. Είσαι η γούρνα που νεροκρατάει ελπίδα και σκύβω για να πω μ' ευγνωμοσύνη. Η ψίχα απ' το καρύδι του λαιμού μου, με μέλι είσαι του γάμου το πεσκέσι. Το λάλημα του αηδονιού κάτω στον λάκκο, το πήδημα του κατσικιού στην άσπρη πέτρα. Είσαι το μάρμαρο που θέλω να σκεπάσει, τον χρόνο όταν γιομάτος θ' αποκάμει ... Σου φτάνουν τάχα όλ' αυτά, ή μήπως θέλεις κι άλλα; ... Πες μου ...

(άναυδη τον πλησιάζει αργά και κοιτώντας τον βαθιά στα μάτια, κολλάει πάνω του κι αργά, φωλιάζει στις χούφτες του τα χέρια της σφιχτά, γέρνει και τον φιλάει απαλά στο στόμα και)

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... ΣΥΓΓΝΩΜΗ ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Σσσσσστ Σ' ΑΓΑΠΩ

Σάββατο, 3 Αυγούστου 2019 / 12:26 πμ

Αποφόρτιση

Σάββατο, 3 Αυγούστου 2019 / 4:55 πμ

(την αγκαλιάζει τρυφερά και της χαϊδεύει τα μαλλιά να ηρεμήσει)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έλα ησύχασε, ... αρκετά με τους μελοδραματισμούς ... Ναι δεν θα σου το παίξω τάχα μου σκληρός ... κι εγώ λύγισα με όλ' αυτά τ' απροσδόκητα! ... Έχω κι εγώ καρδιά, σαν τι νομίζεις!!!;; ... Μα οι δρόμοι μας δεν σμίγουν πουθενά! ... Ίσως μονάχα ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μονάχα; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Στην αγάπη μας, μονάχα εκεί ... Στην συμφιλίωση με την σκληρή πραγματικότητα ... Εγώ γέρος πια κι εσύ, στο άνθος της ηλικίας σου ... Μονάχα ν' αγαπιόμαστε μπορούμε, όσο μπορεί και θέλει ο καθένας ... Μα το σμίξιμο, το σμίξιμό μας αφού δεν έγινε στον ελάχιστο χρόνο που θα μπορούσε να γίνει, τώρα πια θα 'μοιαζε μάλλον οδυνηρό! ... Φαντάσου λέει να σ' άρεσε κι εσένα, γιατί εμένα θα μου άρεσε ούτως ή άλλως και μετά, όταν θα έπρεπε αυτό να σταματήσει, ούτε εσύ να το μπορείς, μα ούτε κι εγώ παρά την τόση εμπειρία μου ... Κι αυτό δεν θα 'ταν ότι καλύτερο για σένα ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ενώ για σένα; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Για μένα!!!;; ... Και μη χειρότερα!!! ... Έλα ας τ' αφήσουμε αυτά τώρα ... Να, κοίτα πως πέρασε η ώρα χωρίς να το καταλάβουμε! Κοντεύει τρεις τα ξημερώματα! Σε λίγο θα χαράξει κιόλας. Κι έχουμε χάσει μου φαίνεται τον δρόμο μας τελείως! Ξεχνάς πως και γιατί μπήκαμε εδώ μέσα στο Ηρώδειο; Ε; Περίεργο όμως! Οι παρέες γύρω μας αντί να λιγοστέψουν, τώρα είναι περισσότερες! Η γλύκα της βραδιάς φαίνεται κι η επιβλητικότητα του χώρου, είναι ότι πρέπει για τον έρωτα! ... Ας είναι ... Ωραίο πράγμα ο έρωτας, ... άγιο κι ευλογημένο ... !!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και σκληρό ... κάποτε, κάποτε ... κύριε ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: ... Μπορεί ... δεσποινίς μου, ... μα όποιος σπάει το πόδι του καμιά φορά, δεν πάει στην εκκλησιά να πάρει μian λαμπάδα αψηλή για δεκανίκι. Σπάει η λαμπάδα εύκολα, απλό κερί μαθές, δεν την κρατά η πίστη ... Οπότε πάει στον φράχτη που γκρεμίστηκε απ' το χιόνι, παίρνει από κει το πιο σκληρό, το πιο γερό παλούκι που θα βρει κι αυτό το κάνει δεκανίκι του. Μέχρι που το κόκκαλο να θρέψει πάλι. Και σαν θρέψει κι αυτό, τότε και το δεκανίκι δεν χρειάζεται πια. Κι εκεί θα δεις τον άνθρωπο αν αξίζει ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αν αξίζει; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα. Ο άξιος κι ο ευγενής, νοιώθοντας ευγνωμοσύνη στο δεκανίκι του που τον στήριξε μέχρι να σταθεί και πάλι στα πόδια του, θα το μαζέψει και θα το βάλει πίσω απ' την εξώπορτα. Να το κοιτά μ' ευγνωμοσύνη κι όταν θα μπαίνει κι όταν θα βγαίνει από το σπίτι του. Και θα 'ναι σίγουρος,

πως εάν ποτέ τού χρειαστεί και πάλι, αυτό θα είναι κει πίσω απ' την πόρτα, πάντα πρόθυμο και δυνατό να τον στηρίξει, όποτε και για όσο χρειαστεί ξανά και ξανά και ξανά! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κι εσύ; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δεν έχεις παρά να με βάλεις πίσω απ' την εξώπορτά σου ... Εγώ τουλάχιστον, εκεί θα σ' έβαζα αν ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αν; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αν από λαμπάδα κάποτε, γινόσουνα παλούκι ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Λαμπάδα είμαι; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Λαμπάδα λυγερή της εκκλησιάς ... Εύκολα σπας, εύκολα λιώνεις στην φωτιά, εύκολα σε στέλνουν γι' ανακύκλωση κεριού ... Προς το παρόν τουλάχιστον, δεν μπορείς ούτε το βάρος της σκιάς μου να σηκώσεις! ... Κι όμως ... κι όμως ... Αν το σκοινί στο κέντρο του κεριού, το 'φτιάξεις απ' ατσάλι, τότε τι κι αν λαμπάδα λυγερή, καλύτερη θα είσαι από παλούκι! ... Το νου σου στο σκοινί ... Αυτό είναι η ψυχή, η Τέχνη της λαμπάδας ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και πως γίνεται αυτό; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πάντως σε καμία περίπτωση πάνω στις μπάρες ...

(σκύβει από ντροπή το κεφάλι της)

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Έλεος ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Σ' αυτό το ζήτημα, ... κανένα! ... Εάν δεν βάλεις κάποτε πρώτη τον εαυτό σου πάν' απ' όλους, εκεί δεν πρόκειται ποτέ, κανένας άλλος να σε βάλει ... Εάν δεν ορίσεις πρώτη τα όρια της αξιοπρέπειάς σου, τότε οι άλλοι θα ορίζουν πάντα τα όρια του ξεπεσμού σου ... Ξεκίνα πρώτα από κει και τ' άλλα μετά, θα πάρουν την σειρά τους ... Το νου σου στην ψυχή Διοτίμα, στην ψυχή ... στην Τέχνη ... !!! ...

(διστακτικά)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Θα μου σταθείς αν χρειαστεί; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και το ρωτάς; ... Μονάχα όμως ν' ανεβείς, μονάχα για ν' ανεβείς! ... Για πέσιμο, ... δεν κάνω εγώ! ... Βρες άλλον, όποιον θες ... Απ' τον σωρό, απ' τα λιανοχνούδαλα, που ξεμυτούν στις μπάρες ...

(σκύβει και πάλι από ντροπή το κεφάλι της)

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Εσένα θέλω ...

(με ύφος προφητικό και δυσοίωνα)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τότε θα πρέπει να βιαστείς! ...

(αν και με σκυμμένο ακόμα το κεφάλι της, διαισθάνεται το ύφος του και το σηκώνει ανήσυχη να τον κοιτάξει)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Να βιαστώ!!!;;; ... Τι θες να πεις; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έχεις μονάχα 40 μέρες ακόμα στην διάθεσή σου ... Φρόντισε να μην πάει καμιά χαμένη ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι εννοείς 40 μέρες!!!;;; ...

2^ο ΜΕΡΟΣ

Επέμβαση

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Στις 19 Ιουλίου 2030, θα ξεκινήσω με τα πολεμικά καράβια για το Λονδίνο ...

(ξαφνιάζεται με την αποφασιστικότητά του και σχεδόν πανικοβάλλεται)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Στις 19 Ιουλίου!!!;;; ... Για το Λονδίνο!!!;;; ... Να κάνεις τι!!!;;; ...

(απολύτως ήρεμος)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να φέρω τα Γλυπτά του Παρθενώνα.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Πως!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Σήμερα το πρωί κιόλας, θα καλέσω τον υπουργό Εθνικής Αμύνης στο γραφείο μου στην Βουλή και θα του δώσω την εντολή της επιχειρήσεως.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Με δουλεύεις!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Καθόλου! Μεθαύριο μάλλον, το σχετικό Προεδρικό Διάταγμα μετά την υπογραφή του από τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, θα δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και θα θυροκολληθεί στην Βουλή.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αστειεύεσαι!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Σου φαίνομαι ν' αστειεύομαι;;; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δυστυχώς όχι και γι' αυτό με τρομάζεις!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μέχρι τις 30 Ιουνίου 2030, θα πρέπει να έχει ολοκληρωθεί η ομάδα των 600 εθελοντών, έτσι ώστε μέχρι τις 15 Ιουλίου 2030, να οργανωθούμε στοιχειωδώς και να προλάβουμε να κάνουμε και μερικές ασκήσεις, με πραγματικά πυρά και κανονικές συνθήκες μάχης.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μου κάνεις πλάκα, ... μου κάνεις πλάκα!!! ... Δεν μπορεί να τα εννοείς αυτά που λες, δεν μπορεί!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: 16 και 17 Ιουλίου 2030, οι εθελοντές θα πάρουν άδεια για να δούνε τους δικούς τους, μιας κι ενδεχομένως, αυτή μπορεί να είναι κι η τελευταία τους φορά.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αντώνη ... Αντώνη ... πες μου σε παρακαλώ πως αστειεύεσαι! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Στις 18 Ιουλίου 2030, όσοι από τους άντρες δεν δειλιάσουν την τελευταία στιγμή κοντά στους δικούς τους, στους γονείς, στ' αδέρφια, στις γυναίκες και στα παιδιά τους, στους φίλους και στις φιλενάδες τους λεύτεροι και παντρεμένοι, μέχρι τις 10:00 το πρωί, θα έχουν παρουσιαστεί στα πλοία. Εάν παρουσιαστούν περισσότεροι από 300, μέχρι τις 12:00 θα γίνει κλήρωση μεταξύ τους. Λιγότεροι, όσοι κι αν είναι. Κι αν δεν έρθει κανένας, τότε θα πάω μοναχός μου!

(κυριολεκτικά τρομοκρατημένη πια)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αντώνη!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Στις 19 Ιουλίου 2030, ανήμερα των 27^{ων} γενεθλίων του ΠΑΝΤΕΧΝΟΥ και με την ανατολή του Ήλιου, τα πλοία από το Ναύσταθμο της Σαλαμίνας, θα σηκώσουν άγκυρα και θα σφυρίζουν τον απόπλου, για την προσωρινή κατάληψη του Βρετανικού Μουσείου, την δήμευση των Γλυπτών του Παρθενώνα στο όνομα της Ελληνικής Δημοκρατίας και την φόρτωσή τους στα πολεμικά μας πλοία. Μετά την επιτυχή ολοκλήρωση της επιχειρήσεως, την λήξη της προσωρινής καταλήψεως του Βρετανικού Μουσείου και την επίσημη παράδοσή του στις Βρετανικές αρχές, τα πλοία μας θα επιστρέψουν στον Πειραιά, απ' όπου τα Γλυπτά θα μεταφερθούν στο Μουσείο της Ακροπόλεως. Κι αυτό το πολιτισμικό έγκλημα, της αρπαγής τους από τον κόμη Μπρους, κατά τα έτη 1799 ως 1803, θα κλείσει άπαξ και δια παντός πια, στα κιτάπια της Ιστορίας ...

(η Διοτίμα σοκαρισμένη λιποθυμά ψιθυρίζοντας)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αντώνη ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Διοτίμα, Διοτίμα ... τι έπαθες; ...

(ο Θανάσης κι ο Νικηφόρος τρέχουν γρήγορα κοντά τους)

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Τι έγινε; Τι έπαθε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δεν είναι κάτι σοβαρό, απλώς λιποθύμησε ... Νικηφόρε σήκωσέ της ελαφρά τα πόδια, για να κατέβει το αίμα στο κεφάλι της και να συνέλθει. Διοτίμα, Διοτίμα, ... αγάπη μου ...

(γρήγορα συνέρχεται στην αγκαλιά του Αντώνη)

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Σε παρακαλώ ... πες μου ότι δεν τα εννοούσες ... πες το μου ...

(απευθυνόμενος στον Αντώνη)

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Τι λέει; Είναι καλά; Μήπως πρέπει να καλέσω ασθενοφόρο;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι, όχι, μην ανησυχείς! Δεν είναι κάτι σοβαρό, καλά είναι.

(εν τω μεταξύ γύρω τους έχουν μαζευτεί και αρκετές από τις παρέες που έτυχε να δουν τι συνέβη)

ΘΑΝΑΣΗΣ: Παρακαλώ, δεν είναι τίποτα, απλώς λιποθύμησε. Κρατηθείτε σε μια απόσταση μέχρι να συνέλθει τελείως, παρακαλώ ανοίξτε λιγάκι, λίγο πιο πίσω να παίρνει αέρα ... Ευχαριστώ ... Νικηφόρε όλα καλά;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Ναι, ναι, δεν είναι κάτι ανησυχητικό, όλα καλά.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αντώνη σε παρακαλώ, πες μου ότι μου 'κανες πλάκα, πες το μου σε παρακαλώ! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι Διοτίμα, δεν σου 'κανα πλάκα.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τα εννοούσες!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δεν τα εννοούσα απλώς, τα 'χω αποφασίσει οριστικά κι αμετάκλητα.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Μα τι γίνεται, τι συμβαίνει;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τίποτα το σπουδαίο, απλά η Διοτίμα, μάλλον δεν αντέχει και πολύ, τις δυναμικές κινητοποιήσεις! ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Κουράστηκε στην πορεία; Έχετε και τόσες ώρες που μιλάτε μοναχοί σας! Σας πήρε το ξημέρωμα! Σε λίγες ώρες βγαίνει κι ο Ήλιος!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έλα Διοτίμα μου, πως είσαι τώρα; Είσαι καλά; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Ναι ... καλά είμαι, αλλά πες μου ότι μου 'κανες πλάκα! ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Χμ ... Μα τι πλάκα της έκανες κι έπεσε κάτω ξερή χα χα χα! Τι της έκανες; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εγώ δεν της έκανα πάντως πλάκα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αντώνη, Αντώνη, Αντώνη, σε παρακαλώ, σε ικετεύω, ... πες μου ότι 'ταν πλάκα, πες το μου σε παρακαλώ! ... Λυπήσου με! ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Διοτίμα τι συμβαίνει; Ο Αντώνης είναι ήρεμος, εσύ γιατί είσαι σ' αυτήν την κατάσταση;

ΘΑΝΑΣΗΣ: Διοτίμα χρειάζεσαι κάτι; Έλα πιες λίγο νερό ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σ' ευχαριστώ Θανάση.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Αντώνη τι έγινε; Έχουμε κάποιο θέμα; Να πάρουμε τα μέτρα μας;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι, όχι, μην ανησυχείτε! Απλά της ανέλυσα πως θα 'πρεπε να κινηθούμε από δω και πέρα με το ζήτημα των Γλυπτών του Παρθενώνα κι επειδή η πρότασή μου, είναι όντως κάπως ακραία ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κάπως ακραία!!!;; ... Μόνο!!!;; ... Είναι τρελή, θεότρελη!!! ...

(γύρω όλοι τους ξεσπάνε σε χαλαρό γέλιο, βλέποντας την Διοτίμα να ωρύεται κι αφού ο Αντώνης όχι μόνο είναι απολύτως ήρεμος, αλλά της χαμογελάει κιόλας συμπαθητικά στην έξαρσή της)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Είναι η μόνη λογική.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Χμ ... μα τι λέτε τέλος πάντων μεταξύ σας; Εμείς μπορούμε να το μάθουμε, ή είναι ... κρατικό μυστικό; ...

(οι υπόλοιποι ξεσπάνε και πάλι σε γέλια)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ορίστε κύριε πρωθυπουργέ, τολμάς να τους το πεις, ... τολμάς; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα φυσικά και τολμώ, γιατί να μην το τολμώ!; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Γιατί είναι τρελό, θεότρελο!!! ... Πες τους το αν τολμάς!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ακούστε με λοιπόν όλοι σας ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αντώνη!!! ... Θα σε περάσουν για τρελό!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα δεν συμφωνήσαμε ότι είμαι τρελός!!!;; ... Χμ! ... Ακούστε σας παρακαλώ όλοι σας, προσεχτικά ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αντώνη μη, ας το συζητήσουμε πρώτα λιγάκι οι δυο μας, σε παρακαλώ! ... Κάντε μου την χάρη κυρίες και κύριοι, σας παρακαλώ όλους σας, αφήστε μας λιγάκι ακόμη μόνους μας, σας παρακαλώ! ...

(επιτακτικά προς το πλήθος που κάνει να υπακούσει στην παράκληση της Διοτίμας)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Να μην απομακρυνθεί κανείς, λόγω της παρακλήσεως της Διοτίμας, εκτός κι αν είναι θέλημά του. Έχω να σας ανακοινώσω κάτι πολύ ιδιαίτερο.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν ... δεν είναι δυνατόν, θα τους το πει!!! ...

(το πλήθος πλέον μετά απ' όλη αυτήν την περίεργη κατάσταση, μαζεύεται πλέον γύρω τους με έντονη περιέργεια)

ΘΑΝΑΣΗΣ: Νικηφόρε καταλαβαίνεις τι γίνεται;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Δεν έχω ιδέα! Το νου σου λιγάκι, τουλάχιστον μέχρι να στρώσει κάπως η κατάσταση και να δούμε τι γίνεται! ...

(ο Αντώνης βρίσκει κάποιο ψηλότερο σημείο στην σκηνή του Ηρωδείου και το χρησιμοποιεί ως βήμα, ανεβαίνοντας πάνω του)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αγαπητοί μου, πλησιάστε παρακαλώ πιο κοντά, πλησιάστε ...

(το πλήθος μαζεύεται σιγά σιγά γύρω του, γεμάτο απορία)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Θεέ μου θα τους το πει!!! ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Νικηφόρε το νου σου στην Διοτίμα, άσ' τους τούς άλλους σε μένα.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Στις πλάτες του Θανάση, γρήγορα στις πλάτες του. Από μπροστά θα 'χω κι εγώ το νου μου, γρήγορα.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Η Διοτίμα, η Διοτίμα που είναι, δεν την Βλέπω.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Δίπλα μου είναι, το νου σου στον Αντώνη.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Να πάρει η ευχή, τι στα κομμάτια γίνετ' εδώ πέρα;

(το πλήθος έχει μαζευτεί τριγύρω πλέον έχουν πάρει όλοι τις θέσεις τους και περιμένουν τον Αντώνη να τους μιλήσει)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μ' ακούτε όλοι σας;

(το πλήθος δια βοής απαντά θετικά)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Θα το πει!!! ... Θεέ μου θα το πει!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αγαπητοί μου, χθες το απόγευμα, ένα εκατομμύριο σχεδόν πολιτών απ' όλη την Ελλάδα, μαζεύτηκε στην Αθήνα και διαδήλωσε για πολλοστή φορά, για την ικανοποίηση του δικαίου αιτήματος του επαναπατρισμού των Γλυπτών του Παρθενώνα και την τοποθέτησή τους, εκεί ακριβώς όπου θα πρέπει να βρίσκονται, στο Μουσείο της Ακροπόλεως. Τα τελευταία 48 χρόνια όμως, από τις 30 Ιουλίου 1982 δηλαδή, που το θέμα τέθηκε από την αείμνηστη Ελληνίδα Μελίνα Μερκούρη, στην σύνοδο των υπουργών Πολιτισμού της UNESKO στο Μεξικό και μέχρι σήμερα, στην πραγματικότητα δεν έχουμε επιτύχει το παραμικρό! Ακόμη κι η χθεσινή μεγαλειώδης διαδήλωση, σήμερα και πρακτικά, δεν έχει να προσθέσει το παραμικρό στην ήδη γνωστή μας κατάσταση! Χθες ωστόσο μετά την λήξη της πορείας, εγώ με την αρχηγό του ετέρου αριστερού κόμματος της Βουλής, την κυρία Διοτίμα από δω, βρεθήκαμε ασυναίσθητα σε τούτον τον επιβλητικό χώρο του Ηρωδείου και κάτω ακριβώς από τον Παρθενώνα, όπου ξημερώσαμε πια όπως θα παρατηρήσατε κι όλοι οι υπόλοιποι που βρισκόσασταν από κείνη την ώρα εδώ, συζητώντας για το τι μέλλει γενέσθαι επιτέλους, μ' αυτό το ακανθώδες ζήτημα! Κι αφού περάσανε όλες αυτές οι ώρες με άκαρπη συζήτηση, μόλις πριν λίγο περιέγραψα στην Διοτίμα, μian ακραία ίσως πρότασή μου για να τελειώνουμε επιτέλους μ' αυτό το θέμα, η οποία όμως προκάλεσε την πολλή έντονη συναισθηματική της φόρτιση, με αποτέλεσμα την προ λίγου λιποθυμία της! Επειδή δε εγώ, θεωρώ την ακραία ναι πρότασή μου, δεν έχω αν θέλετε πρόβλημα να το παραδεχτώ, ως την μόνη ρεαλιστική κι αποτελεσματική λύση επί του θέματος των Γλυπτών του Παρθενώνα, ενώ η Διοτίμα, όχι μόνο είναι τελείως αρνητική, αλλά φτάνει και στο σημείο να την θεωρεί μέχρι και τρελή, αποφασίζω τούτη την στιγμή να

σας την ανακοινώσω, έτσι ώστε ν' ακούσω και την γνώμη της λαϊκής πλειοψηφίας, πριν θέσω σε πλήρη εφαρμογή, το επιχειρησιακό της σχέδιο.

(κάνει μια μικρή παύση, παρατηρώντας το πλήθος τριγύρω του και προσπαθώντας να του επιβληθεί με το ύφος του προκαταβολικά)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ωχ ... Νικηφόρε ο θεός να βάλει το χέρι του τώρα! ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Διοτίμα τι λες; Υπάρχει πρόβλημα ασφαλείας σας;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όχι, όχι, μην ανησυχείς γι' αυτό, σε καμία περίπτωση!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Ε τότε;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν ξέρω απλά, πως θα το πάρει ο κόσμος! Σώπα θα μιλήσει ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αγαπητοί μου, μετά από μισό αιώνα αιτημάτων προς την Βρετανική Κυβέρνηση και αμέτρητων άλλων άκαρπων εγχειρημάτων για τον επαναπατρισμό των Γλυπτών του Παρθενώνα, δυστυχώς δεν μας μένει καμία άλλη επιλογή παρά ... να πάμε και να τα πάρουμε μόνοι μας, ...

(το πλήθος ξαφνιάζεται κι αρχίζει να θορυβεί ποικιλοτρόπως)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Παρακαλώ, παρακαλώ, ... αφήστε με να ολοκληρώσω, αφήστε με ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Παρακαλώ, παρακαλώ, κάντε λιγάκι ησυχία!

(το πλήθος ησυχάζει ν' ακούσει)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δεν μας μένει λοιπόν λέγω καμία άλλη επιλογή παρά ... να πάμε και να τα πάρουμε μόνοι μας, με προσωρινή στρατιωτική επέμβαση.

(το πλήθος ξαφνιάζεται, θορυβεί ποικιλοτρόπως κι οι ερωτήσεις προς τον ομιλητή πέφτουν βροχή, έτσι ώστε τελικά να μην ακούγεται καμία)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ωχ, το είπε! ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Γι' αυτό έπεσες κάτω ξερή!;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Γι' αυτό ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Χμ ... όντως κάπως δύσκολο να μείνεις όρθιος σε τέτοια πρόταση, αλλά ... αλλά καταρχήν, σαν καλή μου ακούγεται! ...

(μένει τελείως άναυδη)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Νικηφόρε κι εσύ!!! ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Γιατί όχι; ... Σστ σστ θα μιλήσει! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ακούστε με σας παρακαλώ, μην βιάζεστε να βγάλετε τα συμπεράσματά σας ... Ακούστε με πρώτα, ... παρακαλώ ησυχάστε! ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Νικηφόρε τι λέει!; ... Κυρίες, κύριοι, παρακαλώ κάντε λιγάκι ησυχία, παρακαλώ! ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Διοτίμα έλα μαζί μου γρήγορα, στάσου δίπλα στον Αντώνη για να μπορώ να 'μαι κι εγώ κοντά στον Θανάση. Γρήγορα Διοτίμα, γρήγορα ... Παρακαλώ να περάσει λιγάκι η αρχηγός, παρακαλώ ... ανοίξτε λίγο για την αρχηγό ... ευχαριστώ ... παρακαλώ λιγάκι, ευχαριστώ. Διοτίμα δίπλα του. Θανάση τι γίνεται;

ΘΑΝΑΣΗΣ: Δεν έχω ιδέα! Προς το παρόν όμως όλα καλά ... Παρακαλώ, παρακαλώ, λίγη ησυχία παρακαλώ! ...

(το πλήθος ησυχάζει και πάλι)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αγαπητοί μου, κατανοώ απόλυτα το ξάφνιασμά σας, απόλυτα! ... Ωστόσο νομίζω, πως θα πρέπει κι εσείς να δείξετε την ανάλογη κατανόηση, στο 48χρονο αδιέξοδο αυτής της υποθέσεως! ... Δε νομίζετε; ... Ησυχάστε παρακαλώ, ησυχάστε ... Ας κάνουμε όμως μια καταρχήν διαδικαστική συμφωνία κυρίων μεταξύ μας. Αυτή την στιγμή είμαστε μαζεμένοι εδώ περίπου 100-150 άτομα. Βεβαίως τόσα άτομα, δεν είναι καθόλου λίγα για μια συζήτηση μαζί μου επί προσωπικού επιπέδου και με τον καθένα σας ξεχωριστά! Αυτό το καταλαβαίνετε όλοι σας, πως είναι πρακτικώς αδύνατο να συμβεί! Ωστόσο ... κάντε λιγάκι ησυχία ... ησυχάστε ... Εκτιμώ όμως επίσης, πως δεν είμαστε δα και τόσοι πολλοί, ώστε να λειτουργούμε σαν άτακτος όχλος! Τι λέτε; ...

(το πλήθος συμφωνεί μαζί του κι ησυχάζει)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Λέω λοιπόν, επειδή εδώ η σκηνή του Ηρωδείου, δεν μας εξυπηρετεί έτσι πυκνά μαζεμένους για την διεξαγωγή μιας καλής κι εποικοδομητικής συζητήσεως, να τραβηχτούμε μπροστά, να καθίσετε όλοι σας για να μην κουράζεστε κιόλας, πάνω στις κερκίδες κάπου εδώ στο κέντρο ας πούμε κι εγώ με την Διοτίμα μαζί μου, εάν το θέλει κι αυτήν φυσικά, να σταθούμε να κάπου εδώ ας πούμε ενώπιόν σας και ν' απαντήσουμε σ' οποιαδήποτε ερώτησή σας. Τι λέτε; Συμφωνείτε μαζί μου; Θέλετε να κάνουμε μια καλή και χρήσιμη συζήτηση;

(το πλήθος συμφωνεί και χωρίς άλλη προτροπή, πάνε όλοι τους σχετικά ήρεμα και κάθονται στις κερκίδες)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Διοτίμα θα σταθείς δίπλα μου, ή μήπως θες να πας κι εσύ στις κερκίδες;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όχι, δίπλα σου, δίπλα σου ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ωραία λοιπόν, έλα εδώ. Θανάση, Νικηφόρε, κάπου εκεί πίσω μου φάνηκε μπαίνοντας, πως υπάρχουν κάτι καρέκλες, καφάσια, δεν είδα καλά τι ήταν εκείνη την στιγμή. Για ρίξτε μια ματιά κι αν είναι κάτι που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για κάθισμα, φέρτε το ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Κάτι καφάσια είναι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δεν πειράζει, καλά είναι κι αυτά, φέρτε τα και βουλευτείτε κι εσείς κάπου εδώ μπροστά απ' τους φίλους μας!

(αφού ταχτοποιούνται όλοι τους)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Νομίζω ότι έτσι είμαστε πολύ καλύτερα όλοι μας, έ τι λέτε;

(το πλήθος απαντά διά βοής θετικά)

ΘΑΝΑΣΗΣ: Νικηφόρε είναι απίστευτος πραγματικά! Κατάλαβες τι έκανε ο άνθρωπος αυτή την στιγμή;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Τι εννοείς;

ΘΑΝΑΣΗΣ: Το ξέρεις ότι κάποτε ήτανε Αστυφύλακας;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Ναι το ξέρω.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Για μας το έκανε κυρίως όλο αυτό το σκηνικό και μετά για την διευκόλυνση της συζητήσεως. Την δικιά μας δουλειά ασφάλισε πρώτα και μετά την δικιά του! Κοίταξε γύρω σου, τώρα προλαβαίνουμε τα πάντα και κυρίως ο ίδιος. Ανά πάσα στιγμή εάν χρειαστεί, έτσι όπως μας ταχτοποίησε, αυτός θα μπορέσει ν' αρπάξει και να προστατέψει ο ίδιος την Διοτίμα, οπότε κι εμείς πολύ πιο εύκολα, θα μπορέσουμε να ελέγξουμε όλους τους υπολοίπους! Δεν παίζεται ο άνθρωπος σου λέω, δεν παίζεται! ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Βρε Θανάση, τόσο πολύ την αγαπάει!!!;;; ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Τι να σου πω βρε Νικηφόρε; Μάλλον πολύ περισσότερο κι απ' αυτό ακόμα που βλέπουμε εμείς, πολύ περισσότερο!!! ...

(και ξεσπάνε κι οι δυο τους σε γέλια)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ταχτοποιηθήκαμε όλοι; Εντάξει; ... Πάρα πολύ ωραία! Διοτίμα εσύ πως είσαι, πως αισθάνεσαι;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εντάξει είμαι, εντάξει, μη νοιάζεσαι για μένα ...

(ψιθυριστά)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Σ' αγαπώ! ...

(η Διοτίμα μένει σύξυλη μα μπροστά στον κόσμο, δεν μπορεί να βγάλει λέξη)

Συζήτηση

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ωραία! ... Αφού λοιπόν ταχτοποιηθήκαμε όλοι μας, τώρα μπορούμε να κάνουμε μια καλή, καλή συζήτηση! ... Αγαπητοί μου, έλληνες πολίτες και ... φίλοι μας αλλοδαποί, που απ' ότι διακρίνω τώρα που σας έχω όλους μπροστά μου, είστε αρκετοί ανάμεσά μας! Καλώς ήρθατε λοιπόν στην χώρα μας, όσοι από σας δεν είστε χρόνια στην Ελλάδα κι ήρθατε πρόσφατα για διακοπές! Σας εύχομαι καλή διαμονή και να επιστρέψετε στις χώρες σας, με τις καλύτερες αναμνήσεις από τις ομορφιές και τους πολιτισμικούς θησαυρούς της Ελλάδας, μα και κυρίως, με τις καλύτερες εντυπώσεις από την φιλοξενία και την εξυπηρέτηση του ελληνικού λαού, του οποίου για όσους δεν με γνωρίζετε, τυγχάνει απλώς αυτήν την περίοδο, να είμαι ο πρωθυπουργός της κυβερνήσεώς του! Λέγομαι Αντώνης κι είναι η μέγιστη τιμή για μένα, να μου μιλάτε στον ενικό και να με προσφωνείτε με το όνομά μου και μόνο! Και μετά απ' αυτά τα απαραίτητα προκαταρκτικά, ας έρθουμε τώρα και στην υπόθεση, για την οποία προέκυψε τόσο απροσδόκητα πραγματικά, να σχηματίσουμε σήμερα, ε για να δω το ρολόι μου, ναι σήμερα λοιπόν Δευτέρα, 10 Ιουνίου 2030 και ναι, ώρα 3:45 τα χαράματα, όπου, ούτε κουκουβάγιες να 'μασταν ... (το πλήθος γελάει με τον αστεϊσμό), τούτη την μικρή μας ας πούμε λαϊκή συνέλευση! Θέμα μας για όσους τυχόν δεν το κατάλαβαν ως τώρα, είναι ο επαναπατρισμός των Γλυπτών του Παρθενώνα στην Ελλάδα. Όπως γνωρίζετε φαντάζομαι όλοι σας, το θέμα έχει θεθεί εδώ και μισόν αιώνα, από την αείμνηστη Μελίνα! Πέρασαν όμως τόσα χρόνια άκαρπων προσπαθειών για την οριστική επίλυση αυτού του ζητήματος, γεγονός που τείνει να μετατρέψει αυτό το τόσο σοβαρό ζήτημα, σε μια απλή εθνική γραφικότητα των ελλήνων! Προσωπικά λοιπόν ως πρωθυπουργός της Ελλάδας σήμερα κι επειδή μετά την λήξη, της θητείας της

παρούσας κυβερνήσεως, εγώ θ' αποσυρθώ πια από την ενεργό πολιτική λόγω ηλικίας, τόπος στα νιάτα δηλαδή, α κι αφού τυγχάνει να με τιμά με την παρουσία της εδώ δίπλα μου όπως βλέπετε, η Διοτίμα, θα καταχραστώ λιγάκι την παρουσία σας ...

(κλείνει με νόημα το μάτι στο πλήθος χαριτολογώντας)

και θα σας την προτείνω ανεπιφύλακτα, ως μιαν άριστη επιλογή σας στις επόμενες εθνικές εκλογές! Διοτίμα, σου εύχομαι από τα βάθη της καρδιάς μου, να είσαι η επόμενη πρωθυπουργός της Ελλάδας!

(το πλήθος παρασύρεται στην χαλαρότητα της στιγμής κι επευφημεί αναλόγως την Διοτίμα, η οποία ξαφνιάζεται με την εγκαρδιότητά του)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σας ευχαριστώ όλους σας βεβαίως για το χειροκρότημά σας, αλλά νομίζω πως είναι αρκετά νωρίς για ... να μπούμε σε προεκλογική περίοδο! Δε νομίζετε; ...

(το πλήθος γελάει ευχάριστα με την λογική τοποθέτηση της Διοτίμας ενώ ο Αντώνης ταυτόχρονα, παρατηρεί ακατάπαυστα και μ' εξαιρετική μεθοδικότητα την συναισθηματική κατάσταση όλων, έτσι ώστε όταν αυτή αποφορτιστεί τελείως από την πρώτη δυνατή αντίδραση στην πιθανότητα της στρατιωτικής επεμβάσεως στο Βρετανικό Μουσείο, να επανέλθει τάχιστα κι όσο το πλήθος ακόμη, βρίσκεται εν ηρεμία. Και το στιγμιαίο εφεύρημα της πολιτικής διαφημίσεως της Διοτίμας, με την αναγκαστική παρέμβασή της και την γοητευτική της ούτως ή άλλως παρουσία, αποδίδει καταπληκτικά! Το πλήθος ηρεμεί απόλυτα, οπότε είναι κι η καταλληλότερη στιγμή, για την έναρξη της συζητήσεως ...)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αφού λοιπόν σε λίγο καιρό, θα κλείσω την πολιτική μου διαδρομή και μάλιστα από την θέση του πρωθυπουργού της χώρας, θέλω ν' αφήσω ως ύστατη πολιτική παρακαταθήκη μου στον ελληνικό λαό και την οριστική επίλυση, αυτού του ακανθώδους κι εξαιρετικά πλέον μακροχρόνιου προβλήματος! 48 ολόκληρα χρόνια ανοιχτό! Μισός αιώνας! Πάρα πολύς χρόνος δε νομίζετε; ...

(το πλήθος σχολιάζει ποικιλοτρόπως την ερώτηση και δημιουργείται μια σχετική οχλαγωγία)

... Αγαπητοί μου, ... αγαπητοί μου ...

(το πλήθος ηρεμεί και πάλι)

... Όπως αντιλήφθηκα μόλις τώρα, νομίζω πως πάνω σ' αυτό τουλάχιστον το σημείο, της αδικαιολόγητης χρονικής εκκρεμότητας του ζητήματος, δεν διαφωνεί κανείς μας! Ως προς την μεθοδικότητα ωστόσο, της υποβολής του αιτήματός μας προς την Βρετανική κυβέρνηση και το σύνολο των υπολοίπων πολιτικών ενεργειών έως τώρα, νομίζω πως ακόμα κι αναμεταξύ μας, από τα 100-150 άτομα που βρισκόμαστε εδώ, θα μπορούσε να υποβληθεί πλήθος ενστάσεων κι εναλλακτικών προτάσεων, που θα μπορούσαν ίσως να είχαν ληφθεί, πάρα πολύ σοβαρά υπόψη κατά την μακρόχρονη αυτή περίοδο! Εν πάση περιπτώσει όμως, αυτό νομίζω πως σήμερα, δεν έχει την παραμικρή σημασία! Κλείνουμε λοιπόν το κεφάλαιο του παρελθόντος και θέτουμε πλέον το επιτακτικό ερώτημα: «Και τώρα, τι»; Τι κάνουμε δηλαδή, από δω και πέρα. Συμφωνείτε μαζί μου, τουλάχιστον επ' αυτού; ...

(το πλήθος διά βοής, συμφωνεί ομόφωνα και σε λίγα δευτερόλεπτα, ηρεμεί και πάλι)

Τι θα λέγατε επομένως, αν επιχειρούσαμε καταρχήν, μια χαρτογράφηση ας πούμε των υφισταμένων δεδομένων; ...

(το πλήθος και πάλι συμφωνεί εν συντομία)

Ας το επιχειρήσουμε τότε, αφού κι εσείς συμφωνείτε! Έχουμε επομένως και καταρχήν, ένα ανοιχτό ζήτημα επί μισόν αιώνα! Ένα προφανέστατα δίκαιο, πολιτισμικό αίτημα και μία σταθερή, αρνητική απάντηση από την Μεγάλη Βρετανία.

Τζων

ΤΖΩΝ: Συγνώμη, χίλια συγνώμη, μου επιτρέπεται κύριε πρωθυπουργέ μίαν διακοπή, για μίαν πολλή σημαντική κατά την γνώμη μου ερώτηση;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Παρακαλώ φίλε μου και λέγε με σκέτα Αντώνη, όπως κι όλοι σας εδώ πέρα. Να μην επανέλθουμε σ' αυτό παρακαλώ. Πως λέγεσαι αγαπητέ κι αν δεν κάνω λάθος, μάλλον είσαι αλλοδαπός έτσι;

ΤΖΩΝ: Ναι σωστά! Λέγομαι Τζων κι είμαι συμπτωματικά, από την Μεγάλη Βρετανία. Βρίσκομαι εδώ και μίαν εβδομάδα στην χώρα σας για διακοπές. Έχω έρθει πολλές φορές στην Ελλάδα και μ' αρέσει πάρα πολύ η χώρα σας, ειδικά εδώ, στην Πλάκα των Αθηνών! Πανέμορφη! Και σχεδόν πάντα επιστρέφω στην Μεγάλη Βρετανία, χωρίς ιδιαίτερες, δυσάρεστες εντυπώσεις. Παρακολουθούσα προσεχτικά τα λόγια σας, ... συγνώμη τα λόγια σου Αντώνη και μου έκανε πολύ μεγάλη εντύπωση, πως θεωρείς αυτό το αίτημα, δίκαιο! Όπως ακριβώς και το σύνολο των ελλήνων θα μπορούσα να υποθέσω, ειδικά μάλιστα μετά από την χθεσινή τεράστια διαδήλωση γι' αυτό το ζήτημα, που έτυχε απλώς να πέσει στην αντίληψή μου! Για ποιον ακριβώς λόγο, θεωρείτε οι έλληνες δίκαιο αυτό το αίτημα; Δεν μπορώ να το καταλάβω! Στα ελληνικά αρχαιολογικά μουσεία δηλαδή, δεν υπάρχουν εκθέματα από άλλες χώρες; Με την ίδια εθνική σας λογική, δεν θα πρέπει να επαναπατριστούν κι αυτά, στις χώρες προελεύσεώς τους!; ... Γιατί δεν το κάνετε πρώτοι εσείς αυτό, αφού το θεωρείτε δίκαιο!!!;;;

...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τζων, φίλε μου Τζων! Η ερώτησή σου είναι ίσως κι η πιο σημαντική στο όλο ζήτημα! Με την πρώτη επιπόλαια παρατήρηση της τοποθετήσεώς σου, θα μπορούσα ακόμη κι εγώ, να συμφωνήσω απόλυτα μαζί σου! Προφανώς και δεν είναι δυνατόν, κάποιος να θεωρεί ένα αίτημα δίκαιο όταν αφορά τα συμφέροντά του και άδικο, όταν αφορά τα συμφέροντα άλλων! Σ' αυτό, νομίζω πως και κανένας άλλος έλληνας εκτός από μένα, δεν θα διαφωνούσε μαζί σου, είμαι σίγουρος γι' αυτό! Εάν όμως παρατηρήσω πιο προσεχτικά την τοποθέτησή σου, τότε φίλε μου Τζων, είμαι υποχρεωμένος να διαφωνήσω απολύτως μαζί σου, όχι βεβαίως ως προς την γενικότητα της τοποθετήσεώς σου η οποία είναι αδιαμφισβήτητα ορθή, αλλά ως προς το επιμέρους και κατ' εξαίρεση της γενικότητας στοιχείο, αυτό των Γλυπτών του Παρθενώνα! Φίλε μου Τζων, αυτά τα Γλυπτά, δεν είναι απλά μουσειακά εκθέματα. Δεν είναι ένας απλός αμφορέας, ένα κοινό άγαλμα, η μια συνήθη επιτύμβια στήλη, αλλά είναι ένα εθνικό, για να μην πω ακόμα και πανεθνικό πολιτισμικό σύμβολο! Είναι το

σύμβολο ολόκληρου του λεγομένου δυτικού πολιτισμού! Εκεί βρίσκεται η ευαίσθητη λεπτομέρεια, που κάνει το ζήτημα εξαιρετικό! Καταλαβαίνεις Τζων την λεπτή διαφορά; ...

ΤΖΩΝ: Για να είμαι ειλικρινής, όχι! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έχεις χρόνο στην διάθεσή σου; Το σημερινό σου πρόγραμμα σου επιτρέπει να παραμείνεις εδώ μαζί μας για όσο κρατήσει η συζήτηση ή όχι; Διότι για να καταλάβεις αυτήν την ουσιαστική διαφορά, χρειάζεται κάποιος χρόνος. Τι λες, έχεις αυτόν τον χρόνο στην διάθεσή σου;

ΤΖΩΝ: Ναι, ναι. Σήμερα τυχαίνει να τον έχω, διότι οι περισσότεροι της παρέας μας πήγαν στους Δελφούς κι εμείς που μείναμε στην Αθήνα, δεν έχουμε προγραμματίσει κάτι κοινό μεταξύ μας. Οπότε θα παραμείνω μέχρι τέλους στην συζήτησή σας και μάλιστα οφείλω να σας ομολογήσω και το εξής. Η παρέα μου εδώ πέρα κι εγώ, γυρίζαμε από ένα ταβερνάκι της Πλάκας και μπήκαμε τυχαία εδώ στο Ηρώδειο, λίγο πριν λιποθυμήσει η ... Διοτίμα, ναι η Διοτίμα! Η περιφημη ιέρεια από την Μαντίνεια της Αρκαδίας, που δίδαξε στον Σωκράτη τα ερωτικά!!! ... Βέβαια! ... Έτσι είδαμε όλο αυτό που ακολούθησε κι εντυπωσιαστήκαμε πάρα πολύ όλοι μας, που όχι μόνο δεν ανησυχήσατε ιδιαίτερα από την λιποθυμία της, αλλ' αντιθέτως μάλιστα, αφού διαπιστώσατε πως η Διοτίμα δεν είχε κάτι σοβαρό, αυτό το επεισόδιο το ξεπεράσατε τόσο αστραπιαία και μέσα σε λίγα μόλις λεπτά, εσείς στήσατε και μια κανονική λαϊκή συνέλευση απ' το πουθενά, όπως διαπιστώσαμε ακόμη πιο έκπληκτοι κατόπιν! Ξέρετε αυτή εδώ η αυθόρμητη συνέλευσή σας και με την συμμετοχή μάλιστα του πρωθυπουργού της χώρας, στην παρέα μου θύμισε εκείνες τις περιβόητες εκκλησίες του δήμου, που γινόντουσαν εκεί απέναντι στην Πνύκα! Έτσι έχουμε εντυπωσιαστεί πάρα πολύ απ' όλη αυτήν την κατάσταση και θα την παρακολουθήσουμε με πάρα πολύ ενδιαφέρον, όσο περισσότερο μπορέσουμε! Στην διάθεσή σας επομένως!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χαρά μας Τζων, γιατί με την συμμετοχή σας στην συζήτησή μας, ίσως να μας βοηθήσετε κι εσείς από την πλευρά σας, να κατανοήσουμε κι εμείς οι έλληνες εξίσου, γιατί τάχα η Μεγάλη Βρετανία, δεν θεωρεί δίκαιο το αίτημά μας; ...

(χαμηλόφωνα στο Νικηφόρο)

ΘΑΝΑΣΗΣ: Χμμμμμ! ... Άντε να σε δω τώρα βρετανέ! ...

ΤΖΩΝ: Μα ... εγώ ... είμαι ένας απλός βρετανός πολίτης κι όχι ο πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας ... Αντώνη! Κατά συνέπεια δεν θα μπορέσω να σας μεταφέρω τις επίσημες θέσεις της δικής μου κυβερνήσεως εδώ πέρα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα ούτε κι εμάς μας ενδιαφέρουν εδώ σήμερα, οι επίσημες θέσεις της κυβερνήσεώς σου Τζων, αλλά οι προσωπικές σου και μόνο απόψεις, αυτές μας ενδιαφέρουν. Όσο για μένα όπως βλέπεις ετούτη την στιγμή, εδώ δεν παρευρίσκομαι επισήμως ως πρωθυπουργός, ιδιότητα που αντικειμενικά φυσικά δεν μπορώ να στείλω έξω από το Ηρώδειο κι εγώ να παραμείνω εδώ!, αλλά κυρίως ως απλός πολίτης όπως όλοι μας. Εδώ θα μιλήσουμε μεταξύ μας, ισότιμα όλοι σαν απλοί πολίτες. Το τι θ' αποφασίσω τελικά εγώ φεύγοντας από δω κι ως πρωθυπουργός πια, αυτό είναι κάτι που αφορά εμένα και μόνο εμένα. Όχι την συζήτησή μας εδώ πέρα! Όσο όμως βρίσκομαι εδώ, θα με

αντιμετωπίζετε το ίδιο ακριβώς με σας, ως πολίτη. Κι αν κάποια απρόβλεπτη στιγμή, είτε κάτω από την πίεση κάποιου εκτάκτου γεγονότος ας πούμε, υποχρεωθώ να πάρω αμέσως θέση ως πρωθυπουργός πια, ε τότε σίγουρα προηγουμένως θα σας προειδοποιήσω αναλόγως! Έγινα κατανοητός Τζων;

ΤΖΩΝ: Εντάξει, έτσι ... εντάξει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μιλάτε όλοι ελληνικά στην παρέα σας;

ΤΖΩΝ: Δυστυχώς όχι, μόνο εγώ, μα θα φροντίζω ο ίδιος για την μετάφραση. Τα καταφέρνω αρκετά καλά.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εντάξει τότε ... Αφού έχουμε τον χρόνο μας και την ευτυχία να έχουμε μαζί μας τον Τζων και την παρέα του, ας πιάσουμε το ζήτημα τελείως από την αρχή! Μπορώ να σου κάνω κι εγώ ερωτήσεις Τζων, έτσι δεν είναι;

ΤΖΩΝ: Ω ναι, βεβαίως!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Για πες μου λοιπόν Τζων, τι είναι για σένα ο πολιτισμός, ποια είναι η έννοια αυτής της λέξεως;

Σάββατο, 3 Αυγούστου 2019 / 11:10 μμ

Κυριακή, 4 Αυγούστου 2019 / 5:22 πμ

ΤΖΩΝ: Μα πολιτισμός αν δεν κάνω λάθος, είναι πραγματικά ο καθρέφτης μιας κοινωνίας! Οτιδήποτε μπορεί να σχετισθεί με μια πόλη, με μια πολιτεία. Δική σας λέξη είναι, ελληνική.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Δεν έχεις καθόλου άδικο, δική μας λέξη είναι, ελληνική! Ξέρεις Τζων πόσο συχνά χρησιμοποιούμε στην Ελλάδα την αγγλική λέξη love;

ΤΖΩΝ: Ναι το 'χω υπόψη μου. Ειδικά οι νεολαίοι σας, την χρησιμοποιούν πάρα πολύ, μέχρι κι υπερβολικά θα μπορούσα να παρατηρήσω!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Θα μπορούσαμε λοιπόν να ισχυριστούμε οποτεδήποτε, πως επειδή την χρησιμοποιούμε τόσο πολύ, είναι κι ελληνική;

ΤΖΩΝ: Ε προφανώς κι όχι!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Με την ίδια λογική Τζων, θα μπορούσε ποτέ ένας Βρετανός, να ισχυριστεί οποτεδήποτε, πως επειδή πλέον τα Γλυπτά του Παρθενώνα, βρίσκονται στην Μεγάλη Βρετανία από το 1806, είναι πλέον Βρετανικά!!!;; ...

ΤΖΩΝ: Ε ... τώρα με φέρνεις σε δύσκολη θέση ... Εντάξει δεν θα μπορούσε να πει πως είναι Βρετανικά, αλλά και κανένας δεν μπορεί πλέον, ν' αμφισβητήσει το σημερινό ιδιοκτησιακό τους καθεστώς! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αυτό ούτε κι εγώ αν θέλεις μπορώ να το αμφισβητήσω, αλλά νομίζω κι εσύ με την σειρά σου, θα μπορούσες να κατανοήσεις τις ενστάσεις μου, περί της νομιμότητας αυτού του ιδιοκτησιακού καθεστώτος Τζων, περί της νομιμότητας! Θα είχες κάποια αντίρρηση σ' αυτό;

ΤΖΩΝ: Ε ... και πάλι με φέρνεις σε δύσκολη θέση ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Θα προσπαθήσω λοιπόν τότε, να σε βγάλω απ' αυτήν την δύσκολη θέση. Ας υποθέσουμε λοιπόν Τζων, πως κατά τον 2^ο παγκόσμιο πόλεμο, οι γερμανοί είχαν καταφέρει κάποια στιγμή να κατακτήσουν την Μεγάλη

Βρετανία. Και πριν χάσουν τελικά τον πόλεμο, είχαν προλάβει ν' αρπάξουν και να μεταφέρουν στο Βερολίνο, το μεγαλιθικό συγκρότημα του Stonehenge, τοποθετώντας στην θέση του γύψινα αντίγραφα. Πως εκεί στο Βερολίνο πια, φτιάχνανε ένα ανάλογο μεγαλοπρεπές και άριστο μουσείο, με τις καλύτερες δυνατές τεχνολογικές προδιαγραφές, μα και με απόλυτο πολιτιστικό σεβασμό, όπου θα τοποθετούσαν αυτό το μεγαλιθικό μνημείο με πλήρη δόξα και τιμή! Α να σημειώσω κι αυτήν την ουσιαστική λεπτομέρεια. Υπέθεσε επίσης φίλε μου, πως η αρπαγή του Stonehenge από τον γερμανικό στρατό, δεν θα γινόταν σε συνθήκες πραγματικής κλοπής, αλλά θα προηγούνταν ένα νομιμότατο με τους υφισταμένους νόμους κατοχής διάταγμα μεταφοράς του, εντός της γερμανικής επικράτειας στην οποία φυσικά, θα περιλαμβάνονταν κι η Μεγάλη Βρετανία ως γερμανικό έδαφος εκείνη την στιγμή, δήθεν για την προστασία του μνημείου σε καταλληλότερο χώρο, ή οποιαδήποτε άλλη νόμιμη δικαιολογία θέλεις. Κατά συνέπεια, αυτό θα ήταν μία καθ' όλα νομιμότατη ενέργεια σύμφωνα με τους υφισταμένους τύπους, ενώ και το ιδιοκτησιακό καθεστώς του μνημείου στο Βερολίνο, θα όριζε απολύτως νομότυπα ως ιδιοκτήτη του, το γερμανικό κράτος! Όλες δηλαδή οι τυπικές παράμετροι του μνημείου, θα τελούσαν πλέον σε απόλυτη νομιμότητα! Φαντάζομαι όμως Τζων, πως κι εσείς οι Βρετανοί, δεν είσαστε λιγότερο πατριώτες από μας τους έλληνες, ή απ' οποιοδήποτε άλλο έθνος του πλανήτη, έτσι δεν είναι;

ΤΖΩΝ: Φυσικά!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Επομένως Τζων, μετά την λήξη του 2^{ου} παγκοσμίου πολέμου και την απελευθέρωση της Μεγάλης Βρετανίας από τον γερμανικό στρατό κατοχής, εσείς οι δίκαιοι βρετανοί, θα αισθανόσασταν άνετα με το Stonehenge στο Βερολίνο, έστω κι αν αυτό είχε πραγματοποιηθεί, με την απόλυτη νομιμότητα που σου περιέγραψα; Δηλαδή, χωρίς να υπάρχει το παραμικρό μεμπτό στη νομιμότητα της κλοπής, θα υπήρχε ορθάνοιχτο το ηθικό μέρος αυτής, ε και δε νομίζω Τζων, να θεωρείς πως στην περίπτωση αυτή, όλο το ηθικό δίκαιο, θα ήταν από την μεριά των γερμανών!; Έτσι δεν είναι Τζων;

ΤΖΩΝ: Ε ... πάλι με δυσκολεύεις ... Μάλλον, ... προφανώς και δεν θα αισθανόμασταν άνετα ... και φυσικά το ηθικό δίκαιο, δεν θα ήταν από την πλευρά των γερμανών, αλλά από την δική μας, των βρετανών! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Επομένως εμείς οι έλληνες Τζων, γιατί να αισθανόμαστε άνετα με τα Γλυπτά του Παρθενώνα μας στο Λονδίνο σας και να έχουμε την υποχρέωση, να σας αναγνωρίσουμε και το ανάλογο ηθικό δικαίωμα; Γιατί Τζων, γιατί; Και πριν μου απαντήσεις Τζων, θέλω να σου επισημάνω και κάτι εξίσου σημαντικό. Έστω ότι μετά από την μεταφορά του Stonehenge στο Βερολίνο, η Αμερική το αγόραζε με όλους τους νόμιμους τύπους τηρημένους κατά γράμμα και το μετέφερε, στη Νέα Υόρκη ας πούμε. Τότε αυτή η νομιμότατη αγοραπωλησία, θα εξαφάνιζε αυτόματα κι οποιοδήποτε ηθικό δικαίωμα των βρετανών έναντι του μνημείου σας, εάν αποφασίζατε κάποτε, την διεκδίκησή του επαναπατρισμού του απ' την Αμερική; Και ξέρεις γιατί το τονίζω ιδιαίτερω αυτό το σημείο Τζων;

ΤΖΩΝ: Όχι, γιατί; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Γιατί Τζων ακούω κατά καιρούς και φρίττω αγαπητέ μου Τζων, πως η κλοπή των Γλυπτών του Παρθενώνα μας λέει, ήταν καθ' όλα νομιμότατη, επειδή βασίστηκε σ' ένα εξαιρετικά αμφισβητούμενης ύπαρξης φερμανιού, του

Οθωμανού Σουλτάνου. Και σε ρωτάω εγώ τώρα Τζων. Από πού κι ως που είχε το δικαίωμα ο Σουλτάνος, να πουλήσει κάτι το οποίο δεν του ανήκε σε καμία απολύτως περίπτωση!!!;; ... Από πού κι ως που, είχε αυτό το δικαίωμα!!!;; ... Ακόμα κι αν υπήρξε τέτοιο φερμάνι, δεν έχει την παραμικρή νόμιμη ισχύ Τζων! Σαν πως θα σου φαινότανε εσένα προσωπικά Τζων, εάν εγώ έμπαινα στο σπίτι σου και σε πετούσα έξω με τις κλωτσιές, ενώ μετά από είκοσι χρόνια ας πούμε, αφού δεν θα είχες πια καταφέρει να μου το ξαναπάρεις και προφανώς, εγώ θα είχα βρει και τον τρόπο μου ως τότε, να νομιμοποιήσω την κατοχή του στο όνομά μου, το πουλούσα νομιμότητα σε κάποιον άλλον; Συνδύασέ το τώρα αυτό και με το υποθετικό σενάριο της νομιμότητας αγοραπωλησίας του Stonehenge από τους αμερικάνους κι αν θες, μου απαντάς, κατά πόσο δίκαια και νόμιμα τα βλέπεις όλ' αυτά! Α και σου θυμίζω επίσης Τζων, πως στην αρχική σου τοποθέτηση είχαμε συμφωνήσει, πως ένα αίτημα δεν μπορεί να είναι δίκαιο όταν αφορά τα συμφέροντά μας και άδικο, όταν αφορά τα συμφέροντα άλλων Τζων! Το είχαμε συμφωνήσει αυτό Τζων, το θυμάσαι; ...

ΤΖΩΝ: ... Πραγματικά, ... δεν ξέρω τι ν' απαντήσω έναντι αυτού του συλλογισμού, που κι εμένα όντως, μου φαίνεται απολύτως λογικός! Προφανώς, είμαι υποχρεωμένος να συμπεραίνω, πως οι κυβερνήσεις της χώρας μου, πράγματι αρνούνται την ικανοποίηση ενός απολύτως δικαίου αιτήματος! Απ' την άλλη όμως, δεν θέλω ν' αποδεχτώ κιόλας, πως αυτό το κάνουν χωρίς κάποια αξιόλογη κι ευσταθή δικαιολογία! Με καταλαβαίνετε φαντάζομαι όλοι σας τι θέλω να πω! Δεν είναι εύκολο σ' οποιονδήποτε πολίτη, να διαπιστώνει πως η όποια κυβέρνησή του συμπεριφέρεται άδικα σε κάποιο θέμα, αφού αυτό θα σήμαινε αυτομάτως, πως κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο, θα μπορούσε να συμπεριφέρονταν άδικα κι οπουδήποτε αλλού, μέχρι ακόμα και τα προσωπικά συμφέροντα αυτού του πολίτη! Με καταλαβαίνετε ... Ως εκ τούτων κι επειδή δεν γνωρίζω ξεκάθαρα τις επίσημες θέσεις των κυβερνήσεών μου, έναντι του δικαίου ως αποδείχτηκε αιτήματος του επαναπατρισμού των Γλυπτών του Παρθενώνα στην Ελλάδα, επιτρέψτε μου να μην πάρω οριστική θέση επί του ζητήματος προσωπικά, μετά από τα εύλογα επιχειρήματα που άκουσα. Συγχωρέστε με, δεν μπορώ! ... Έστω τουλάχιστον πριν επιστρέψω στην χώρα μου και πληροφορηθώ με ακρίβεια, για τις επίσημες θέσεις της κυβερνήσεώς μου ... Όπως καταλαβαίνετε όλοι σας, αυτό είναι μια κατάσταση παρόμοια κάπως με ποινική δίκη! Άρα δεν είναι ούτε ηθικό, αλλά ούτε και νόμιμο, ν' αποφασίσω ακούγοντας μονάχα τον κατηγορο, την ελληνική πλευρά εν προκειμένω και χωρίς ν' ακούσω οπωσδήποτε, την απολογία του κατηγορουμένου, ο οποίος είναι υποθετικά η χώρα μου! Βασικός κανόνας δικαίου, με καταλαβαίνετε ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Νομίζω πως σε καταλαβαίνουμε απόλυτα κι όλοι όσοι βρισκόμαστε εδώ Τζων! ... Προσωπικά μάλιστα, οφείλω να σου εκφράσω τον θαυμασμό μου για την δίκαιη στάση που τήρησες εδώ πέρα, αλλά και για τον εξαιρετικό επίλογό σου περί του βασικού κανόνα δικαιοσύνης! Εύγε σου Τζων, εύγε σου! Αγαπητοί μου, ο φίλος μας ο Τζων από την Βρετανία! ...

(και το πλήθος ξεσπά σε χειροκροτήματα κι επευφημίες για τον Τζων)

Ανασκόπηση

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Νομίζω πως με την πρώτη αυτή παρέμβαση του φίλου μας του Τζων, έχουμε καταλάβει όλοι μας πια, την καρδιά του προβλήματος. Δεν στοχαζόμαστε για οποιαδήποτε μουσειακά εκθέματα, αλλά για τους πολιτισμικούς πυρήνες του κάθε έθνους! Για τα Γλυπτά του Παρθενώνα, για τις Πυραμίδες της Γκίζας, για το Σινικό Τείχος, για το Μάτσου Πίτσου, είτε και για πολύ νεότερα εθνικά σύμβολα αν θέλετε, όπως τον Πύργο του Άιφελ, το άγαλμα της Ελευθερίας στο Μανχάταν κλπ κλπ κλπ ... Στοχαζόμαστε δηλαδή, για κείνα τα πολιτισμικά στοιχεία, που σηματοδοτούν ολόκληρα έθνη και πολιτισμούς, όχι για απλά μουσειακά εκθέματα. Για τα απλά μουσειακά εκθέματα, όντως εάν επιχειρούσε κάποιος και με απόλυτη δικαιοσύνη φυσικά, ν' αναγνωρίσει το δίκαιον του επαναπατρισμού τους στις χώρες καταγωγής τους, αυτό θα σήμαινε πως ολόκληρος ο προϋπολογισμός της Γης και για πολλές δεκαετίες μάλιστα, δεν θα επαρκούσε για να καλύψει το πραγματικό κόστος της ολοκλήρωσής αυτού του επαναπατρισμού!!! ... Στοχαζόμαστε λοιπόν για τα πολιτισμικά σύμβολα. Και πάνω σ' αυτόν τον στοχασμό, προσωπικά τουλάχιστον, δεν έχω υπόψη μου παγκοσμίως καμία άλλη παρόμοια περίπτωση, ωσάν αυτήν των Γλυπτών του Παρθενώνα! Δεν γνωρίζω να υπάρχει κανένα άλλο κράτος στον κόσμο, που να αιτείται αυτήν την στιγμή τον επαναπατρισμό του εθνικού του συμβόλου, από κάποιο άλλο κράτος! Μήπως έχει υπόψη του, άλλος εδώ μέσα παρόμοια περίπτωση;

(το πλήθος δια σχετικής βοής τάσσεται αρνητικά)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Επομένως για να ολοκληρώσουμε μ' αυτόν τον τρόπο και την χαρτογράφηση του προβλήματος, ο επαναπατρισμός των Γλυπτών του Παρθενώνα, συνιστά το μοναδικό παγκοσμίως δίκαιο αίτημα αυτού του μεγέθους κι από την άλλη, η Μεγάλη Βρετανία είναι το μοναδικό κράτος του πλανήτη, το οποίο αρνείται την ικανοποίηση ενός τέτοιου δικαίου αιτήματος!!! ... Και μπροστά σ' αυτό το μοναδικό παγκοσμίως φαινόμενο, δεν πρέπει επιτέλους να βρεθεί μία δίκαιη κι οριστική λύση ... για να κλείσει!!!;; ...

(το πλήθος συμφωνεί)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ποια μπορεί να είναι επιτέλους αυτή η λύση!!!;; ... Το τελευταίο διάστημα που τυγχάνω πρωθυπουργός της Ελλάδας, δεν σας κρύβω πως έχω ασχοληθεί πάρα πολλές φορές μ' αυτό το θέμα και το αδιέξοδό του, τόσο από κοινού με το υπουργείο Πολιτισμού, όσο και με το υπουργείο Δικαιοσύνης. Μιαν κατάσταση πια που κυριολεκτικά, μ' έχει εξουθενώσει! Έχει περάσει μισός αιώνας που ασχολούμαστε ως χώρα μ' αυτό το θέμα κι ακόμα τίποτα! Καταλαβαίνετε συνεπώς, πως θα πρέπει να βρεθεί μία οριστική λύση, εδώ και τώρα! Εάν συνεχίσουμε σ' αυτόν τον κατευθυντήριο άξονα, του τάχα μου σεβασμού της διεθνούς νομιμότητας και του διεθνούς δικαίου, τότε το ζήτημα στα επόμενα 50 χρόνια, θα καταστεί η απόλυτη γραφικότητα των Ελλήνων! Γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους, κατέληξα και στο συμπέρασμα, πως η επόμενη κίνησή μας, θα πρέπει να είναι πάρα πολλή δυνατή και να δημιουργήσει αναπότρεπτες καταστάσεις, εάν επιθυμούμε πραγματικά όλοι, να καταστεί και αποτελεσματική! Αλλιώς θα πρέπει να κλείσουμε αυτό το θέμα άπαξ και διά παντός, με μιαν δημόσια δήλωση προς άπαντες, πως η Ελλάδα διαπιστώνοντας την αντικειμενική αδυναμία της να επιτύχει τον επαναπατρισμό των Γλυπτών του Παρθενώνα, αναστέλλει επ' αορίστου το αίτημά της, μέχρι που να

προκύψει η δέουσα αντικειμενική δυνατότητα, της ικανοποίησής του. Έτσι θ' απαλλάξουμε και τον ελληνικό λαό, από την συναισθηματική φόρτιση που εκ των πραγμάτων προκαλεί το ζήτημα, αλλά κι από πολλές άλλες συνέπειες, μη εξαιρουμένου ακόμα και του καθόλου ευκαταφρόνητου οικονομικού κόστους, που επιβάλλεται κατά καιρούς από τον χειρισμό του εν λόγω αιτήματος! Και μέσα σ' αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο ελιγμών, προσωπικά σκέφτηκα ως τελευταία και μοναδική λογική κίνηση, πριν την δημόσια οριστική παραίτηση της χώρας μας από το θέμα, την επιχείρηση της προσωρινής στρατιωτικής καταλήψεως του Βρετανικού Μουσείου και τον βίαιο πια επαναπατρισμό, των Γλυπτών του Παρθενώνα! ...

(το πλήθος αναστατώνεται κι οχλαγωγεί με ποικιλία αντιδράσεων μέχρι που κάποια στιγμή καταφέρνει ν' ακουστεί από κάποιον)

ΠΟΛΙΤΗΣ: Είσαι τρελός για δέσιμο!

(και ξαφνικά όλοι παγώνουν ενώ ο Αντώνης με απόλυτη ψυχραιμία ρωτάει)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ποιος το είπε αυτό; ...

(δεν απαντάει κανείς ενώ όλοι στρέφουν τα μάτια τους στον Θανάση και τον Νικηφόρο, που διερευνούν το πλήθος σχολαστικά για να τον εντοπίσουν)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Θανάση, Νικηφόρε, καθίστε ... Αφού αυτός που το είπε αυτό, δεν τολμά να παρουσιαστεί και να υποστηρίξει με σθένος αυτήν του την εκτίμηση, θα το κάνει για τον ίδιο, ... η συνήγορός του ...

(το πλήθος οχλαγωγεί αναρωτώμενο ποια μπορεί να είναι η συνήγορος)

Διοτίμα

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι, ναι, ναι η συνήγορός του, διότι την ίδια ακριβώς άποψη με τον δειλό μας φίλο, έχει και ... η Διοτίμα! ...

(κι η Διοτίμα μένει σύξυλη)

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Ωχ! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έλα λοιπόν Διοτίμα μου, ανάλυσέ μας εδώ μπροστά σε όλους πια, γιατί θεωρείς όπως κι ο δειλός μας φίλος, την πρότασή μου τρελή;

(σηκώνεται τρέμοντας σχεδόν κι αναζητά απεγνωσμένα, έναν διπλωματικό ελιγμό)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εντάξει, ... ο Αντώνης υπερβάλλει λιγάκι! ... Δεν θεωρώ την πρότασή του έτσι ωμά όπως το είπε ο φίλος μας τρελή, αλλά κάπως διαφορετικά. Την θεωρώ απλά αντικειμενικώς μη εφαρμόσιμη και ουσιαστικώς, αναποτελεσματική.

(κι ο Αντώνης με φανερή την ικανοποίησή του από τον έξυπνο χειρισμό της Διοτίμας)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι ομολογώ πως το παράκανα λιγάκι με την κριτική άποψη της Διοτίμας, αλλά χάριν της συζητήσεως! Μα πες μας τώρα Διοτίμα και πιο αναλυτικά αν θες, γιατί θεωρείς την πρότασή μου ανεφάρμοστη κι αναποτελεσματική;

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Να σας το πω, αλλά μήπως πρέπει προηγουμένως, να περιγράψετε σ' όλους μας και το επιχειρησιακό πλάνο της προτάσεώς σου, γιατί σε μένα βέβαια το περιέγραψες, αλλά στους φίλους μας από δω, όχι! Έτσι δεν έχουν καταλάβει την πρότασή σου ολοκληρωμένα οι άνθρωποι, οπότε κι οι δικές μου οι ενστάσεις, θα πέσουν κυριολεκτικά στο κενό! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Εκπληκτική όπως πάντα η Διοτίμα, εκπληκτική! Όντως με την εξέλιξη των γεγονότων εδώ πέρα, μου διέφυγε αυτήν η λεπτομέρεια! Εύγε Διοτίμα, εύγε! ... Το επιχειρησιακό σκέλος της προτάσεώς μου, έχει ως εξής. Α και καταρχήν αυτή η επιχείρηση, θα έχει τον κωδικό Θησέας 2030, μιας κι ομοιάζει κατά πολύ, με τον αντίστοιχο μύθο που ήθελε τον Θησέα, απελευθερωτή των παιδιών φόρου υποτελείας των Αθηνών στον Μίνωα. Θα επανδρώσουμε λοιπόν δύο πολεμικά πλοία, με πλήρη πολεμικό υλικό και με 300 εθελοντές να πολεμήσουν μέχρι θανάτου εάν χρειαστεί, τους οποίους θα ηγηθώ προσωπικά και την Παρασκευή, 19 Ιουλίου 2030, θ' αναχωρήσουμε για την προσωρινή στρατιωτική κατάληψη του Βρετανικού Μουσείου. Αφού καταλάβουμε το Βρετανικό Μουσείο, θα πάρουμε και θα φορτώσουμε τα Γλυπτά του Παρθενώνα στα πλοία μας. Κατόπιν θα παραδώσουμε και πάλι το Βρετανικό Μουσείο στην διοίκησή του και θα επιστρέψουμε στον Πειραιά. Από κει, τα Γλυπτά θα μεταφερθούν στο Μουσείο της Ακροπόλεως, όπου και θα τοποθετηθούν στις προβλεπόμενες ήδη θέσεις τους. Αυτό είναι το βασικό σχέδιο, τις ειδικότερες λεπτομέρειες του οποίου, μπορείτε πλέον να τις φαντασθείτε.

(το πλήθος ξαφνικά συνέρχεται απ' το σοκ κι αρχίζει να οχλαγωγεί ποικιλοτρόπως)

ΘΑΝΑΣΗΣ: Νικηφόρε άκουσες αυτά που άκουσα!!!;; ... Λες να το 'χει χάσει στ' αλήθεια!!!;; ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Μα γιατί βρε Θανάση, μια χαρά τα είπε! ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Νικηφόρε τι λες!!!;; ... Άκουσες καλά τι είπε!!!;; ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Φυσικά κι άκουσα!

ΘΑΝΑΣΗΣ: Και συμφωνείς μαζί του!!!;; ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Γιατί όχι; ... Δεν λέω, κάπως παράτολμη η ιδέα του, αλλά μόνο έτσι θα μπορούσε πραγματικά να κλείσει αυτό το θέμα! Να κάτι θέλει να πει ...

(το πλήθος σταματά κάποια στιγμή να θορυβεί και στρέφεται με αγωνία στον Αντώνη)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Νομίζω πως τώρα μπορούμε ν' ακούσουμε και τις ενστάσεις της Διοτίμας, οι οποίες εκτιμώ πως θα μας φανούν πολύ χρήσιμες! Έλα Διοτίμα, πες μας τις ενστάσεις σου ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κοιτάξτε ... Πρώτον η επιχείρηση είναι πρακτικώς ανεφάρμοστη. Δεν είναι ποτέ δυνατόν, ένα κράτος φιλειρηνικό όπως η χώρα μας, να πάρει στα καλά καθούμενα τα όπλα, για να πάει να φέρει τα Γλυπτά του Παρθενώνα! Δεν λύνονται έτσι αυτά τα ζητήματα ...

(το πλήθος θορυβεί, συμφωνώντας οι περισσότεροι μαζί της)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ακούστε με, ακούστε με ... Είναι απολύτως προφανές, πως κι αν ακόμα υποθέσουμε, πως επιχειρούσαμε ποτέ κάτι τέτοιο, τα πλοία μας μπαίνοντας στα χωρικά ύδατα της Μεγάλης Βρετανίας, πάρα πολύ απλά, θα

βυθίζονταν αμέσως! Κατά συνέπεια, απ' την ώρα που επιχειρησιακώς κάτι τέτοιο είναι ανεφάρμοστο, εξυπακούεται πως αυτομάτως, καθίσταται κι αναποτελεσματικό! ...

(το πλήθος θορυβεί και πάλι συμφωνώντας οι περισσότεροι μαζί της ενώ κάποιοι μένουν σιωπηλοί και σκεφτικοί)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τέλειωσες Διοτίμα;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Προς το παρόν ναι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έει φίλε μου Τζων, να υποθέσω ότι συμφωνείς απόλυτα με την Διοτίμα έτσι;

ΤΖΩΝ: Εννοείται! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... Εγώ πάλι φίλε μου Τζων, δεν συμφωνώ καθόλου μαζί σας!

(το πλήθος ξαφνιάζεται κι αλληλοκοιτιούνται όλοι μεταξύ τους ψιθυρίζοντας διάφορα)

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Χμ ... τώρα θ' αρχίσει το γλέντι Θανάση, άκου να δεις τι θα πει! ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Γιατί έχεις μιλήσει μαζί του και ξέρεις τι θα πει!; ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Όχι καθόλου, απλά το υποπτεύομαι σαν τι περίπου θα πει κι είμαι πολύ περίεργος, να δω αν πέσω μέσα! Άκου Θανάση, άκου ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Διοτίμα επιμένεις ακόμα σε όσα μας είπες μόλις;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα φυσικά! Τι έχει αλλάξει μέσα σε λίγα λεπτά; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα Διοτίμα μου, οι ενστάσεις σου μόλις έχουν αμφισβητηθεί κάθετα από τον φίλο μας τον Τζων, που όσο να 'ναι λογικά, θα πρέπει να γνωρίζει πολύ καλύτερα τους συμπατριώτες του από εμάς!!! ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Χα!!! ... Τόμπολα!!! ... Σ' το 'πα, δεν σ' το 'πα!!! ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Νικηφόρε μπορείς και τον παρακολουθείς!!!;;; ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Απόλυτα Θανάση, απόλυτα! Πάμε για μεγάλα γλέντια σου λέω, για μεγάλα γλέντια!!! ... Άκουσέ τον Θανάση, άκουσέ τον! Τόσα χρόνια είσαι μαζί του και δεν έχεις ιδέα με ποιον είσαι! Άκου, άκου ...

(αφού συνέρχεται από την έκπληξή της)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι εννοείς έχουν αμφισβητηθεί κάθετα από τον Τζων, αφού αυτός, μόλις και συμφώνησε απόλυτα μαζί μου!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έτσι νομίζεις;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Γιατί εσύ τι νομίζεις!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έει Τζων, εκεί στην χώρα σας ζείτε ακόμα στην εποχή των σπηλαίων και σκοτώνετε τον οποιονδήποτε, εάν πρώτα δεν σας επιτεθεί!!!;;; ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Σου το 'πα Θανάση, σου το 'πα, πάμε για μεγάλα γλέντια!!! ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Νικηφόρε μήπως τα 'χεις χάσει κι εσύ!!!;;; ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Άκου Θανάση, άκου να μαθαίνεις, άκου!!! ...

ΤΖΩΝ: Ε όχι φυσικά!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Βλέπετε λοιπόν Τζων και Διοτίμα, πως το πρώτο σας επιχείρημα πως τάχα οι βρετανοί θα μας βουλιάζουν μόλις μπούμε στα χωρικά τους ύδατα, είναι λίαν επιεικώς εσφαλμένο!!!;;; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τώρα στον θεό σου, όποιος κι αν είν' αυτός τέλος πάντων, από πού βγάζεις αυτό το συμπέρασμα!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μ' απ' την σαφέστατη δήλωση του Τζων, πως οι βρετανοί ... δεν τρώνε ακόμα βελανίδια!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Δεν σε καταλαβαίνω, δεν σε καταλαβαίνω, δεν σε καταλαβαίνω!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μ' αγαπημένη μου Διοτίμα, εμείς δεν θα πάμε με σκοπό να σκοτώσουμε έστω κι έναν βρετανό! Δεν πρόκειται να πάμε για να καταλάβουμε την χώρα των βρετανών και να την προσαρτήσουμε στα ελληνικά μας εδάφη! Δεν θα πάμε καν για να πολεμήσουμε! Εμείς οι 300 μόλις των ελλήνων, κάτι δεκάδες χιλιάδων χιλιομέτρων μακριά από την πατρίδα μας και το υπόλοιπο στρατιωτικό της οπλοστάσιο, δεν είναι ποτέ μα ποτέ δυνατόν, να θεωρηθούμε στρατιωτική απειλή για το μέγα κράτος της Μεγάλης Βρετανίας! Εάν μίαν ολόκληρη Μεγάλη Βρετανία, τολμήσει έστω και μόνο να δείξει στον υπόλοιπο κόσμο του πλανήτη, πως θα νοιώσει ν' απειλείται από 300 και μόνο έλληνες, την άλλη κιόλας μέρα, θα έχει εξαφανιστεί απ' οποιονδήποτε χάρτη του κόσμου!!! ... Το καταλαβαίνεις, θα εξαφανιστεί από πρόσωπου Γης!!! ... Κι αν δεν με πιστεύεις, ρίξε μια ματιά στο ύφος του Τζων, που μόλις κατάλαβε τι εννοώ!!! ... Έει Τζων, εσύ που ξέρεις από αποικιοκρατίες με κατάλαβες έτσι; ...

ΤΖΩΝ: ... Ναι, ναι ... σε κατάλαβα ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Άκου Θανάση, άκου! Αυτός ο άνθρωπος δεν παίζεται με τίποτα!!! ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Για δέσιμο είστε και οι δυο σας μου φαίνεται!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τζων, ... Τζων, ... εσύ τι τάχα κατάλαβες!!!;;; ...

ΤΖΩΝ: Ναι Διοτίμα, έχει απόλυτο δίκιο! Ξέρει πάρα πολύ καλά τι λέει, ξέρει πάρα πολύ καλά!!! ... Είστε πολύ τυχεροί που έχετε έναν τέτοιον πρωθυπουργό, μα πάρα πολύ τυχεροί Διοτίμα!!! ... Εγώ δεν πρόκειται να ξαναμιλήσω Διοτίμα, αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί ν' αντιμετωπισθεί από μένα με τίποτα! Ακούστε τα όλοι σας με προσοχή, αυτά που είμαι σχεδόν σίγουρος πως θα σας πει από δω και πέρα!!! Εγώ απλώς θα τον απολαύσω!!! ... Αντώνη τι να σου πω!; ... Καλή επιτυχία!!! ...

(το πλήθος κυριολεκτικά τα χάνει κι επικρατεί πανζουρλισμός, δεν μπορούν να το χωνέψουν ότι ένας βρετανός, δίνει την ευχή του, για επιτυχή στρατιωτική επέμβαση στο Βρετανικό Μουσείο κι όταν κάποια στιγμή ησυχάζει)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Φίλε μου Τζων σ' ευχαριστώ! Εάν τα καταφέρουμε κι αποχωρήσουμε από το Λονδίνο με τα Γλυπτά μαζί μας, σε προσκαλώ από τώρα για έναν καφέ πριν τον απόπλου της επιστροφής! Κερνάω!...

ΤΖΩΝ: Μετά χαράς!!! ...

(το πλήθος δεν πιστεύει στ' αυτιά του αυτά π' ακούει κι επικρατεί για κάμποσα λεπτά, ένα κυριολεκτικό χάος)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ησυχάστε να σας εξηγήσω, ησυχάστε επιτέλους ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα τι να μας εξηγήσεις επιτέλους! Έχετε τρελαθεί κι εσύ κι ο βρετανός από κει πέρα!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Καθόλου Διοτίμα, αλλά περίμενε λιγάκι να ησυχάσουν όλοι τους ... Παρακαλώ, ... παρακαλώ, κάντε λίγο ησυχία, ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Καταπληκτικοί!!! ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Ποιοι;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Ο Αντώνης κι ο βρετανός!

ΘΑΝΑΣΗΣ: Συγγνώμη! Δηλαδή εσύ τώρα, κατάλαβες τι είπανε και πως συνεννοηθήκανε μεταξύ τους!!!;;; ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Μα φυσικά!!! ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Κι εμείς οι υπόλοιποι εδώ μέσα, γιατί δεν καταλάβαμε λέξη!!!;;; ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Μα γιατί εσείς Θανάση μου, δεν είστε ποιητές σαν εμένα, χα χα χα, δεν είστε ποιητές, χα χα χα!!! ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Πάει, το 'χασες κι εσύ μου φαίνεται, μα τελείως όμως!!! ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Χα χα χα, μπορεί! Μπορεί!!! ... Χα χα χα!!! ...

(και με το ασυγκράτητο τρανταχτό γέλιο του Νικηφόρου, το πλήθος κυριολεκτικά σκιάζεται και ησυχάζει τελείως)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μήπως μπορείς να μας εξηγήσεις κι εμάς τώρα, τι ήταν αυτό που μόνο ο Τζων απ' όλους μας το κατάλαβε!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ! ... Όχι μόνο ο Τζων, αλλά κι ο Νικηφόρος! Να κοίτα τον, ακόμα δεν μπορεί να ελέγξει το γέλιο του! Έτσι δεν είναι Νικηφόρε;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Ακριβώς χα χα χα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ε αυτό πια!!! ... Νικηφόρε, σταμάτα επιτέλους να γελάς!!!;;; ...

(καταφέρνει κάποτε να συγκρατήσει τα γέλια του, σηκώνεται όρθιος να τον βλέπουν όλοι κι απευθύνεται πρώτα στην Διοτίμα και μετά στο πλήθος)

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Έχει δίκιο Διοτίμα, στην σκέψη του τουλάχιστον, έχει δίκιο! ... Κυρίες και κύριοι, παρακαλώ κι εγώ με την σειρά μου, να δείξετε την δέουσα αυτοσυγκράτηση για να μπορέσουμε ν' ακούσουμε όλοι μας με προσοχή, τις εξηγήσεις που θα μας δώσει τώρα ο Αντώνης ... Γεια σου Τζων! ...

ΤΖΩΝ: Γεια!

(έκπληκτη τελείως από τον χαιρετισμό τους)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Να είχατε συνεννοηθεί από πριν κι οι τρεις σας, ... αποκλείεται!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μικρή μου Διοτίμα! ... Ακούστε με λοιπόν όλοι σας! ... Μέσα στις λεπτομέρειες του επιχειρησιακού πλάνου που σας είπα πριν να φαντασθείτε και τελικά, μόνο ο Τζων τις φαντάστηκε, είναι και οι εξής. Η επιχείρηση Θησέας δεν πρόκειται να γίνει μυστικά, αλλά θα δημοσιευθεί με κάθε μέσο και σ' όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη μας! Αν είναι δυνατόν, να την πληροφορηθεί κι ο πιο απομονωμένος άνθρωπος στην Γη! Φυσικά μόλις το σχετικό προεδρικό διάταγμα που θα νομιμοποιεί κιόλας την επιχείρηση, θυροκολληθεί στην Βουλή, θ' ακολουθήσει επίσημο τελεσίγραφο προς τον βρετανό πρέσβη στην Ελλάδα σε απευθείας τηλεοπτική μετάδοση από το Μέγαρο Μαξίμου και για

την κοινοποίησή του, στην κυβέρνηση της Μεγάλης Βρετανίας, με το οποίο θα ζητείται για τελευταία φορά, η επιστροφή Των Γλυπτών του Παρθενώνα στην Ελλάδα. Στο τηλεσίγραφο μάλιστα, θα επισυνάπτεται και με κάθε λεπτομέρεια, ολόκληρο το επιχειρησιακό σχέδιο του Θησέα. Μ' εξαιρετική μάλιστα έμφαση, στον τρόπο προσέγγισης των πολεμικών μας πλοίων στο Λονδίνο, την απόβαση των 300 και την προσωρινή κατάληψη του Βρετανικού Μουσείου, έτσι ώστε ν' αποφευχθεί με κάθε τρόπο, οποιαδήποτε αιματοχυσία ...

(τελείως εξοργισμένη κι απελπισμένη, τον ειρωνεύεται)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μήπως θέλεις να σας ραίνουν και με λουλούδια στην διαδρομή, από το λιμάνι μέχρι το Βρετανικό Μουσείο!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τζων τι λες;

(ο Τζων γελάει με πολύ συμπάθεια όμως προς την Διοτίμα)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Καλή η ιδέα σου Διοτίμα! ... Πολλή καλή!

(με πολύ κόπο προσπαθεί να συγκρατήσει την οργή της)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Θα μου το πληρώσεις αυτό, θα μου το πληρώσεις! ... Που θα πάει, κάποια στιγμή ... τούτος ο εφιάλτης θα τελειώσει και τότε ... !!! ...

(ψιθυριστά κι ειλικρινά)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: ... Σ' αγαπώ ...

(εμβρόντητη πέφτει ξερή στο καφάσι της που χρησιμοποιεί ως κάθισμα)

ΔΙΟΤΙΜΑ: Γιατί μου το κάνεις αυτό!; ...

(ρίχνοντάς της μια γρήγορη βαθιά ματιά, στρέφεται και πάλι προς το πλήθος που αρχίζει να οχλαγωγεί και πάλι, ποικιλοτρόπως έναντι όσων ακούει)

Διπλωματία

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Παρακαλώ, παρακαλώ λίγη ησυχία για ν' ακούγομαι ... Όπως κατάλαβε κι ο φίλος μας ο Τζων, ο Θησέας δεν θα είναι μία στρατιωτική επιχείρηση, αλλά μία πολιτισμική επιχείρηση, με στρατιωτική υποστήριξη. Κι αυτό, για να τινάξει την βρετανική διπλωματία στον αέρα! Ο Τζων που τα ξέρει αυτά πολύ καλά, το κατάλαβε αμέσως. Στρατιωτικά, ο Θησέας ορίζεται στην προκειμένη περίπτωση, κάπως ως αβλαβή διέλευσις! Η στρατιωτική δύναμη των 300, ως ασφάλεια της επιχειρήσεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί σε καμία απολύτως περίπτωση ως εχθρική στρατιωτική δύναμη, ούτε επιχειρησιακά, αλλά ούτε και στρατιωτικά, από την πλευρά της Μεγάλης Βρετανίας! Με δεδομένο μάλιστα τον σκοπό της επιχειρήσεως κανονικά αυτοί οι 300, θα 'πρεπε να 'ναι όλοι τους εκτός από μένα, αστυνομικοί. Όμως ως αστυνομικοί για το κράτος της Μεγάλης Βρετανίας, θα υπολογιζόμασταν και πολύ σωστά, ως απλοί πολίτες. Οπότε θα μπορούσαν να μας συλλάβουν ανά πάσα στιγμή και χωρίς κανένα πρόβλημα. Αλλά κι εμείς ως αστυνομικοί, σε κείνο το κράτος και σε καμία απολύτως περίπτωση, δεν θα νομιμοποιούμασταν ποτέ, ούτε επιχειρησιακά ούτε και κυρίως ηθικά, να υπερασπιστούμε με πυρά την προστασία της επιχειρήσεως. Και μην ξεχνάμε ποτέ, πως η ηθική, είναι και το

μέγα πρόσταγμα του Θησέα! ... Κι αυτά τα ζητήματα, τα ξεμπλοκάρει η στρατιωτική υποστήριξη της επιχειρήσεως. Και για να γίνω πιο κατανοητός, οι 300 ως στρατιωτική δύναμη όπως είπα ήδη, δεν μπορούν ποτέ να θεωρηθούν ως εχθρική απειλή για την Μεγάλη Βρετανία. Οπότε η στρατιωτική μας αντιμετώπιση, διπλωματικά απορρίπτεται εξ αρχής. Κι αυτό θα το επιβάλλει ακόμη περισσότερο, η λεπτομερής αναφορά στο σχέδιο του Θησέα προς την κυβέρνηση της Μεγάλης Βρετανίας, πως εμείς θα χρησιμοποιήσουμε πυρά, αποκλειστικώς και μόνο στην περίπτωση που δεχτούμε πυρά, από το σημείο όπου θα δέσουν τα πολεμικά μας πλοία, προς και κατά την επιστροφή μας από το Βρετανικό Μουσείο, αποκλειστικώς και μόνο για την προστασία των συνεργείων, που θα μεριμνήσουν για την φόρτωση των Γλυπτών του Παρθενώνα στα φορτηγά. Σε καμία άλλη περίπτωση! Ούτε καν κατά την είσοδό μας στα χωρικά τους ύδατα.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Συγγνώμη ... κι αν αυτοί αρχίσουν να σας βομβαρδίζουν από τα πολεμικά τους πλοία, κατά την είσοδό σας στα χωρικά τους ύδατα, εσείς τι θα κάνετε; Δεν θ' αντισταθείτε, δεν θα πολεμήσετε!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Φυσικά και δεν θα πολεμήσουμε εκεί! Δεν θα πάμε να πολεμήσουμε στην Μεγάλη Βρετανία, αλλά για να επιβάλλουμε μία πολιτισμική ηθική!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα θα σας σκοτώσουν!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... Κοίταξε τον Τζων πως χαμογελάει! ... Εάν μας βυθίσουν εκεί κάπου ανοιχτά στην Μάγχη προφανώς, χωρίς εμείς να ρίξουμε ούτε μία σφαίρα, τότε η ιστορία, θα καταγράψει το στυγερότερο έγκλημα της παγκόσμιας στρατιωτικής ιστορίας Διοτίμα!!! ... Και το χαμόγελο του Τζων, ... κοίταξέ τον, ... μας διαβεβαιώνει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, πως οι βρετανοί που έχουν τόση τεράστια αποικιοκρατική εμπειρία, γνωρίζουν πάρα πολύ καλά, πως μια τέτοια στυγερή δολοφονία, διότι περί αυτού θα πρόκειται, θα κατεδαφίσει στα κατάμαυρα Τάρταρα το γόητρο και την λάμψη του στέμματος, της τελευταίας αυτοκρατορίας του κόσμου! Κι αυτήν την ευθύνη, δεν υπάρχει κανένας μα κανένας βρετανός πολιτικός να την αναλάβει! Και το χειρότερο ακόμη κι απ' αυτό, ξέρετε ποιο θα είναι για την βρετανική διπλωματία; ...

(κάνει επίτηδες μια παύση για να δώσει την ευκαιρία στο πλήθος να σκεφτεί κι αυτό αρχίζει ν' αναρωτιέται με ψιθυρίσματα)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Το εφιαλτικό κυριολεκτικά για την βρετανική διπλωματία, θα είναι πως το ενδεχόμενο της βυθίσεώς μας κατά την είσοδο στα χωρικά τους ύδατα, θα μας αναδείξει στην συνείδηση ολόκληρης της ανθρωπότητας, ως τους σπουδαιότερους ήρωες του κόσμου!!! ... Κι αυτόν τον εφιάλτη, όχι μόνο οι βρετανοί, αλλά ούτε ένας πολιτικός σ' οποιοδήποτε σημείο του πλανήτη μας, δεν θα ήθελε ποτέ να τον αντιμετωπίσει!!! ... Το να βυθίσεις δύο πολεμικά πλοία με 300 πολεμιστές κι ένα σύνολο πολιτών των συνεργείων μεταφοράς των Γλυπτών και μάλιστα, χωρίς την παραμικρή αντίσταση, στρατιωτικά είναι 5, 10, 15 λεπτά υπόθεση!; ... Παραπάνω δεν είναι. Το να βυθίσεις όμως 300 ήρωες στην παγκόσμια συνείδηση, δεν φτάνουν ούτε 300 χιλιετές!!! ... Έτσι δεν είναι φίλε μου Τζων; ...

ΤΖΩΝ: Χμ ... ακριβώς έτσι!!! ...

(το πλήθος μένει εμβρόντητο από την απάντηση του Τζων κι αρχίζουν όλοι να σχολιάζουν μ' ένταση)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Παρακαλώ, παρακαλώ ... Ησυχάστε παρακαλώ ...

(κι αφού ησυχάζουν)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα, γιατί ο Τζων μου ευχήθηκε καλή επιτυχία!!!;; ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Μπήκες Θανάση, μπήκες στο νόημα επιτέλους!!! ...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Είστε τρελοί για δέσιμο κι εσύ κι ο Αντώνης κι αυτός ο τρελοβρετανός εκεί πέρα!!! ... Θεότρελοι!!! ...

(και πετάγεται αγανακτισμένος ρωτώντας τον Αντώνη)

ΘΑΝΑΣΗΣ: Καλά, ας δεχτούμε εντελώς θεωρητικά και χάριν της συζητήσεως, πως ένας λογικός πολιτικός, όντως θ' αντιμετώπιζε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, ως πραγματικό εφιάλτη. Ποιος όμως μας εγγυάται, ότι αυτή την στιγμή στην Μεγάλη Βρετανία, οι λογικοί της πολιτικοί, είναι σε θέση να ελέγξουν απόλυτα τον βρετανικό πληθυσμό, μα και τους λαϊκιστές πολιτικούς τους, που θα ξεσηκωθούν όλοι εναντίον σας και δεν υπάρχει καμία απολύτως περίπτωση ν' ανεχθούνε, να συμβεί κάτι τόσο θεότρελο στην χώρα τους; Εάν μας το 'καναν εμάς κάτι τέτοιο εδώ στην Ελλάδα, το διανοείσαι τι θα γινόταν!!!;; ... Στην Μεγάλη Βρετανία δηλαδή, γιατί δεν θα γίνει!!!;; ... Αιντε έτσι θα πάνε κάποιοι να πάρουν τα Γλυπτά του Παρθενώνα κι οι βρετανοί, απλά θα καθίσουν για να τους καμαρώσουν!!!;; ... Μήπως θα πρέπει να σας ανοίξουν και τους δρόμους κιάλας!!!;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πάρα πολλή σωστή η παρατήρησή σου Θανάση. Όντως δεν υπάρχει καμία τέτοιου είδους εγγύηση, πως θα μπορούσαμε τελικά να φέρουμε πίσω τα Γλυπτά μας, αλλά και να γυρίσουμε κι εμείς πίσω ζωντανοί!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Επιτέλους αρχίζεις να συνέρχεσαι! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: ... Σε κάθε περίπτωση όμως, εγώ θέλω να το διαπιστώσω ... και θα το δοκιμάσω ...

(το πλήθος ξεσηκώνεται κι επικρατεί κυριολεκτικά ένας πανικός μέσα στο Ηρώδειο, με τους παρευρισκομένους να πάνε από δω κι από κει, να κάνουν πηγαδάκια και να συζητούν με φρίκη τα όσα άκουσαν)

Απόφαση

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Αντώνη ... τι λες!!!;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα, το αποφάσισα οριστικά πια. Θα το κάνω.

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Μ' αυτό είναι σκέτη αυτοκτονία!!!;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι έτσι μοιάζει πραγματικά. Αλλά εάν δεν γίνει κάτι εντελώς ακραίο, αυτό το θέμα δεν πρόκειται να κλείσει ποτέ! Κι αυτό το ενδεχόμενο Διοτίμα μου, έχει τόση πειστική δυναμική, που με απόλυτη βεβαιότητα σε βάθος χρόνου, θ' αποβεί μοιραίο για ολόκληρο τον απανταχού Ελληνισμό! Εδώ που φτάσανε τα πράγματα, μετά από μισόν αιώνα, μονάχα δύο λύσεις υπάρχουν επ' αυτού, για το καλό της Ελλάδας, μα κι ολόκληρου του Ελληνισμού. Πρώτη να σκύψουμε το κεφάλι και ν' αποσύρουμε οριστικά το αίτημά μας για τον

επαναπατρισμό των Γλυπτών Του Παρθενώνα στην χώρα μας. Διπλωματικά βεβαίως για να μην ξεφτιλιστούμε και τελείως παγκοσμίως, θα το προβάλουμε ως τάχα και καλά προσωρινή αναστολή, έως ότου προκύψουν εκείνες οι κατάλληλες συνθήκες, που θα επιτρέψουν την ικανοποίησή του. Ποιες συνθήκες δηλαδή; Τρίχες ... Απλά να μην χαντακώσουμε τελείως, το ηθικό του λαού μας, που τόσο πολύ παιδευτήκαμε τα τελευταία χρόνια και καταφέραμε κάπως να του το αναπτερώσουμε! Είναι κρίμα, σχεδόν εγκληματικό να προκαλέσουμε στον λαό μας, μια τόσο τεράστια απογοήτευση!!! ... Πραγματικό, πολιτικό κακούργημα!!! ... Τι κακούργημα, ... πραγματικό ανοσιούργημα!!! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και ... δεύτερη!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ο Θησέας.

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... !!! ... Ήλιζα πως αυτό τουλάχιστον την ύστατη στιγμή, δεν θα μου το 'λεγες ... !!! ... Κοίταξε γύρω σου! Η συζήτηση διαλύθηκε μόλις δήλωσες πως είσαι αποφασισμένος να το κάνεις. Κοίτα πως σε κοιτάζουν όλοι! Σε θεωρούν όλοι τους πια τρελό, μέχρι κι ο Θανάσης ακόμα, κοίτα ... Έχει σκύψει το κεφάλι του εκεί που κάθεται κι έχει ξεχάσει ακόμα και το υπηρεσιακό του καθήκον, να σταθεί αυτήν την στιγμή δίπλα σου ... Γιατί; Γιατί είπες πως θα το κάνεις; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μα γιατί αγάπη μου, πραγματικά θα το κάνω.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Αποκλείεται!!! ...

(ακριβώς εκείνη την στιγμή, τους πλησιάζει ο Τζων με τον Νικηφόρο, οι οποίοι όταν επικράτησε το χάος, βρήκαν την ευκαιρία να πλησιάσουν και να γνωριστούνε, ενώ είναι μάλλον ο μόνος απ' όλους μέσα στο Ηρώδειο, που γελάνε και συνομιλούνε μεταξύ τους με πολύ ευδιαθεσία)

ΤΖΩΝ: Αντώνη ... δεν έχω ιδέα τι πραγματικά θα κάνεις έως τις 19 Ιουλίου, προσωπικά όμως θα ήθελα να σου εκφράσω τον θαυμασμό μου, για τον τρόπο που προσεγγίζεις τα πολιτικά ζητήματα. Πραγματικά έχω μείνει έκπληκτος, ασχέτως του αν τελικά συμφωνώ ή όχι μαζί σου! Επιστρέφοντας σε λίγες μέρες στην χώρα μου όμως, πραγματικά θ' ασχοληθώ κι εγώ με το συγκεκριμένο ζήτημα, για να δω και τις δικές μας θέσεις επ' αυτού, που πραγματικά οφείλω να το ομολογήσω, πως ούτε που είχα διανοηθεί ποτέ, πόσες απίστευτες συνέπειες έχει δημιουργήσει ήδη μέχρι τώρα, αλλά και πόσες είναι ικανό να δημιουργήσει ακόμα! ... Και θα σου πω και κάτι ακόμη, χωρίς να θέλω να σ' επηρεάσω, αν κι είμαι απολύτως βέβαιος, πως ουδείς είναι εις θέση να σ' επηρεάσει σε κάτι που θεωρείς σωστό ... ούτε καν η Διοτίμα, ... την οποία παρά την διαφορά της ηλικίας σας, κατάλαβα πως εσύ τουλάχιστον, πραγματικά της λατρεύεις!!! ... Ακόμη και σ' αυτό, μ' εξέπληξες αφάνταστα!!! ... Ειλικρινά λοιπόν, θα ήθελα πραγματικά να δω την εκτέλεση του Θησέα, ειλικρινά! ... Κι αν τελικά τ' αποφασίσεις, θα πιούμε και το καφεδάκι που μου υποσχέθηκες πριν επιστρέψεις! ... Διοτίμα, χάρηκα πάρα πολύ και για την δικιά σου γνωριμία και θα κρατήσω για πάντα στο μυαλό μου την γοητευτική σου παρουσία! Μια συμβουλή μονάχα. Μην χάσεις ποτέ και για τίποτα τον Αντώνη από κοντά σου! ... Δεν θα σου πω βεβαίως να τον μιμηθείς, όχι. Μάθε όμως, μάθε όσα μπορείς απ' αυτόν τον άνθρωπο. Τον τρόπο που σκέφτεται, τις εμπειρίες του, τις αποκοτιές του! Μάθε, μάθε τα κατάβαθα της ψυχής του, έχει πολλά πολύτιμα εκεί μέσα! Και κάν' τα μετά εσύ, ότι νομίζεις καλύτερο! Αλλά

μην τα χάσεις Διοτίμα, προς θεού μην τα χάσεις· δεν θα τα βρεις πουθενά αλλού! ... Φίλε μου Νικηφόρε, χάρηκα πάρα πολύ και με την δική σου γνωριμία! ... Εγώ τώρα πρέπει να πηγαίνω. Σας χαιρετάω και σας εύχομαι τα καλύτερα για σας, μα και για την χώρα σας. Όσο για μας τους δυο Αντώνη, κάτι μου λέει ότι τελικά, θα το πιούμε το καφεδάκι μας στο Λονδίνο, θα το πιούμε χα χα χα! ... Γεια σας, γεια σας! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τζων, στάσου να σου πω κι εγώ δυο κουβέντες, στάσου!

ΤΖΩΝ: Χα χα χα ... Στο Λονδίνο θα μου τις πεις, στο Λονδίνο ... με το καφεδάκι μας, χα χα χα! ... Γεια σας, γεια σας, γεια σας! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σκέτος σίφουνας! Ούτ' ένα ευχαριστώ δεν προλάβαμε να του πούμε, ούτε μία λέξη! ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Ο Θανάσης που είναι; ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Εκεί ... Δεν συνήλθε ακόμα ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Καλά, πάω να τον φέρω.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Και τώρα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Και τώρα αγάπη μου στην Βουλή.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Στην Βουλή!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι Διοτίμα. Ο Θησέας από σήμερα τίθεται σ' εφαρμογή. Όλα θα γίνουν όπως τα περιέγραψα.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Άρα ... απλά θέλεις να πεθάνεις!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ούτε κατά διάνοια! Οι βρετανοί δεν είναι τόσο ηλίθιοι, ώστε να διακινδυνεύουν μια τέτοιαν εξέλιξη. Η αλήθεια είναι βέβαια, πως θα τους κάνουμε να μπλέξουν τόσο πολύ τα μπούτια τους, που θα το θυμούνται για όλη τους την ζωή! Πλην όμως είναι εξαιρετικά έμπειροι πολιτικοί και μετά το πρώτο σοκ που θα δοκιμάσουν σε μια δυο μέρες με το τελεσίγραφό μου, έχουν όλο τον καιρό μπροστά τους μέχρι τις 19 Ιουλίου που θα ξεκινήσουμε. Αλλά κι εγώ, δεν θα βιαστώ να φτάσω γρήγορα στην Βρετανία. Ο πλους μας θα είναι όσο πιο χαλαρός γίνεται, για να τους δώσω όσον περισσότερο χρόνο χρειάζονται. Εδώ αν θες, είναι και το μόνο ανήθικο κατά κάποιον τρόπο στοιχείο του Θησέα ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ανήθικο!!! ... Τι εννοείς; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Χμ ... ακόμα δεν αντιλήφθηκες τον στόχο μου, ακόμα! ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Ποιον στόχο!; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αχ Διοτίμα μου, πως θα γίνεις κάποτε πρωθυπουργός, πως!!!;;; ... Διοτίμα μου αυτό που θα επιδιώξω με τον Θησέα, το ανήθικο στοιχείο δηλαδή της επιχειρήσεως, είναι να εκβιάσω οπωσδήποτε μια λύση, όποια κι αν είναι αυτή, αλλά να είναι οριστική. Εάν αυτό το ζήτημα παραμείνει κι άλλο ανοιχτό, θ' αποβεί μοιραίο για τον λαό μας! Επομένως επιβάλλεται οποιαδήποτε λύση και άμεσα. Εγώ όσο κι αν προσπάθησα, δεν μπόρεσα να βρω τ' οτιδήποτε επικτό, που να ικανοποιεί κι εμάς και τους βρετανούς ταυτόχρονα. Αυτό όμως λειτουργεί εις βάρος μας, γιατί όσο εμείς αδυνατούμε να προτείνουμε κάτι το επικτό, οι βρετανοί δεν έχουν τον παραμικρό λόγο να το κάνουν οι ίδιοι για μας. Δεν έχουν τον παραμικρό λόγο, να βιαστούν να μας επιστρέψουν τα

Γλυπτά του Παρθενώνα. Τουναντίον μάλιστα, έχουν χίλιους δυο λόγους, για να μην μας τα επιστρέψουν ποτέ! Κατά συνέπεια, θα πρέπει οπωσδήποτε να τους πιάσω να το κάνουν. Ξέρεις η επόμενη κυβέρνηση, όποια κι αν είναι αυτή, ενδεχομένως ν' αντιμετωπίσει πολύ σοβαρά εθνικά προβλήματα. Θέλω λοιπόν, να μην της αφήσω ανοιχτό και τούτο το ρημάδι, διότι είναι τρομερά επικίνδυνο, να μας βάλει σε πολύ μεγάλους μελάδες. Γι' αυτό θα επιχειρήσω τον Θησέα. Είναι ικανοί να βρουν μια ικανοποιητική λύση για όλους μας, αυτό το ξέρω, είναι ικανοί. Πάνω ακριβώς σ' αυτό βασίζομαι, στην πολιτική τους ικανότητα και την μακροχρόνια αποικιοκρατική τους εμπειρία, την οποία εμείς δεν διαθέτουμε.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μα Αντώνη θα σας σκοτώσουν!!! ... Το ξέρεις, πως αν επιχειρήσετε να πλησιάσετε έστω και τις ακτές της Μεγάλης Βρετανίας, θα σας βυθίσουν αμέσως!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Αποκλείεται, αυτό είμαι απολύτως σίγουρος, πως δεν πρόκειται να το κάνουν. Αυτή θα είναι η εσχάτη τους επιλογή. Δεν πρόκειται να μας κάνουν ήρωες. Δεν πρόκειται μετά τους 300 των Θερμοπυλών, να διακινδυνεύουν και τους 300 της Μάγχης. Σε καμία απολύτως περίπτωση. Μέχρις αυτήν την επιλογή, έχουν πλήθος άλλων προηγουμένων. Αυτό θέλω να επιτύχω, το κλείσιμο του ζητήματος με οποιονδήποτε τρόπο. Η επόμενη κυβέρνηση, δεν θα πρέπει να έχει κι αυτό το βάρος. Κι αφού εγώ θ' αποχωρήσω ούτως ή άλλως από την ενεργό πολιτική, θα της προσφέρω τις μέγιστες υπηρεσίες μου είτε με την επιτυχία του Θησέα, είτε με την αποτυχία. Ακόμη και στην δεύτερη περίπτωση, το βάρος θα πέσει όλο πάνω μου κι εσείς θα μπορέσετε κατόπιν, να στηρίζετε το ηθικό του λαού μας. Το νου σας στον λαό, αυτός πάν' απ' όλα!

ΔΙΟΤΙΜΑ: Θυσία; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Έστω κι έτσι αν είναι απαραίτητο ... Έστω κι έτσι, αν οι βρετανοί δεν τα καταφέρουν να βρουν μια λύση μέχρι να φτάσουμε στο Λονδίνο. Ας γίνει ο Θησέας μας ... θυσία ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: ... Άντε ας πούμε ότι τελικά, εσύ ξέρεις τι κάνεις και ρισκάρεις ακόμα και την ζωή σου. Τους υπόλοιπους 299 και τους λοιπούς πολίτες των συνεργειών, δεν τους σκέφτεσαι; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Φυσικά και τους σκέφτομαι. Γι' αυτό και η πρόσκληση θα είναι αυστηρά για εθελοντές, στους οποίους θα εξηγηθεί από την αρχή, πως το πιθανότερο θα είναι να πεθάνουν. Μόνο μ' αυτούς θα πάω, με κανέναν άλλο. Ακόμα και το συνοδευτικό πλοίο με τα συνεργεία, όταν θα πλησιάσουμε κοντά στην Μάγχη, θα φροντίσω να μείνει πολύ πίσω εκτός χωρικών υδάτων της Μεγάλης Βρετανίας, μέχρι που εμείς να δέσουμε στο Λονδίνο. Εάν μας βυθίσουν, θα έχει την εντολή να επιστρέψει αμαχητί πίσω στην Ελλάδα. Οι μόνοι που πραγματικά θα παίζουμε τα κεφάλια μας, θα είμαστε οι 300, κανένας άλλος. Είμαι όμως απολύτως βέβαιος, πως οι βρετανοί δεν θα μας σκοτώσουν. Δεν τους συμφέρει και τους ίδιους. Θα βρουν κάποια λύση, έστω κι αν είναι σχετικώς εις βάρος μας. Αλλά κάποια λύση θα την βρουνε. Αυτό θέλω κι εγώ, μια λύση, μια οριστική λύση.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κι αν ... κι αν δεν την βρουν; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ε τότε ... μάλλον δεν θα σε ξαναδώ ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Σα να λέμε δηλαδή, ... δεν σε νοιάζει αν θα πεθάνεις!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Όχι Διοτίμα! Με τίποτα δεν θέλω να πεθάνω, μα με τίποτα! ... Και μάλιστα ... πριν κάνω έρωτα μαζί σου ...

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι!!!;;; ... Αυτό πρώτη φορά μου το λες ως επιθυμία!!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Μπορεί, μα το εννοώ. Μονάχα όμως μετά την επιστροφή μου απ' το Λονδίνο και με τα Γλυπτά του Παρθενώνα στα πλοία μας.

ΔΙΟΤΙΜΑ: Τι!!!;;; ... Μετά το Λονδίνο!!!;;; ... Μ' από κει, το πιθανότερο είναι πως δεν θα γυρίσεις ποτέ!!! ... Γιατί μετά!!!;;; ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Γιατί μονάχα μ' αυτήν την ελπίδα Διοτίμα, μονάχα με την προσδοκία σου θα βρω αυτήν την τεράστια δύναμη, που χρειάζομαι και για να επιστρέψω, μα και σίγουρα νικητής ... Μονάχα μ' αυτήν ... Απ' τον έρωτά σου αντλώ όλη μου την δύναμη, απ' τον έρωτά σου ... Σ' ΑΓΑΠΩ ...

Δευτέρα, 5 Αυγούστου 2019 / 1:48 πμ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Γεννήθηκε στο Λουτρό Ελασσόνας, την Κυριακή 29 Οκτωβρίου 1967 / 11:00 πμ.

Αποφοίτησε από το Γενικό Λύκειο Κρανέας Ελασσόνας, το 1985.

Το 1989 εντάχθηκε στην Ελληνική Αστυνομία, απ' όπου με την εγκληματική συνέργεια του δικηγόρου του (Π.Κ. άρθρο 233, απιστία δικηγόρων), αποτάχθηκε παράνομα το 2003, όταν διαπίστωσε πως ο διοικητής του, προστάτευε την παράνομη λειτουργία νυχτερινού κέντρου διασκέδασης στον Βόλο, του οποίου ιδιοκτήτης (άτυπος εννοείται για ευνόητους λόγους), ήταν άλλος αξιωματικός της Α.Δ. Μαγνησίας. Δραστηριότητες που έχαιραν όμως της πλήρους ανοχής, τόσο της Αστυνομίας και του Δήμου Βόλου, όσο και της εισαγγελέως που ανέλαβε να συγκαλύψει και να ... θάψει υπηρεσιακώς ... την υπόθεση! ...

Στις 9 Ιουλίου 2012, μετά από μία τραυματική ερωτική απογοήτευση και μένοντας με τα τελευταία του 50 ευρώ, αποφασίζει πριν βγει στο δρόμο άστεγος, να πραγματοποιήσει τουλάχιστον το μεγάλο του όνειρο και ν' ανέβει στην κορυφή του Ολύμπου! Εν αγνοία του όμως, γνωστός του δικηγόρος από την Ελασσόνα κι από πραγματικό φιλικό ενδιαφέρον, παρερμηνεύει την ανάβαση και την αντιλαμβάνεται άστοχα και αφελώς, ως κίνηση απόπειρας αυτοκτονίας. Ενημερώθηκαν τ' αδέρφια του κι αυτά, απευθύνθηκαν στις αστυνομικές υπηρεσίες του Βόλου για την διάσωσή του. Αυτές όμως διαπιστώνοντας πως τ' αδέρφια του στερούνταν στοιχειώδους ευφυΐας και νομικής εμπειρίας, βρήκαν την ευκαιρία να κλείσουν μία και καλή τους εκκρεμείς λογαριασμούς τους μαζί του. Κι επειδή η απόπειρα αυτοκτονίας, ορίζονταν ως ποινικό αδίκημα, έπεισαν τα ανόητα αδέρφια του, να υπογράψουν τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρική κλινική, για ν' αποφύγει τάχα τις σχετικές ποινικές συνέπειες! Κι αυτά ως ... ανόητα, υπέγραψαν! ...

Έτσι μετά την επιτυχημένη του τριήμερη ανάβαση στον Όλυμπο, την ώρα που έψαχνε κάποιο μεταφορικό μέσο για να κατέβει από τα Πριόνια στο Λιτόχωρο κι από κει, να επιστρέψει στο Βόλο, κάνει ωτοστόπ και στο διερχόμενο περιπολικό του τμήματος Λιτοχώρου, το οποίο όμως πήγαινε εκεί, αναζητώντας τον για να τον συλλάβει!!! ... Κι έτσι χωρίς καν να έχει διαπράξει οποιοδήποτε ποινικό αδίκημα, ή έστω κάποια απόπειρα αυτοκτονίας όπως διακαώς προσδοκούσαν οι αστυνομικές και εισαγγελικές υπηρεσίες, χωρίς καν να υφίστανται δηλαδή οποιεσδήποτε ποινικές, ή άλλες νομικές ευθύνες, απλά και μόνο με την υπογραφή και την ... αμέριστη συγκατάθεση των αδελφών του ..., συλλαμβάνεται και εγκλείεται παράνομα, για δύο περίπου μήνες στην κλινική οξέων της Νέας Εφέσου, μέχρι να ... εθιστεί στα σκληρά ψυχιατρικά ναρκωτικά! ... Αδέρφια, γονείς, συγγενείς, φίλοι, κανείς δεν απέτρεψε το πρόστυχο έγκλημα εις βάρος του!!!;; ... Αντιθέτως, το ευλόγησαν κι από πάνω!!! ...

Ακολουθούν τρία χρόνια εξάρτησης από τα ναρκωτικά που του χορηγούν εγκληματικά και παράνομα και καταφέρνει μόνος του, μετά από φρικτή κι επώδυνη προσπάθεια να γλιτώσει. Όλο αυτό το διάστημα όμως, είχε περιέλθει άθελά του στην οικονομική εξάρτηση κυρίως της μικρότερης αδερφής του, η οποία για να ξεφύγει απ' αυτή τη φροντίδα, του παραχωρεί για χρήση το νεόδμητο σπίτι της στο Λουτρό, όπου και μετακομίζει στις 15 Μαρτίου 2017. Από τις πρώτες κιόλας μέρες στο χωριό και την όλη συμπεριφορά των αδελφών του, διαπιστώνει πως η εκδίωξή του κι από κει, ήταν ήδη προαποφασισμένη! Κι όντως, με την ευκαιριακή αφορμή του καλλιτεχνικού του έρωτα με την Δαιμόνα (οικονομική εξάρτηση όμως σημαίνει και προσωπική και φυσικά, ούτε λόγος για Τέχνη ή έρωτα!!!), με πρόστυχο τρόπο και την ... αχαλίνωτη αγάπη των αδελφών του ..., αναγκάζεται και πάλι βίαια, σε εξορία από το Λουτρό την 30^η Μαρτίου 2018

Όταν ήταν ακόμη νήπιο, ο ξάδερφος του πατέρα του Τέλης Μπλάντας από τον Τύρναβο, είχε πάει για επίσκεψη στο Λουτρό και του έδειξε πώς να σχεδιάζει ένα απλό

σκίτσο λαγού, ξεκινώντας μ' ένα μεγάλο 6. Εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ που το πρόβλημα της βασικής φόρμας του λαγού επιλύονταν μ' ένα 6 και μ' αυτόν τον απλό τρόπο, από τότε μνήθηκε στην τεχνική της ζωγραφικής κι ευρύτερα, στην Τέχνη!

Το 1989, διοργάνωσε την πρώτη του ατομική έκθεση ζωγραφικής στο Βόλο, η οποία καλύφθηκε ευρέως απ' όλα τα τοπικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, καθότι ήταν η πρώτη φορά που αστυνομικός στην πόλη, επιχειρούσε μία τέτοια πολιτιστική κίνηση! Πήρε επίσης μέρος, στις πρώτες εκθέσεις ζωγραφικής αστυνομικών, που διοργανώθηκαν εκείνη την περίοδο στην Αθήνα από την Ελληνική Αστυνομία, στον σχεδιασμό των οποίων, ελήφθη υπόψη κι η προσωπική του αναφορά. Συνολικά πραγματοποίησε 4 ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε άλλες 17 ομαδικές, στο Βόλο και στην Αθήνα. Προσωπικές του τεχνοτροπίες τα «**τακ**», η «**συνδραστική ζωγραφική**» και η «**δαρτή αγιογραφία**».

Η πολυτάραχη ερωτική περίοδος που ακολούθησε τη διάλυση του εξαιρετικά αποτυχημένου γάμου του, από τον οποίο όμως απέκτησε την κόρη του Μαρίνα και τον γιο του Κωνσταντίνο, κατέστη ανεξάντλητη πηγή έμπνευσης και τον μύησε στις τεχνικές της ποίησης και της λογοτεχνίας. Συγγραφικά του έργα η ποιητική συλλογή «**ΨΥΧΗΣ γε ΧΕΙΡΩΝ**» (2003-07), τα φιλοσοφίσματα «**Γνωμικά**» (2005-15), η «**Μαθηματική φιλοσοφία**» (2006-14), ο Α' τόμος του θεατρικού του «*δυο-λόγου*» «**ΣΕΙΡΙΟΣ και ΑΜΦΙΘΕΑ**» (2006), η ποιητική συλλογή «**Ριμανθός**» (2006-12), το χρονογράφημα «**Όλυμπος**» (2012), τα λογοτεχνήματα «**Γραφανθός**» (2010-17), τα εγχειρίδια «**Τέχνης**» (2016) και «**Κρίση**» (2017), τα ερωτήρια «**Δαιμόνα**» (2017-18), «**Ερωτήνη**» (2018), τα στιχάρια «**Ξύλινη εποχή**» (2018), οι λαογραφικές συλλογές «**Ρουγκαντζιάρια**» (2017), «**Απόκρεω**» (2018), το μυθιστόρημα «**Θησέας 2030**» (2019) και μερικά ακόμη ημιτελή έργα. Το σύνολο του συγγραφικού του μόχθου, βρίσκεται δημοσιευμένο στον προσωπικό του ιστοχώρο: <http://olympiakopantechnon.gr/category/e-books-am/>

Την Τετάρτη, 11 Ιουλίου 2018 / 5:30 πμ, ξυπνά από ένα όνειρο, όπου ο ηθοποιός Θοδωρής Αθερίδης, τον παρότρυνε να γράψει τραγούδια, δίνοντάς του τον στίχο «*όμορφη μικρή μου Αμπούλα*» κι έναν συγκεκριμένο ρυθμό. Και με βάση αυτά τα δύο, συνθέτει την ίδια μέρα, το πρώτο τραγούδι της ζωής του «**ΑΜΠΟΥΛΑ**»! Ακολουθούν οι συλλογές τραγουδιών «**Τα Δωρικά**» (2018), «**Χορευτάρια**» (2018) «**Αλλόκοτα**» (2018), «**Κύκνεια**» (2018), «**Χάλκινα**» (2018), «**το ξένο φως**» (2018) σε ποίηση του εξαδέλφου του Χρήστου Μαρτίνη κ.ά., δημοσιευμένες στο **ΟΠΚανάλι ΕΥ – ευ.e** του **YouTube**.

Επιπλέον στην πολιτισμική του δραστηριότητα, περιλαμβάνονται:

- η διαμόρφωση της φιλοσοφικής θεωρίας του **Απειρισμού**, αλλά και η θεοπλασία του **Απείρου** από τις 22 Ιουλίου 2006 / 8:55 μμ (η πρώτη καταγεγραμμένη θεοπλασία της ιστορίας) (<http://olympiakopantechnon.gr/a-theory/>),
- στις 19 Ιουλίου 2007 η έμπνευση και στις 3 Νοεμβρίου 2009, η νομιμοποίηση και καθιέρωση του ανωτάτου πολιτισμικού θεσμού **ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** (Ολυμπιακοί Αγώνες Τέχνης) (<http://olympiakopantechnon.gr/>), καθώς και
- το πολιτικό κίνημα **Γεωνία**, από τις 18 Απριλίου 2015, που υποστηρίζει την μετεξέλιξη της δικτατορίας των ηλιθίων (δημοκρατίας), σε **πολιτοκρατία**. Μία κοινωνία δύο τάξεων, την κατώτερη των ιδιωτών και την ανώτερη των πολιτών, με διακριτά δικαιώματα και υποχρεώσεις, στις οποίες όμως θα εντάσσονται οι ενήλικες, αυτοβούλως (http://olympiakopantechnon.gr/g-basic_principles/).